

ΙΕΒΔΙΜΑΣ

9 Δεκεμβρίου 1936

ΑΝΕΥ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Ἡ γερμανικὴ κυβέρνησις, κατήργησε μ' ἓνα διάταγμα τὴν κριτικὴν. Τελείωσε πιά, κριτικὴ γιόκ!

Καὶ θέβαια, θὰ ἡσυχάσῃ τώρα ὁ γερμανικὸς τόπος ἀπὸ τοὺς αὐτοσχεδιασμοὺς καὶ τὴν δοκησιοφίαν μερικῶν ἐξημμένων ἐγκεφάλων, ἀλλὰ πάλι, τί μπορεῖ νὰ εἶναι, μιὰ τέχνη, μιὰ φιλολογία χωρὶς κριτικὴ; Δὲν ξέρομε τί ἀκριβῶς διαλαμβάνει τὸ διάταγμα καὶ πῶς καθορίζει τὰ πράγματα, πάντως ἡ κριτικὴ, ὅσο κακὴ πολλὰς φορές καὶ ἂν εἶναι, εἶναι ὅμως ἀπαραίτητη. Δηλαδή, εἶναι ἀναγκαῖον κακόν. Εὐτυχῶς τὸ διάταγμα δὲν κλείει ὁλοσδιόλου τὴν πόρτα στὴν κριτικὴ, μόνο πού τῆς ἀλλάζει τὸ ὄνομα, καὶ θάβει ὀρισμένους περιορισμοὺς. Ἴσως ἀργότερα νὰ ἰδρυθῇ καὶ σχολεῖο κριτικῶν, ὅπου θὰ μαθαίνουν οἱ ἐπίδοξοι Γερμανοὶ Σαρσάι, πῶς νὰ διαβάσουν καὶ πῶς νὰ κρίνουν.

Γιὰ τὸ πρῶτο ἰδίως, ἀπαραίτητο θά-ταν ἴσως τὸ σχολεῖο αὐτό, — ἂν ποτε γινότανε — σὲ ὅλους τοὺς νεοέλληνας πού κρατοῦν πέννα στὸ χέρι γιὰ σκοπὸ ἄλλο ἀπὸ τοὺς λογαριασμοὺς ἢ τὴν ἀλληλογραφίαν των...

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο ὑψώνονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ στὴν Ἀθήνα τὰ νέα κτίρια.

Σωστός... καὶ ἀσυμμάζευτος οἰκοδομικὸς ὄργασμός.

Τώρα λένε ὅτι τὸ οἰκοδομικὸ μεγα-θῆρι τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου οὐκ ἔα καθεῦδεν τοὺς διαθέτοντας τὴν ἀσημαντότητα τῶν μερικῶν ἑκατομμυρίων, καὶ ὅτι νέος οὐρανοξύστης πρόκειται νὰ ὑψωθῇ σὲ ἓνα ἄλλο σημεῖο τῆς πρωτευούσης, στὴν καρδιὰ τῆς συνοικίας αὐτὴ τὴν φορὰ.

Ἀντίο, λοιπόν, φρεσκοασβεστωμένη νεοπολίτικη αὐλὴ μετὰ τὰ ἀπλωμένα σου ἀσπρόρρουχα πού μυρίζουν πράσινο σαποῦνι, ἀντίο παράθυρα πού τὰ στολίζει ἡ γαρδένια καὶ τὰ μοσχοβολᾷ ὁ βασιλικός, ἀντίο μ' ἄλλους λόγους ρομάντζα, ποίηση καὶ αἴσθημα. Θὰ σᾶς φάῃ καὶ σᾶς τὸ μπετόν καὶ τὸ «ἀρτιφισιέλ».

Ἄν σταματήσουμε μόνο σ' αὐτά.

Δὲν ἀποκλείεται ὅμως, ὅπως πᾶμε, ν' ἐπέμβῃ αὐριο τὸ ὑφυπουργεῖο Τουρισμοῦ καὶ νὰ προκαλέσῃ διάταγμα, μετὰ τὸ ὁποῖον νὰ διατηροῦνται ἄθικτα ὡρισμένα μέρη τῆς παλιᾶς Ἀθήνας. Θὰ ἦταν τροπὸν τινα τὸ μυστ' τῆς... «κου-λέρ λοκάλ». στὸ ὁποῖο θὰ ἔπουν οἱ ἐπερχόμενες γενεὲς τί ἦτο ἄλλοτε ἡ Ἀθήνα προτοῦ γίνῃ Νέα Ὑόρκη, ὑπ. ἀριθ. 2.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Ἡ κρίσις κρισιμες στιγμὲς περνᾷ μ' αὐτὴ... τὴν κρίσιν!
Ἡ Γερμανία — κόσμε, ἀκούς; — τάβαλε μετὰ τοὺς κριτικούς — ἐν τέλει δὲ κατέληξε καὶ... νὰ τοὺς καταργήσῃ!

□ □

Θεάτρου, πρόζας, μουσικῆς, ζωγραφικῆς, ποιήσεως δὲν δέχεται πιά κριτικούς... εἴτε καλοὺς... εἴτε κακοὺς! Καὶ καταργεῖται τὸ ρητόν: «Ὁψεσθε ἐν ὥρᾳ... κρίσεως!».

□ □

Καὶ τινες λόγιοι Ἕλληνες πού ἔχουν τσακιστῇ ἀπὸ ἐπιθέσεις διηγεῖς τῆς «σοβαρᾶς» μας κριτικῆς — στὸ Ράιχ θὰ ἐκδίδωνται — ὡς λέγ — στὸ ἐξῆς... Γερμανιστῇ!

□ □

Ὁ κόσμος ἐτρελλάθηκε εἰς τοὺς ἐξοπλισμούς... Κι' ὅλα τὰ κράτη γενικῶς κονδύλια ἐξωφρενικὰ ψηφίζουνε πληρώνοντας... ὅλων λογαριασμούς!

□ □

Ἐνῶ στὴν χώραν ὅπου ἀνθεῖ φαιδρὰ πορτοκαλέα ὅλα σαρκώνει ὀλέθρου ροὺς... βλέπεις τῆς Γῆς τοὺς ἰσχυροὺς — τί εἰρωνεῖται! — κραδαίνοντας κλάδον... ἀπὸ ἐλαία!

□ □

Κι' ὅταν κανένας «ἀφελὴς» πολὺ δικαίως σκιαζεται, κάνοντας ὅλοι... τὸν κουτόν τοῦ λένε τὸ γνωστὸν ρητόν: «Ὁποῖος εἰρήνην ἐπιθυμεῖ γιὰ πόλεμον ἐτοιμάζεται»!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τρόρα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Η "ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ"

Συνέχισις τῶν μαθημάτων μετὰ τὸ καινούργιο σύστημα τῆς «Εβδομάδος» μετὰ σχετικὴ νωθρότητα πού γίνεται αἰτία νὰ διορθωθῇ κάπως ὁ καιρὸς. Παύουν οἱ κατακλυσιμιαῖες ἐροχὲς κι' οἱ καταστρεπτικὲς παγωνιᾶς... προσωρινῶς.

Ἀρχίζει τὸ μάθημα.

Ἐρώτησις. — Ποιὸν μῆνα βρίσκεις περισσότερο γοῦστο νὰ τρῶς αὐγά;

Ἀπάντησις. — Τὸν Αὐγουστο!

Ὡς τώρα, ξέραμε ὅτι εἶναι «ὁ καλύτερος τὸν Αὐγουστο», πλὴν ὅμως, ἀνακαλύπτουμεν ὅτι εἶναι καὶ... τὰ αὐγά! Ἐξὸν ἂν πρόκειται γιὰ τὰ αὐγά... τοῦ κολιοῦ, ἢ μάλλον, τῆς κόλλαινας! Συνέχεια.

Ἐρώτησις. — Τί γίνεται ἡ Ρίτα δὲν μαγειρεύει φάβα;

Ἀπάντησις. — Φαβορίτα!

Μετὰ τὸ φριχτὸ αὐτὸ λογοπαίγνιο, τὰ πρῶτα σύννεφα ἀρχίζουν νὰ θολώνουν τὸν ὁρίζοντα. Ἐπαπειλεῖται καταιγὶς, κυκλών, ἀντικυκλών, τυφὼν καὶ παγετώνες.

Ἰ' αὐτὸ, διακόπτεται προσωρινῶς τὸ μάθημα, ἵνα συνεχιστῇ μετ' ὀλίγον... ἰριμύτερον!

Ἐρώτησις. — Γιατί οἱ Ἅγιοι δὲν εἶχαν ποτὲ παιδιὰ;

Ἀπάντησις. — Γιὰ νὰ μὴ γίνουν... Ἀγιοτόπαιδες!

Ὁ συντάκτης τῆς παρούσης στήλης, ἄνθρωπος χωρὶς ἱερὸν καὶ ὅσιον, πάραυτα λυντάρεται στὴ φωτιά καὶ ἡ τέφρα του σκορπίζεται στοὺς πέντε ἀνέμους!

Παρακάτω.

Ἐρώτησις. — Πῶς λέγεται τὸ μέρος ὅπου βάζουν τὸ ἄλογο;

Ἀπάντησις. — Ὑπόθεσις!

Τὸ κατασκευάσμα αὐτὸ, πού ἔχει ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ παρ... ἄλογι... σμοῦ εἶναι προτιμότερο νὰ μὴν τὸ κρίνουμε, διόλου.

Γιατί ἂν ἐπρόκειτο νὰ κριθῇ, θὰ χρειαζόταν γιὰ τὸν συντάκτη τῆς στήλης ἓνα τοσουβάκι... κριθῇ!

Τελευταῖο καὶ τυχερό.

Ἐρώτησις. — Ποιὸ εἶναι τὸ μέρος ὅπου ὑπάρχει γάλα ἀξίας δηλαδὴ ἀγνὸ κι' ἀνόθευτο;

Ἀπάντησις. — Ὁ Γαλαξίας (γάλα ἀξίας).

Καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα νὰ ἦταν ἀκόμα, ἀσφαλῶς θὰ ἐβόλιζε ἂν τὸ βαφτί-ζαμε... μέσα στὸ φριχτὸ λογοπαίγνιο πού διεπράχθη! Ἄς εἶναι ὅμως, ὅπως ἐλένη, ὁ συντάκτης τῆς στήλης εἶναι ἀσύδοτος... καὶ μὴν τὸν πολυσυνερίζο-σαστε!

Καὶ εἰς ἄλλα μετ' ὑγείαν!

Εξυπνα καὶ κουτά

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΛΥ ΑΞΙΟΠΡΕΠΗΣ

Ένας λωποδύτης σταματά την νύχτα σε μια γωνιά τον κ. Αμεμπτίδη και άμέσως του προτείνει το πιστόλι του...
—Έπάνω τὰ χέρια, γρήγορα!
—Ευχαρίστος φίλε μου, αλλά μη μās δῆ κανείς, γιατί είναι ξηλωμένες οι μασχάλες του παντοφιοριού μου.

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

—Είναι στ' αλήθεια ευσημα. Κομφή, σβέλια, λιγοέσοδη, έσοχη, με μιά λέξη.
—Με λίγα λόγια είναι μιά γυναίκα - θαύμα.
—Δεν σου μιλώ για γυναίκες, πρόκειται για την νέα «μπουίκα» που αγοράσα!...

ΕΞΥΠΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Ο κύριος Αγγελιασ φωνάζει την υπηρέτριά του και την ρωτά ανήσυχος.
—Μαριγώ, από όλιγου είχα αφήσει επάνω στο τραπέζι ένα φανελλό κλειστό και τώρα δεν το βρίσκω. Μήπως τὸν είδες εσύ;
—Ναι κύριε, τὸν πήρα και τὸν έβριξα στο γραμματοκιβώτιο.
—Μὰ δεν είχε διευθύνση επάνω!
—Ναι, αλλά εγὼ σιέφθηκα πὼς θάτανε ή απάντηση στο άνώνυμο γράμμα που πήρατε χθές!

ΛΟΓΟΣ ΒΙΑΣ

Ζητώ την χείρα σας, δεσποινίς...
—Σας παρακαλώ, αφήστε με λίγον καιρό να σιέφθω...
—Μην άργήσετε πολύ, δεσποινίς... Γιατί έχω τὰ δψιν μου και κάτι άλλα κορίτσια...

Ο δολοφόνος ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Αγαπητέ μου Τζών, είναι τὸ τρίτο θύμα αυτόν τὸν μήνα!
Ο διάσημος ντέτεκτιβ Τζών Γκρέυ έβγαλε την πίπα του απ' το στόμα κι' αποκρίθηκε στον διευθυντή της άστυνομίας του Λονδίνου που τὸν είχε καλέσει:

—Δόστε μου, σὰς παρακαλώ, μερικές πληροφορίες γι' αυτές τις άπόπειρες, ς θάνα άεροπορικῶς και μόνο απ' τις έφημερίδες έμαθα μερικά πράγματα.
—Πρώτο θύμα, άρχισε ο διευθυντής: Ένας πόλιςμαν βρίσκει ένα πτώμα μέσα στο Χάουντ-Πάρκ, την έκτη πρωινή. Η νεκροψία άποδεικνύει πὼς τὸ θύμα σκοτώθηκε από μιά ισχυρά ηλεκτρική εκκένωση. Μέσα στις τσέπες του είχε μόνο ένα δακτυλογραφημένο χαρτί μ' αυτές τις λέξεις: «Αναγνωρίζω, εγὼ ο Γουόλτερ Χίντεν, ότι είμαι ο μεγαλύτερος κατηγάρος του κόσμου... 1,2,3,4,5,6,7,8,9. Αυτό είναι όλο;

—Γιὰ τὸ πρώτο θύμα τουλάχιστον. Ας δοῦμε γιὰ τὸ δεύτερο: άνακαλύπτουν μέσα σ' ένα στενοσόκακο του Σόχο ένα πτώμα με την ίδια δακτυλογραφημένη μοιραία φράση. Τὸ θνομα αλλάζει μόνο: Χάρρυ Σίμσον... Ο τρίτος δολοφονηθείς είναι ο Τζήν Κράϊν που τὸ πτώμα του άνακαλύπτεται κάτω απ' τὸ Μάρμπλ Άρτς. Κι' οι τρεῖς είναι ηλεκτροπληκτοί... Νὰ τὰ τρία χαρτιά.

Ο ντέτεκτιβ τὰ πήρε και τὰ μελέτησε προσεκτικά,
—Ιδιο χαρτί, ίδιοι χαρακτήρες. Φαίνεται πὼς τὰ τρία χαρτιά έχουν γραφῆ στην ίδια γραφομηχανή. Κι' ή δουλειά τῶν θυμάτων;

—Θυμιάται... τοκογλύφοι μάλλον.
—Λαμπρά, άναλαμβάνω την υπόθεση, είπε ο Τζών και σηκώθηκε. Δόστε μου μόνο την διευθύνση τῶν οικογενειῶν τῶν θυμάτων, πρέπει νάρχίσω τις έρευνές μου άπόψε κιόλας.

Μόλις βγήκε στον δρόμο, άντελήφθη ένα άτομο που έκανε πὼς παρακολουθοῦσε δῆθεν με ζωηρό ενδιαφέρον μιά ρεκλάμα θεάτρου.

—Α! Έκανε ο Τζών, αυτός έδω φαίνεται νὰ με παρακολουθῇ.

Έκανε πὼς δεν είχε άντιληφθῇ τίποτα και συνέχισε τὸν δρόμο του.

Τὸ τρίτο θύμα είχε αφήσει οικογένεια κι' ο ντέτεκτιβ ρώτησε την ιδιοκτήτρια του οίκοτροφείου όπου έμενε.

Έμαθε απ' αυτή πὼς ο Κράϊν είχε φανῆ ανήσυχος δυο μέρες πρίν απ' τὸν θάνατό του.

—Τι σὰς είπε; ρώτησε ο ντέτεκτιβ.

—Ω! Τίποτε άπολύτως. Ο Κράϊν δεν μιλούσε σὲ κανέναν, τελευταία μάλιστα ήταν ανήσυχος και κακόκεφος, δεν είχε άρεξη νὰ φῆη...

Με μιά χειρονομία, ο Τζών τῆς επέβαλε σιωπή.

Ανάμεσα απ' τις κουρτίνες του παραθύρου, είχε δῆ νὰ περνά ένα άτομο. Μολόντι είχε γενειάδα κι' ήταν ντυμένο διαφορετικά, ο ντέτεκτιβ ήταν πεπεισμένος πὼς ήταν ο ίδιος άγνωστος που τὸν παρακολουθοῦσε

Αφήνοντας λοιπὸν κατάπληκτη την ιδιοκτήτρια του οίκοτροφείου, βγήκε βιαστικά, μόλις όμως βρέθηκε στον δρόμο, συνέχισε ήσυχα τὸ περπάτημά του.

Προχωρώντας, άντελήφθη πὼς δεν είχε κάνει λάθος. Τὸ άτομο πράγματι τὸν παρακολουθοῦσε.

—Δεν τὰ καταφέρνεις καλά! ψιθύρισε ο Τζών ανάμεσα στα δόντια του.

Και μόλις έστριψε ένα δρόμο, έτρεξε και κρύφτηκε πίσω από μιά πόρτα.

Τὸ άτομο που τὸν παρακολουθοῦσε, παύοντας νὰ τὸν βλέπῃ έκανε ένα κίνημα δυσφορίας.

Ένῳ τὸν έπιτηροῦσε προσεκτικά, ο Τζών δεν έκανε τὸν καιρό του.

Αναποδογύρισε τὸ άδιάρροχό του που απ' τὸ μέσα μέρος ήταν παλτό άλλου χρώματος, φόρεσε κασκέτο στη θέση του καπέλου του κι' έβγαλε ματογυάλια, Έτσι έγινε δλωσδιόλου άγνωριστος.

Ο άλλος άφου δίστασε γιὰ μιά στιγμή έκανε μεταβολή κι' έφυγε.

Οι ρόλοι άντιστρέφονται: ο ντέτεκτιβ όμως παρακολουθοῦσε τὸν άγνωστο με μεγαλύτερη τώρα έπιδεξιότητα και μολονάτι αυτός στράφηκε πολλές φορές, δεν άντελήφθη τίποτα τὸ ύποπτο.

Πάντως, καλοῦ - κακοῦ, άρχισε μιά βόλτα ανάμεσα στο Λονδίνο, περπατώντας άσκοπα. Ο Τζών όμως δεν άπελπιζόταν.

—Έγνοια σου, παλληκάρι μου, ψιθύρισε, και κάπου θὰ κατασταλάξης!

Πραγματικά, ο άγνωστος, σὰν νὰ πήρε μιά άπότομη άπόφαση, κάλεσε ένα ταξι κι' έδωκε μιά διευθύνση στον σωφέρ. Είκοσι μέτρα παραπέρα, ο ντέτεκτιβ τὸν μιμήθηκε.

—Ακολουθῆσε αυτό τὸ αυτοκίνητο! διέταξε στον σωφέρ.

Η άκολουθῆ κάρτησε ὡς είκοσι λεπτά της ὥρας. Κατόπι τὸ ταξί του άγνωστου σταμάτησε. Τὸ ίδιο έκανε και ο Τζών στην γωνία ενός δρόμου, γιὰ νὰ μὴν γίνῃ άντιληπτός.

Ο άγνωστος είχε μπῆ σ' ένα οίκοτροφείο.

Χωρίς δισταγμό, ο ντέτεκτιβ μπῆκε πίσω του.

Μιά ήλικιωμένη κυρία τὸν υποδέχτηκε με άρκετά άπότομο ὕφος.

Ο Τζών τῆς έδειξε την κάρτα του ντέτεκτιβ:

—Θέλω νὰ μάθω ποιο είναι τὸ άτομο που μπῆκε έδω - μέσα!

Η γυναίκα παραχρηκε. Υπερνικώντας όμως την ταραχή της, άποκρίθηκε:

—Είναι ο κ. Μπίλλυ... θὰ τὸν φωνάξω... Και λέγοντας αυτά τὰ λόγια, πάτησε ένα κουμπί.

—Μην τὸν φωνάξετε! είπε ζωηρά ο ντέτεκτιβ. Πῆτε μου μονάχα ποιος είναι και τι επάγγελμα...

Δεν πρόλαβε νὰ άποτελειώση την φράση του. Τοῦ έφριξαν ένα μαῦρο σασκί άπάνω στο κεφάλι και δυο γερά χέρια έσφιξαν τὰ μέλη του.

Έκανε νὰ άγωνιστῇ, οι κακοῦργοι όμως θὰ ήταν πολλοί, γιατί σὲ λίγο βρέθηκε δεμένος κι' άνίκανος νὰ κάνῃ την

Τῶν τοκογλύφων ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

παραμικρῇ χειρονομία.

Υστερα, ένοιωσε νὰ τὸν σηκώνουν και νὰ τὸν παρασύρουν ανάμεσα σὲ άτέλειωτους διαδρόμους.

Δεν άργησε νὰ άντιληφθῇ πὼς τὸν κατέβαζαν μέσα σ' ένα ὕπογειο.

Ανοίχτης μιά βαρειά πόρτα και τὸν άφησαν χάμω χωρίς βαναυσότητες.

Όσο κρίσιμη κι' αν τοῦ φαινόταν ή θέση του, δεν έχασε την ψυχραιμία του. Καταβάλλοντας υπεράνθρωπες δυνάμεις, κατάρθωσε νὰ άπαλλάξῃ από τὸ δεσμά τὸ δεξί χέρι του κι' έτσι έβγαλε τὸ σασκί που τὸν τύφλωνε απ' τὸ κεφάλι του.

Βρισκόταν μέσα σ' ένα είδος ὕπογειου που φωτίζε ένας στενόχωρος φεγγίτης, τοποθετημένος ψηλά.

Σωρὸς από κάρβουνα βρισκόταν στο βάθος του ὕπογειου. Εκείνο όμως που τὸν εξέπληξε παραπάνω, ήταν που είδε ένα ηλεκτρικό καλώδιο ὕψλης εντάσεως που έμοιαζε ν' άνεβαίνει πρὸς τὰ άπάνω πατώματα.

Απότομα κατάλαβε και ψθύρισε:

—Τὸ ηλεκτρικό καλώδιο... τὰ ηλεκτρόπληκτα θύματα... έδω είναι τὸ σπῆτι του εγκλήματος!

Ψάχνοντας μέσα στην τσέπη του, βρήκε τὸ σημειωματάριο και τὸ μολύβι του.

Τὰ πήρε κι' έγραψε βιαστικά μερικές φράσεις όπου ὀπτεδίκνυε την διευθύνση του σπιτιοῦ όπου βρισκόταν αἰχμάλωτος, καθώς και τὸν τρόπο νὰ τὸν άπελευθερώσουν.

Υστερα, έγραψε με μεγάλα γράμματα:

«ΝΑ ΔΟΘΗ ΑΜΕΣΩΣ ΣΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ. ΕΠΕΙΓΟΝ!»

Κατόπιν, τύλιξε τὸ σημείωμα γύρω από ένα κομμάτι κάρβουνο και κατάρθωσε εύκολα νὰ τὸ ρίξῃ έξω απ' τὸν φεγγίτη.

—Και τώρα, στο έλεος του Θεοῦ! είπε.

Την στιγμή εκείνη άκουσε θόρυβο στη σκάλα.

Μόλις πρόλαβε νὰ κουκουλωθῇ πάλι με τὸ σασκί.

Ακουσε νὰ άνοίγουν την πόρτα. Μπήκαν δυο άνδρες, τὸν σήκωσαν και τὸν μετέφεραν.

Σὲ λίγο, ο Τζών βρισκόταν καθισμένος σὲ μιά πολυθρόνα. Τὸ σασκί που τὸν τύφλωνε τοῦ είχε άφαιρεθῇ.

Βρισκόταν μέσα σὲ μίαν αἰθουσα όπου ήταν καμμιὰ δεκαριά άτομα με μάσκες.

Ανάμεσά τους, άπάνω σ' ένα τραπέζι, βρισκόταν μιά γραφομηχανή.

Αυτὴ την μηχανή κτύπαζε με προσήλωσῃ ο ντέτεκτιβ Γκρέυ, σὰν κάτι νὰ τοῦλεγε πὼς ή λύση του μυστηρίου βρισκόταν στα πληκτρα της.

Ο ένας τότε απ' τούς προσωπιδοφόρους, πήρε ὕφος έπίσημο και είπε:

—Τζών Γκρέυ, θελήσατε νὰ έμποδίσετε τὸ έργο τῶν Τιμωρῶν νὰ συνεχιστῇ.

Ενεργώντας έτσι εκτελούσατε τὸ καθήκον σας, ήταν όμως άδύνατον νὰ μās σταματήσετε την άποστολή που είχαμε

αναλάβει. Τὰ τρία άτομα που βρέθηκαν σκοτωμένα ήταν τοκογλύφοι που είχαν καταστρέψει ένα σωρὸ άθώους. Γι' αυτό τὸ έπρεπε νὰ πεθάνουν. Μένει άκόμα ένας τέταρτος. Θὰ παραστήτε στην θανατική του εκτέλεση!

Ο δμλητής έκανε μιά χειρονομία.

Δυο σύντροφοί του έφεραν τότε έναν άνδρα, με τὰ πόδια δεμένα γερά: τὸν άνθρωπο αυτόν τὸν έδεσαν σ' ένα σκαμνάκι τοποθετημένο μπροστά στην γραφομηχανή.

Ο Τζών πρόσεξε ότι τὸ σκαμνάκι ήταν μεταλλικό, καθώς και τὸ τραπέζι, και πὼς ήταν ενωμένα με σύρματα.

—Γρέμφιλντ, είπε ο πρόεδρος, θὰ γράψετε στην γραφομηχανή: ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΩ, ΕΓΩ Ο ΓΚΡΕΪΜΦΙΛΝΤ, πὼς είμαι ο μεγαλύτερος κατηγάρος της τοῦ κόσμου, κι' υστερα νὰ γράψετε μιά σειρά αριθμῶν από τὸ 1 ὡς τὸ 9... Διπλά σας βρίσκεται ένα σχέδιο εκείνου που θὰ γράψετε...

Ο ντέτεκτιβ Γκρέυ έκανε νὰ φωνάξῃ, ένα βαρὺ χέρι όμως έφραξε τὸ στόμα του.

Ακούστηκαν τώρα τὰ πρώτα «τάκ-τάκ» τῶν πληκτρων.

«Όταν θὰ φθάσῃ στον αριθμό 9 συλλογίζόταν, θὰ γίνῃ ή επαφή, θὰ άνοιχτῇ τὸ ρεύμα κι' ο δυστυχισμένος θὰ πεθάνῃ!»

Μιά τρελλή άγωνία τὸν κυρίεψε.

Εβλεπε νὰ σκοτώνουν έναν άνθρωπο μπροστά του, χωρίς νὰ μπορῇ νὰ έμποδίσῃ τὸν φόνο!

Εξαφνα όμως, τὸ φῶς έσβυσε.

—Τὸ ρεύμα, φώναξε ο πρόεδρος, έπανασυνδέσατε τὸ ρεύμα!

Δεν είχε όμως καλὰ - καλὰ πῆ αυτά τὰ λόγια και παραβιάζόταν ή πόρτα.

Καμμιὰ είκοσαριά άστυφάκες έκαναν είσβολή μέσα στην αἰθουσα, φωτίζοντάς την με τούς ηλεκτρικούς φανούς τῶν.

Σὲ λίγα λεπτά της ὥρας, οι προσωπιδοφόροι ήταν δεμένοι χειροπόδαρα.

Ο ὕπατοςνός που ήταν έπικεφαλής τῶν άστυφάκων εξήγησε:

—Ησασταν τυχερός, κ. Γκρέυ, και τὸ σημειωμά σας έπεσε στα χέρια ενός έξυπνου νέου που έσπευσε νὰ τὸ φέρῃ στο τμήμα. Καθὼς μοῦ γράψετε με λίγα λόγια πὼς βρισκόμασταν μέσα στο σπῆτι του εγκλήματος όπου είχαν πεθάνει ήλεκτροπληκτοί τρεῖς άνθρωποι, δεν διατάσαμε, γιὰ νὰ άποσοβηθῇ κάθε κίνδυνος, νὰ διακόψουμε τὸ ρεύμα απ' τὸ κεντρικό εργοστάσιο. Κι' έτσι, τὸ μιστὸ Λονδίνο είναι τώρα βυθισμένο στο σκοτάδι. Πάντως, πρόσθεσε καλαμπούρίζοντας, αυτό τὸ σκοτάδι... πολλά έφερε εἰς φῶς!

Οι άνακρίσεις άπεκάλυψαν πὼς ή γραφομηχανή ήταν στην πραγματικότητα ένα ηλεκτρικό μνημόνιο. Η επαφή γινόταν όταν ο κατάδικος πατούσε τὸ πληκτρο με τὸν αριθμό 9.

Εξυπνα καὶ κουτά

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ...

Έκείνη.—Με λές «άγγελέ μου» και όμως άρνείσαι νὰ μοῦ αγοράσῃς εκείνο τὸ καπέλλο.

—Μὰ άγάπη μου, είδες ποτέ κανένα άγγελο νὰ φορᾷ γυναικείο καπέλλο;

ΤΟΝ ΕΓΔΥΣΑΝ ΑΛΛΟΙ...

Δυο λωποδύτες μπαίνουν μιά νύχτα στο δωμάτιο του κ. Έπαμεινώνδα. Αυτὸς ξυπνά και βλέποντάς τους άντίκρυ του τούς λέγει άτάραχος.

—Δεν περνάτε καμμιά άλλη δραδυά, παιδιά; Σὰς πρόλαβαν άλλοι στο φιλικό σπίτι που έπαιξα άπόψε χαρτιά...

ΗΤΑΝ ΜΟΝΑΧΑ ΟΝΕΙΡΟ

Ο Γιαννάκης διηγείται τοῦ φίλου του Δημητράκη μιά συνταρακτική του περιπέτεια.

—Σκαλίζω που λές την τσέπη μου δγάζω τὸ λαγείο μου και βλέπω ότι κερδίζω τὸν πρώτο λαχνό, πεντακόσιες χιλιάδες.

—Καλότυχε, κι' έπειτα;

—Επειτα... ξύπνησα!

ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΑ ΝΕΙΑΤΑ...

Ο κ. Παραλῆς, είναι ένας πολὺ μεγάλος τραπεζίτης. Μιά μέρα, διηγείται σὲ μιά συναναστροφή πὼς κατάρθωσε νὰ γίνῃ αυτό που είναι τώρα:

—Υπήρξα πολὺ δυστυχισμένος στα νειάτα μου! Έξομολογείται. Φαντασῆτε, ότι ήμουν ὕποχρεωμένος σὲ χε δὲ νὰ εργασθῶ!...

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Τὸ γκαρσόνι.—Ο κύριος έμεινε εύχαιοστημένος; Πὼς δοῖτε την κολέττα; Ο πελάτης.—Πὼς την δοῖτε; Ηταν κάτω από μιά μικρὴ πατάτα...

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Μισή ώρα τρικυμισμένη αγωνία...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ Κ. ΤΑΚΗ ΜΑΥΡΟΚΕΦΑΛΟΥ

Ο ΚΥΡΙΟΣ
Η ΚΥΡΙΑ.
Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ.
ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

(Το σπίτι του Κυρίου. Δέκα ή ώρα το πρωί. Στην κυρία εισόδο ο υπηρέτης, κρατώντας ένα τηλεγράφημα στο χέρι του, πηγαινοέρχεται άησυχος στο μαρμάρινο κεφαλόσκαλο· σ' λίγο ακούεται ο κρότος της σιδερένιας πόρτας· μπαίνει ο Κύριος ή· σ'αυτή και διευθύνεται στην κυρία εισόδο· τ'όν σταματάει ο Υπηρέτης).

Υπηρέτης (μ' άνακούφιση).— Εύτυχός που δεν άργήσατε σήμερα στον ταχτικό σας πρωινό περίπατο...

Ο Κύριος (ευχαριστημένα).— Ναι, μ' όλο που με παρέσυρε η άνοιξιάντικη άνθηση και τ' άρωμα των πολύχρωμων λουλουδιών...

Ο Υπηρέτης.— Λίγο και θά έρχόμουν να σάς βρώ...

Ο Κύριος (άπαράντας).— Γιατί;

Ο Υπηρέτης.— Δεν είναι λίγη ώρα που ο διανομέας έφερε αυτό το τηλεγράφημα· είναι «Κατεπείγον», έτσι είπε... (Το δό δίνει).

Ο Κύριος (ξαφνιασμένος).— Κατεπείγον; (Τ' άνοίγει βιαστικά διαβάει) «Μητέρα στις τελευταίες στιγμές της ζωής της. Η έπιστήμη έλπε την τελευταία της λέξη. Κρατεί την ψυχή με τ'ά δόντια για να δ'η έσένα. Έλα άμέσως. Μάρθα».

(Σ' τρομερή άγωνία. Στόν υπηρέτη που στέκει άτόφιος στο κεφαλόσκαλο).— Γρήγορα, σ' παρακαλώ, τ' άμάξι μου... Θεέ μου! Π'ες στο σωφέρ άμέσως! (Άνοίγει βιαστικά την πόρτα του σπιτιού και μπαίνει μέσα. Ο Υπηρέτης καταβαίνει γρήγορα χωρίς άνάσα τ'ά καλια και χάνεται... Ο Κύριος βαδίζοντας φτάνει γρήγορα στην κάμαρα της Γυναίκας του. Την άνοίγει άπότομα· βρίσκεται σ'εταμπλώ που δ'εν περίμενε. Σ'ά να χτυπιέται απ'ά κερα... δ'έ λέει τίποτε. Θαρρείς βουβάθηκε: Η Γυναίκα του στην άγκαλιά του Φίλου του σπιτιού λιγοθυμούσε σ'ά χάδια του. Στην εμφάνισή του, ξεφεύγει και πάει στην μπαλκονόπορτα. Στιγμή τρέλλας. Θέλει να ριχτή στο κενό. Ο Σύζυγος την κρατάει. Ο Φίλος του σπιτιού κουλουριάζεται στην προεξοχή του καναπέ, άφωτος. Τρέμουν κι' οί τρεις σύγκορμα)...

Ο Κύριος (τρελλός).— Μά πώς; Π'ες είναι δυνατόν να πιστέψω ένα τέτοιο πράγμα; Βγάλτε μου τ'ά μάτια, να θαρρώ πώς γελάστηκα... Πέστε μου κάτι, να νοιώσω πώς είναι ψέμματα... Βρέστε μου μια γιατρεία στην άρρώστεια σας... Άνοιχτε μιάν άλλη αούλαία στο Δράμα μου, και δείχτε μου πώς δ'εν είναι παρά φάρσα! Μιλάτε—ένas—ένas χωριστά—κι' οί δυο μαζί!— (όπως θέλετε) μά μιλάτε... Πέστε μου για τ'ό σύμπλεγμα που, έδω

και δυο λεπτά, είδα... Γιατί είδα! Είδα καλά τ' άγκάλισμά σας, και τ'ά χάδια, και τ'ά φιλιά, και τ'ά γλυκόλογα, και τ'η λιγοθυμισμένη όψη σας... (Σιωπή τραγική. Άπό τούς ένόχους δ'εν μιλάει κανείς) Έτσι έ; Θάθελα νάξερα πόσον καιρό, πρόστυχα, κι' οί δυο σας συγκρινέστε απ' τ'ό ποτήρι της τιμής μου! Πόσες μέρες, βδομάδες, μήνες κατορθώνατε να με γελάτε έμένα με την υποκριτική σας άφοσίωση, για να κουρελιάζεστε τ' όνομά μου, να ρίχνετε στο βούρκο την ύπόληψή μου! (Ξεσπάει σ' έαφνικό κλάμα). Μά δ'εν μπορεί ν'άιναι κανείς καλός κι' ευγενικός στόν κόσμο; Δ'εν μπορεί νάχη κανείς έμπιστοσύνη σ'ε μια πιστή Γυναίκα και σ'έναν τίμιο Φίλο; (Σταματάει τ'ό κλάμα του, βγάδει τ'ό πιστόλι του σ'η θέα του, οί δυο έννοχοι άφήνουν μιάν μικρή κραυγή). Έμπρός... Πάψτε τις φωνές... Σ'ε μισό λεπτό θ'ά φωνάξετε μιάν για πάντα. Όποιος τολμήση και κινηθή, θ'ά σκοτωθή πρώτος! Είμαι κι' αυτό κάτι, να σκοτωθή κανείς δεύτερος· ζή λίγα λεπτά περισσότερο. Κι' είναι τόσο δμορφη ή ζωή... πρό πάντων τώρα την άνοιξη!

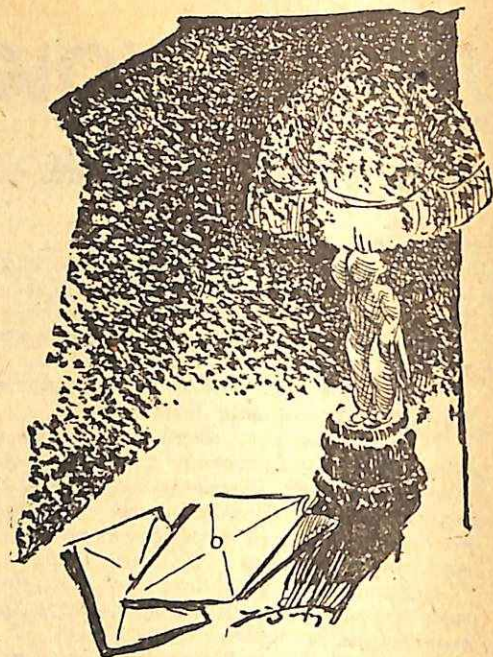
(Άνοίγει σάν τρελλός τ'ό παράθυρο που βλέπει στόν κήπο με την μεγαλύτερη ένδι- κηση σ'ά στήβια του. Ένα γλυκό άρωμα λουλουδιών ξεχύνεται σ'ό δωμάτιο και μιάν τοίφα απ' άνθισμένη άμυγδαλιά ξεπροβάλλει σ' αυτό. Δυό-τρία πουλάκια φτερουγίζουν τιτιβίζοντας· και τ'ό κανάρι του σπιτιού στο θαυμάσιο κλουβί του άρχινάει τ'ό κελιάδιμά του).

Δέστε... Δέστε την δμορφιά... Ρουφήχτε για τελευταία φορά τ'ό λουλουδένιο άρωμα! Άκούστε σάν έπιτάφι· βρήνο σας τ'ό καναριού τις μολπές... Κανένας δ'ήμιος δ'εν θ'ά σας έκανε μιάν τέτοια τιμή ύστερα άπό τ'ήν άτιμία σας!...

Η Κυρία (Τολμά: με συντριβή).— Γιατί υποβιάζεις τόν έαυτό σου, Στέφανε;

Ο Φίλος (τρέμει).— Άμα σου έξηγήσουμε... (τρικλίζει)

Ο Κύριος (καυχάζοντας σ' άφάνταστη ύπερδιέγερση ψυχική).— Χά! Χά! Χά! Νά που μιλήσατε! Νά που θέλετε να ύπερασπισθήτε στις τελευταίες σας στιγμές... Υποβιάζω τόν έαυτό μου; Ώραιο αυτό... νόστιμο! Χά! Χά! Χά! Έαυτό μου; Ποιόν έαυτό μου; Ποδ τόν βρήκα έγώ τόν έαυτό μου; Είμαι έαυτός έγώ;... Όχι δ'εν είμαι. Είμαι έαυτός και άλλ'άλλοις... Τι να μου έξηγήσεις έσύ; Νά μου π'ες τί; Ότι πήρες τ'ό ήμισυ τ'ό Ημετέρου ή μίσεως; Αυτό; (Γελάει νευρικά, πολύ νευρικά) Χά! Χά! Η δ'έ γυνή να φοβήται τόν άνδρα; Χά! Χά! Ώραιο κι' αυτό! Νάτην που τρέμει σύγκορμη τώρα μπρός μου... μετά την άμαρτία όμως, και στην όψη τ'ό πιστολιού! (Σ' αυτήν, με συχα-

μάρα) Άτιμη! (Σ' αυτόν, τ'ό ίδιο) Τιποτένιε! (Παίρνει έαφνικά άπόφαση άμείλικτη, άμετάκλητη). Έμπρός! Δ'εν θ'ά σας έπιτρέψω ούτε αυτό που έπιτρέπουν σ'ε κάθε μελλοθάνατο· να π'ητε δηλαδή τις τελευταίες σας θελήσεις! Άλλωστε, σεις τις θελήσεις σας δ'εν τις έξαρτάτε άπό κανένα! Κάνετε ό,τι σας άρεσε, με τ'ή θέλησή σας. «Έτσι τ'ό θέλατε». Άν ύπήρχε σ'η μέση σύζυγος, φίλος, αυτό σας ήτανε άδιάφορο! Έσεις κάνετε ό,τι θέλατε, με τ'ή δική σας θέληση! Θά κάνω τώρα και έγώ ό,τι θέλω, με τ'ή δική μου θέληση.

(Φουχτώνει τ'ό πιστόλι και βάζει τ'ό δάχτυλο στην σκανδάλη άποφασιστικά).

Ο Υπηρέτης (άμέσως απ' έξω δυνατά).— Κύριε... Κύριε...

Ο Κύριος.— Τι; Ποιός; Τι είναι;

(Δ'εν τολμάει να γυρίση τ'ό κεφάλι του. Ο φίλος κι' η κυρία άνασάινουν γρήγορα, είναι κι' οί δυο τους σ'ά φλουρι κίτρινοι).

Ο Υπηρέτης.— Τ'άμάξι σας είναι έτοιμο...

Ο Κύριος (που άμέσως θυμήθηκε με παράξενη συγκίνηση κι' άπότομη μετάνοση).— Ά... ναί, για τ'ή μητέρα μου... (λέει σάν αυτόματο) «Κρατεί την ψυχή σ'ά δόντια να δ'η έσένα. Έλα άμέσως». (Πέφτει σ'ε μιάν πολυθρόνα που βρίσκεται μπρός του, άφήνοντας τ'ό πιστόλι να πέση σ'ό πάτωμα, βάζει στις παλάμες του τ'ό κεφάλι του και κλαίει σπαραχτικά, με λυγμούς) Μητέρα μου! Μητέρα μου...

Η Κυρία

(Πού έχει άνοίξει διάπλατα τ'ά μάτια και που δ'εν τ'ή ξεφύγε αϊτό που έλπε ο άντρας της για τ'ή μητέρα του σάν κινηματογραφική ταινία περνάει, σάν άστραπή, άπό μπρός της, σάν όραμα, ή ώρα της τελετής τ'ό γάμου της, κι' ή στιγμή τ'ών φιλιών δικών της και ένων. Θωρεί την μητέρα τ'ό Στέφανου, μιάν γλυκειά κι' ευγενικότατη γρηούλα, που φιλώντας την με γλυκά δάκρυα σ'ά μάτια, τ'ής έλε με υποργή άπεραντη: «Χρυσό μου παιδί, ν' άγαπάς σάν τ'ό φως σου τ'ό Στέφανο, γιατί είναι καλός, άνός, εύπιστος, και τ'άείζει να τόν αγαπάς». Σ'η θύμηση αϊτή, σ'ό θρήνο τ'ό Στέφανου, μπρός σ'ό κατόνημά της, γίνεται μιάν έαφνική μεταλλαγή μέσα της. Πέφτει άπότομα σ'ά πόδια τ'ό Στεφάνου, σέρνεται σ'ό πάτωμα μ'ά-

ληθινή συντριβή, και πνιγμένη σ'ό πλάσμα και σ'ούς λυγμούς λέει).

—Έλεος, Στέφανε... Έλεος...

Ο φίλος μαρμαρώνεται. Δ'εν περίμενε ποτέ να δρεθή σ'ε τέτοια σπαραχτική εικόνα. Τ'ά χάνει. Δ'εν ξέρει τί να κάνει. Θωρεί τ'ά γύρω του άπολιθωμένος. Τρικλίζει. Τ'ό μάτι του πάει σ'ό ζεύγος που θρηνεί· σ'ε μιάν στιγμή σ'ό πάτωμα ξεχωρίζει τ'ό πιστόλι· με μιάν αυτόματη κίνηση τ'ό παίρνει σ'ό χέρι του. Ο Κύριος ναρκώνεται σ'εδόν επ' τ'ό πολύ κλάμμα. Η Κυρία βλέπει την κίνηση αϊτή και σ'ημκωνεται άπειλητική άγρια· τ'άράζει τ'ό πιστόλι και τ'ού φωνάζει με λύσσα:)

Η Κυρία.— Δ'ε σούφτανε τ'ό ένα έγκλημα που τ'ούκανες, παίρνοντας την τιμή του; Ζητάς να τ'ό δευτερώσης παίρνοντας και τ'ή ζωή του;

Ο Φίλος (με κραυγές).— Όχι τ'ή δική του, τ'ή δική μου ζωή... Δ'εν άντέχω πιά!

Ο Κύριος (πετιέται σάν να δαγκώθηκε άπό όχιά).— Μπα! (σπαραχτικά) Θέλεις να κάνης και τόν ήρωά τώρα; «Σκοτώθηκε για Κέλην... Μπράβο του! Και μπροστά σ'ό σύζυγο μάλιστα...» Δίστηλα και τ'ή φωτογραφία με τ'ά π'ό λυπητέρα λόγια στις έφημερίδες... Γενική συζήτηση σ'ά σαλόνια και στις έφημερίδες... Γενική συζήτηση σ'ά σαλόνια και στις κοσμικές συγκεντρώσεις... Οί μονταίν στις δόδες τους! «Τ'ό καυμένο τ'ό παλληκάρι! Σκοτώθηκε κ'ε σ'ά πόδια τ'ής έρωμένης του και μπρός σ'ό σύζυγο! Μπράβο του!» Και θ'ά τ'ό πάρουν μοτίβο τους όλες όσες κυλιούνται σ'η λάσπη της άμαρτίας, και θ'ά λένε σάν ίκανοποίηση για τ'ήν προστυχία του: «Θά σκοτωθή, άγόρι μου, μπρός σ'ά πόδια μου; Όπως έκείνο τ'ό καυμένο τ'ό παιδί τότε;» Είναι κι' αυτό μιάν «ρεβάνς» για τόν έραστή... Είναι και τ'ό ζήτημα τ'ής ύστεροφημίας... Χά! Χά! Χά! (Γελάει σάν τρελλός) Κι' άν είναι μάλιστα κι' επιδέξιος ο έραστής και καταφέρνει να τόν πάρη ξέπετος ή σφαίρα... Έ... τότε έξασφαλίσαμε για πάντα τις κατακτήσεις μας... Πόσα σπ'ίτια θ'ά κλείσουμε; Άλογάριαστα! Τι μάς μέλει;

Ο Φίλος (προσβλημένος, θαρρετά κάπως).— Δ'εν είναι αϊτό· δ'εν σκέφθηκα και δ'εν διανοήθηκα τέτοιο πράγμα...

Ο Κύριος (έξαλλος).— Άλλά τί;

Ο Φίλος.— Μόνο να ξεφλήσω για πάντα με τ'ή ζωή... Αυτό σκέφτηκα!

Ο Κύριος (άναμμένος).— Μπα; Και π'ώς δ'εν σκέφθηκες πριν κάνης την άμαρτία Π'ώς μπαίνοντας μέσ' σ'ό σπίτι μου, είχες ένα έπιστήθιο φίλο που σ'ό έχει έμπιστοσύνη; Π'ώς την έμπιστοσύνη αϊτή την έκμεταλλεύτηκες ως τ'ό σημείο να κατακτήσης την άνέμουαλη Γυναίκα μου και να φέρης την τραγική αϊτή εικόνα μπρός μας; Κι' ένα σπαραγμό άτέλειωτο, με τ'ό μαρτύριο πάντα σ'η ζωή μας; Για ένα καπρίτσο σου; Για μιάν πρόσυχη ίκανοποίηση τ'ό έαυτού σου!

(Παίρνει τ'ό πιστόλι απ' τ'ά χέρια τ'ής Γυναίκας που σ'ε κείνη άφωνη. Αϊτή παρ'εξηγεί πάλι την κίνηση του και τ'ού φωνάζει ίκετεύνότας του:)

Η Κυρία.— Μη Στέφανε... μή... σ'ε ψου τ'ή μητέρα σου!

Ο Κύριος (που δ'εν είχε τώρα και μιάν πρόθεση να σκοτώση).— Είναι άργα πιά... Ό,τι μπορούσα να κάνω πριν, είμαι άνίκανος να τ'ό κάνω τώρα... Λίγη ώρα μακριά άπό έδω, μιάν γρηούλα ά-

ποκαιρείται τ'ή ζωή για πάντα... Η έπιστήμη είπε την τελευταία της λέξη... Κρατάει την ψυχή σ'ά δόντια για να πάω έγώ. Δ'εν μπορώ πιά να σκοτώσω! Άν τ'ό κάνω, σ'ε λίγο θάμαι σ'η φυλακή, κι' αϊτή που με γέννησε στόν τάφο, με τ'ό πικρότατο παράπονο σ'ην κερένια μορφή της, π'ώς δ'εν σ'άθηκε δυνατό σ'ις τελευταίες στιγμές τ'ής ζωής της να φιλήση και να φιληθή απ' τ'ό γυιό της... Η μισή αϊτή ώρα που την πέρασα σ'ε τέτοια τρικυμισμένη άγωνία θάνα—στοχάζομαι—άρκετη να σ'ας γίνη βραχνάς σ'ά σ'η-θεις σας και τώρα, και σ'ά δ'η σας τ'ή ζωή... (Κι' οί δυο κάτι θέλουν να πουν. Η Κυρία πετάει φωτιές απ' τ'ά μάτια της. Κάνει, χωρίς να τ'ό νοιώθη, σπασμωδικές κινήσεις. Ο Φίλος δ'έρνεται άπό άσυγκράτητη άγωνία) Δ'εν θέλω ν' άκούσω λέξη... (Άκουμπάει τ'ό πιστόλι σ'ό μαρμάρινο τραπέζακι που βρίσκεται κάπου εκεί, με την κ'νή στραμμένη σ'ό Φίλο) Κι' άν θέλεις έσύ να σκοτωθής, μόλις βάλη μπρός τ'ό αυτοκίνητο κι' άπομακρυνθή... κάμε το! (Σ'η Γυναίκα του) Σ'ε σένα δ'ε λέω τίποτα. Για να πεθάνη κανείς, πάντα βρίσκεται τρόπος!

(Άνοίγει την πόρτα και φεύγει διασπ'ικά. Άκούγονται γρήγορα τ'ά δ'ήματα του σ'ό διάδρομο. Τώρα σ'η σκάλα. Σιωπή. Στιγμές

άγωνίας ύπερτατης. Η Κυρία άκίνητη· άφωνη· με π'ό διεσταλμένα τ'ά μάτια· με τις συσπάσεις τ'ής μορφής της π'ό σύντομες· διψάει ν' άκούση να τ'ής πουν κάτι. Σ'ε λίγο ακούγεται ή μηχανή τ'ό αυτοκινήτου που πήρε μπρός· κορνάει! Άπομακρύνεται άμέσως ταχύτατα. Η Κυρία άνταριάζεται· τινάζεται άγρια σάν να ξυπνά απ' όνειρο· πετιέται σ'ό μπαλκόνι και κραυγάζει σάν τρελλή:)

Η Κυρία.— Στέφανε! Στέφανε!...

(Τ'ό αυτοκίνητο φαίνεται που στρίβει την καμπή τ'ής λεωφόρου και χάνεται. Αϊτή π'ό τρελλά· π'ό άπεγνωσμένα· π'ό σπαραχτικά:)

—Στέφανε!... Στέφανε!...

(Άπλώνει τ'ά χέρια της παράφορα σ'ό κενό σ'ά να β'λλη να συγκρατήση τ'ό αυτοκίνητο. Κρεμιέται σ'ην προεξοχή τ'ό μπαλκονιού π'ός τ'ά έξω κι' άμέσως, κραυγάζοντας πάντα: Στέφανε!... Στέφανε!... πέφτει σ'ην άσφαλτο...)

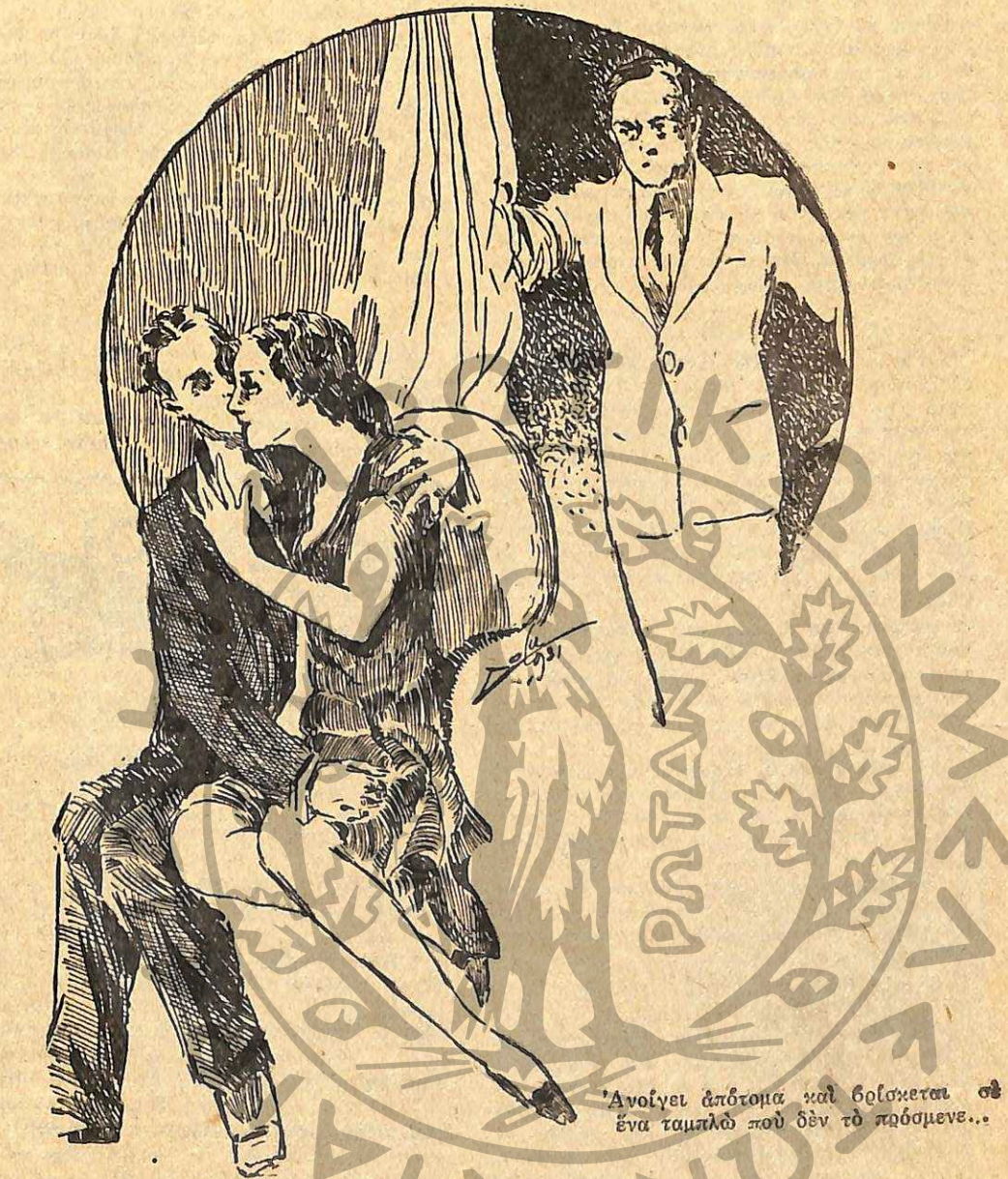
Ο Φίλος.

—Θηνά τ'ήν γλύτωσα!

(Δυό άσυφύλκτες πούτρεξαν άμέσως στην πεσμένη Γυναίκα, προσπάθησαν να τ'ήν σηκώσουν· τ'ό αίμα πλημμύρισε την άσφαλτο απ' τ' άνοιγμένο κρανίο της κι' ένας γιατρός, πούτρυχε περσιστικός, άποφάνθηκε:)

«Ο θάνατος έπ'ήλθεν άκαριαίως»

ΤΑΚΗΣ ΜΑΥΡΟΚΕΦΑΛΟΣ

Άνοίγει άπότομα και β'λσκεται σ'ε ένα ταμπλό που δ'εν τ'ό πρόσμενε...

...Οι φίλοι μας τὰ ζῶα

Για την αντίληψη και την νοημοσύνη των ζώων, και ιδίως μερικών κατοικίδιων, έχουν γραφή πολλά. Μά δεν είναι μόνον ξέπνινα τὰ ζῶα ἀλλὰ έχουν και μνημονικό πολλές φορές καλύτερο από τους ανθρώπους.

Θα σὰς ἀφηγηθῶμε παρακάτω ἕνα-δύο περιστατικά που θα σὰς πείσουν, πόσο ἄδικα κάποτε περιφρονούμε τὰ ζῶα, ὡς κατώτερα ὄντα.

Σε μερικά «πανσιόν» συνηθίζεται νὰ εἰδοποιούν γιὰ τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, μὲ ἕνα κουνούνη.

Σε μιὰ τέτοια πανσιόν στὸ Παρίσι, ὑπῆρχε μιὰ γάτα, ποὺ εἶχε συνηθισθῇ καὶ αὐτὴ τόσο τὸ κουνούνη, ὥστε μόλις τὸ ἀκουε ἔτρεχε στὴν κουζίνα ὅπου ἡ μαγείρισσα τῆς εἶχε ἑτοιμὴ τὴν μερίδα τῆς.

Συνέβη ὅμως μιὰ μέρα, νὰ κλείσουν τὴν καλομαθημένη αὐτὴ γάτα κατὰ λάθος σ' ἕνα δωμάτιο.

Ἔτσι χτύπησε τὸ κουνούνη χωρὶς νὰ μπορέσῃ ἡ γάτα νὰ τρέξῃ κι' αὐτὴ στὴν κουζίνα, γιὰ τὸ γεῦμα τῆς.

Μετά μερικὲς ὥρες, κάποιος ἔμπαινε στὸ δωμάτιο καὶ ἡ γατούλα ξανάβρισκε τὴν ἐλευθερίαν τῆς. Καταπεινασμένη ἔτρεξε στὴν κουζίνα, ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτε. Οὕτε φαγητὸ οὕτε καὶ μαγείρισσα στὴν κουζίνα. Ἐξαφνα, οἱ ἔνοικοι τῆς πανσιόν, ἀκουσαν νὰ χτυπᾷ τὸ κουνούνη τοῦ φαγητοῦ. Ἐκπληκτοί, κατέβηκαν νὰ ἰδοῦν τί συνέβαινε. Εἶδε τότε τὴν γάτα νὰ τραβᾷ μὲ τὰ δόντια τῆς τὸ κορδόνι τοῦ κουνουνοῦ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μαγείρισσα ὅτι ἦταν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. Τοῦ δικοῦ τῆς τοῦλάχιστον...

□ □

Τὸ ἴδιο πάνω κάτω συνέβη μὲ ἕνα σκύλο σὲ κάποιο συστήιο ἀπόρων. Τὸ συστήιο αὐτὸ εἶχε μιὰ θυρίδα, ἀπ' ὅπου οἱ ἄποροι, ποὺ ἦταν ὀριζόμενοι, πῆγαιναν καὶ ἐπαιρναν τὴν μερίδα τους τραβώντας τὸ σχοινὶ κάποιου κουνουνοῦ. Ἀπλ. ὁ μάγειρας μόλις ἄκουε τὸ κουνούνη, ἔβαζε τὴν μερίδα στὴν θυρίδα καὶ ξαναγυρνοῦσε στὴ δουλειά του. Συνέβη ὅμως πολλές μέρες συνέχεια, νὰ ἀκούγεται καὶ ἕνα παραπάνω κουνούνημα στὴν θυρίδα.

Σκανδαλισμένος ὁ μάγειρας παραφύλαξε ἀφ' οὗ ἄφηνε τὴν ἐπὶ πλὴν μερίδα καὶ εἶδε τότε κατὰπληκτος ἕναν σκύλο νὰ ὑψώνεται στὰ πινά του πόδια νὰ ἀρπάξῃ τὴν μερίδα του ἁμέσως καὶ νὰ τρέπεται τρέχοντας εἰς φυγὴν.

Ὁ σκύλος αὐτός, εἶχε παρακολουθήσει τί ἔκαμαν οἱ διποδες τράφιμοι τοῦ συστήιου καὶ ἔκαμε κατόπι καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιο, σύροντας μὲ τὰ δόντια του τὸ σχοινὶ ποὺ εἰδοποιούσε τὸν μάγειρο!

Αὐτός, ὅχι μόνον δὲν θύμωσε, ἀλλὰ ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴν νοημοσύνη τοῦ ζῴου καὶ τὸ ἄφηνε κάθε μέρα νὰ ἐνοτεταί τακτικά καὶ νὰ παίρνῃ τὴν μερίδα του!

□ □

Καὶ ἕνα τρίτο ἐπεισόδιο, ἔξιςον γαριτωμένο ὅσο καὶ νοστιμώτατο. Ἐνα ὥραϊο λουλουδι, τὸ εἶχε συνηθισθῇ ὁ κύριός του νὰ τοῦ κἀνῃ τὰ ψώνια του ἀπὸ τὸν γειτονικὸ μπακάλι. Ἀπλ. τοῦ ἔβαζε ἕνα καλάθι στὰ θρόνια καὶ μέσα στὸ καλάθι μιὰ σημείωση μὲ τὰ πράγματα ποὺ τοῦ χρειζότανε. Τὸ σκυλλὶ ἔπαιρνε τὸ καλάθι μὲ τὴν σημείωση

πῆγαινε στὸν μπακάλι ψώνιζε σοδαρώτατα καὶ ἐπέστρεφε στὸ σπίτι μὲ γεμάτο τὸ καλάθι.

Μιὰ μέρα οἱ μυρωδιὲς ποὺ ἄφηνε τὸ καλάθι, γεμάτο μὲ σαλάκια, τυριά, σαλατικά, σκανδαλίσαν δύο σκύλους τῆς γειτονιάς καὶ εἰχθησαν τοῦ φίλου μας. Αὐτὸς δὲν χάνει καιρό, ἀφῆνει κάτω τὸ καλάθι, τοποθετεῖται μπροστά του καὶ παίρνει στάση ἀμύνης. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο σκύλους τοῦ ἐπιτίθεται, ὅπλ. εἰχνηταί τοῦ καλαθίου. Ὁ σκύλος μας ὁρᾷ ἐναντίον του. Ἐνῶ ὅμως κατεγίνεται αὐτὸς μὲ τὸν ἕνα σκύλο, ὁ ἄλλος ὁρᾷ στὸ καλάθι καὶ ἀρχίζει νὰ τραγανίζει τὰ ὀρεκτικὰ πρᾶγματα ποὺ περιεῖχε.

Ὁ κύριος τοῦ καλαθίου, βλέποντας τὸ περιεχόμενο τοῦ καλαθίου του νὰ κινδυνεύει, ἀφῆνει τὸν ἕνα σκύλο καὶ ὁρᾷ στὸν ἄλλο. Φυσικά, ὁ πρῶτος σκύλος διευθύνεται μὲ τὴν σειρά του στὸ καλάθι. Ὁ φιλαράκος μας βλέποντας ὅτι οὕτως ἢ ἄλλως δὲν θὰ γλύττωνε τὸ καλάθι του, πῆρε τὸ πρᾶγμα φιλοσοφικά, καὶ πλησιάζοντας κι' αὐτὸς στὸ καλάθι παίρνει μέρος στὴν πανδαισία, ἀποτελειώνοντας τὴν λεηλασία!

Ὁ Πλούταρχος, ἀναφέρει στὸν βίο του τοῦ Κάτωνος γιὰ ἕνα μουλάρι, ποὺ ἀφ' οὗ γέρας ὑπηρετώντας πιστὰ στοὺς κυρίους του, ἀφῆκε τελείως ἐλεύθερο ἀπ' αὐτοὺς στὰ χωράφια καὶ τὰ λειβάδια τους νὰ τελειώσῃ ἡσυχὰ τὶς μέρες του, δόσκοντας ὅσο ἤθελε καὶ ὅπου ἤθελε.

Συνηθισμένο ὅμως τὸ καλὸ ζῶο νὰ δουλεύῃ δὲν ἤθελε ἀνὰ τρῶν τζάμπα τὸ ψωμί του. Συνώδεε λοιπόν, τὸν κύριο του στὰ χωράφια καὶ ἐπαινε ἐμπνευμένη τὸν ζῶον, τὰ συνώδεε τὸ ὄργωμα, παροτρύνοντάς τα μὲ τὸν δικό του τρόπο στὴν σκληρὴ δουλειά του.

Ἡ συμπεριφορὰ του αὐτὴ εἶχε κατασυννηθίσει τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ ποὺ δὲν ἤξεραν ποῖος νὰ προτοπεριποιηθῇ τὸ ὑποχρεωτικώτατο καὶ φιλεργὸ αὐτὸ μουλάρι.

□ □

Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ζῶα, ὅπως οἱ μέλισσες τὰ φεῖδια κ.λπ., ἔχουν δώσει δείγματα ἐξαιρετικῆς νοημοσύνης.

Ἀλλὰ γι' αὐτὰ τὰ καταπληκτικά, στ' ἀλήθεια κατορθώματα τῶν ζῶων αὐτῶν ἄλλοτε.

**ΕΚΛΕΚΤΟΙ
ΣΤΙΧΟΙ**

ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΤΑΦΟΣ

Ἐδῶ δὲν εἶμαι ὁ Κλέων ποὺ ἀκούσθηκα στὴν Ἀλεξάνδρεια (ὅπου δύσκολα ξυπάζονται)

γιὰ τὰ λαμπρά μου σπῆτια, γιὰ τοὺς κήπους,

γιὰ τ' ἄλογα καὶ γιὰ τ' ἀμάξια μου, γιὰ τὰ διαμαντικά καὶ τὰ μετάρια ποὺ φοροῦσα

Ἀπαγε' ἐδῶ δὲν εἶμαι ὁ Κλέων ἐκεῖνος τὰ εἰκοσιχτὼ του χρόνια νὰ σβουθοῦν.

Εἶμ' ὁ Ἰγνάτιος, ἀναγνώστης, ποὺ πολὺ ἀργὰ

συνήλθα ἀλλ' ὅμως κι' ἔτσι δέκα μῆνες ἔζησα εὐτυχῆς

μέσ' στὴν γαλήνη καὶ μέσ' στὴν ἀσφάλειο τοῦ Χριστοῦ.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

**ΜΙΚΡΑ
ΜΙΚΡΑ**

ΑΚΡΙΒΩΤΕΡΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΤΗΝ BENZINΗ

τὴν πολιτεία Τεξᾶς τῆς Ἀμερικῆς, ὁ-τάρχουν μέρη ποὺ τὸ νερὸ εἶναι τόσο σπάνιο, ὥστε γιὰ νὰ θροῦν οἱ αὐτοκινητισταὶ γιὰ τὰ «φραντιάτρε» τους, τὸ πληρώνουν ἀκριβώτερα ἀπὸ τὴν βενζίνη! Ἔτσι πολλοὶ αὐτοκινητισταὶ κουβαλοῦν μαζί τους μέσα σὲ ἰδιαίτερο ρεζερβουάρ, τὸ νερὸ ποὺ τοὺς χρειάζεται.

□ □

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ... ΒΟΥΚΕΝΤΡΟ!

ἔμνε καὶ αὐτό. Ἐνας καλλιεργητὴς στὴν Ἀγγλία φιλόζωος, μὴν μπορώντας νὰ ὑποφέρῃ τὸ συνηθισμένο βούκεντρο ποὺ ματώνει τὰ καπούλια τῶν δυστυχισμένων τῶν βωδιῶν, ὅταν ὀργώνουν, ἐπενόησε ἕνα ἡλεκτρικὸ βούκεντρο. Ἀπλ. ἀντὶ βελόνης, τὸ βούκεντρο αὐτὸ ἔχει μιὰ μικρὴ τυφλὴ μεταλλικὴ αἰχμή, ποὺ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸ σύρμα ποὺ βρισκεται στὸ ἐσωτερικὸ τῆς βουκέντρας, μὲ ἕνα μικρὸ συσσωρευτὴ τοποθετημένο στὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ ξύλου.

Ἔτσι, μόλις ὁ καλλιεργητὴς ἀγγίξῃ τὸ ζῶο μὲ τὴ βουκέντρα του, αὐτὸ δέχεται, μιὰ μικρὴ ἡλεκτρικὴ ἐκκένωση ποὺ τὸ κάνει νὰ ξυπνᾷ χωρὶς νὰ τὸ βλάπτῃ διόλου!

□ □

**ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΑΣΦΑΛΕΣ ΜΕΣΟ
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ**

Πολλοὶ ἔχουν τὴν ἀντίληψη ὅτι τὸ ἀεροπλάνο εἶναι τὸ πῶς ἐπικίνδυνο μέσο συγκοινωνίας. Πλάνη. Τὸ ἀεροπλάνο εἶναι τὸ ἀσφαλέστερο, μετὰ τὸν σιδηρόδρομο, μεταφορικὸ μέσο. Πραγματικά, οἱ στατιστικὲς δείχνουν ὅτι τὰ περισσότερα δυστυχήματα γίνονται—ποῖος θὰ τὸ πιστεῖ—μὲ τὸ συνηθέστερο, σήμερα μέσο μεταφοράς: τὸ αὐτοκίνητο!

□ □

ΕΛΑΤΟ—ΚΟΛΟΣΣΟΣ

Τὸ πῶς μεγάλο ἔλατο τοῦ κόσμου, ὑπῆρχε—γιατὶ τώρα δὲν ὑπάρχει πιά, τῶχουν ῥίξει—στὸν Καναδά. Εἶχε ὕψος 123 μέτρα, διάμετρο στὴ βάση (μὲ τὰ φυλλώματα), 7,50 μέτρων καὶ διάμετρο κορμοῦ 2 μ. 31. Δὲν ἦταν ἕως μονάχα τὸ μεγαλύτερο, μὰ καὶ τὸ παλαιότερο ἔλατο: εἶχε ἡλικία 2.000 ἐτών.

□ □

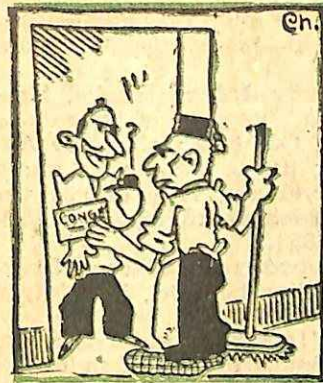
ΠΟΛΕΙΣ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΛΙΜΝΕΣ...

Ἄλλοι, προκειμένου νὰ κατασκευάσουν φράγματα, γιὰ νὰ σώσουν ὀρισμένες περιφέρειες ἀπὸ τὶς πλημμύρες, δὲν διατάζουν νὰ θυσιάσουν ὁλόκληρες πόλεις, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουν τὸν χώρο τους, ποὺ τυχαίνει νὰ εἶναι ἕνα μεγάλο θαλασσινόμα, ὡς τεχνητὴ λίμνη, ἐναποθηκεύσεως τῶν νερῶν ποὺ περισσεύουν. Ἔτσι στὴν Χιλὴ τῆς Ν. Ἀμερικῆς, πρόκειται νὰ καταδαφισθῇ ἡ πόλις Ρεκολέττα, γιὰ τὸν ἴδιο λόγο. Στὴν πόλιν αὐτὴ ὑπάρχει καὶ μιὰ ἱστορικὴ ἐκκλησία 400 ἐτών.

□ □

ΤΟ ΠΟΥΡΜΠΟΥΑΡ

Τὸ πουρμπουάρ δὲν εἶναι καμμιὰ μοντέρνα ἐφεύρεση. Ἦταν γνωστὸ τὸ σύστημα στὰ 1655 καὶ ἐφημεριζότο στὸ Παρίσι εὐρύτατα. Ἀργότερα διαδόθηκε καὶ στὶς ἐπαρχίες, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ δεχτῇ μὲ τὸ γλυκύτερο χαμόγελο τὸν θυρωρό.

Μεντάρ Μπιλὲ δὲν ἔδινε φράγκο γιὰ ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο.. ἔξδν ἀπ' τὸν ἑαυτὸ του!

Τρία τέσσερα χρόνια πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο, τὴν ἐποχὴ ποὺ δὲν εἶχε ἐφευρεθῇ ἀκόμη τὸ εὐεργετικὸ «χρεωστάσιο», ὁ Μεντάρ Μπιλὲ εἶχε διαχτῇ ἀπ' τὸ σπίτι ὅπου ἔμενε γιὰ τὴν χρεωστουσε πεντέξῃ τριμηνίες...

Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ δεχτῇ μὲ τὸ γλυκύτερο χαμόγελο τὸν θυρωρὸ ποὺ τοῦ ἔφερνε τὴν κακὴ εἰδηση.

Ἐστερα ἀπὸ δύο μέρες συναντώντας τὸν παλιὸ του φίλο Πικράτ στὴν ταβέρνα τοῦ «Ξανθοῦ Σκαντζόχερου» τὸν ρώτησε:

—Δὲν μοῦ λές, φίλε μου, Πικράτ, μὴν ὑπάρχει νὰ νοίκιασμα κανένα διαμέρισμα στὴν πολυκατοικία ποὺ τιμᾷς διὰ... ἔς παρούσας σου;

—Ὑπάρχει βέβαια καὶ μάλιστα ἕνα τελείως ἀνακαινισμένο διαμέρισμα κοντὰ στὸ δικό μου, σὲ συμβουλευῶ ὅμως νὰ μὴν τὸ νοικιάσῃς.

—Γιατί;...

—Γιατὶ θὰ σὲ διώξουν πῦξ καὶ λᾶξ προτοῦ περάσῃ ἡ πρώτη τριμηνία.

—Ἀκόμα κι' ἂν πληρώσω προκαταβολικά;

—Ἀκόμα κι' ἂν πληρώσῃς! Ὅλοι οἱ νοικιῶντες αὐτῆς τῆς πολυκατοικίας εἶναι ἡσυχὸι καὶ σοβαροὶ ἄνθρωποι ποὺ κοιμούνται μὲ τὶς κότες καὶ δὲν θγαίνουν ποτὲ τὸ βράδυ ἔξω. Ἀπ' τὶς δέκα ἡ ὥρα ὁ κ. Τατιγιόν, ὁ θυρωρὸς, κοιμάται μακαρίως... Ποτὲ ἕνα ἐνοχλητικὸ κουνούνημα δὲν ταραξίει τὰ ὄνειρά του. Πῶς θέλεις λοιπόν ἐσὺ ὁ Μεντάρ ἕνας ἀδιόρθωτος ξενόχτης νὰ συγκατοικήσῃς μαζί μας; Καὶ κατὰ ἄλλο. Ὁ κ. Τατιγιόν εἶναι αὐστηρότατος στὴν τήρησιν τοῦ κανονισμοῦ καὶ σὲ βεβαίω πὼς θὰ τὰ τσουγκρίσεις πολὺ γρήγορα.

—Ἀς εἶναι, εἶπε ὁ Μεντάρ, ἐγὼ θὰ προσπαθῶ... νὰ βρῶ τρόπο νὰ τὰ βολέψω!

□ □

Τὴν ἐπομένη βδομάδα, ὁ Μεντάρ συμφώνησε καὶ νοίκιασε τὸ διαμέρισμα. Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ὅμως ὁ κ. Τατιγιόν τὸν κῆταξε μὲ φιλόποπτο βλέμμα κι' εἶπε στὴν γυναῖκα του:

—Ἀν δὲν κάνω λάθος, Βερονίκη, λίγα εἶναι τὰ ψωμιά τοῦ καινούργιου νοικιᾶρη στὸ σπίτι μας...

Γιὰ νὰ μὴν τὸν διαψεύσῃ, ὁ Μεντάρ, τὴν πρώτη βραδιά τῆς ἐγκαταστάσεώς του, πῆγε στὴν ταβέρνα τοῦ «Ξανθοῦ Σκαντζόχερου» νὰ βρῇ τοὺς φίλους του.

Μόλις, στὶς δύο τὸ πρωί, ἡ παρέα διαλύθηκε γιὰτὶ ὁ ταβερνιάρης ἤθελε νὰ κλείσῃ τὸ μαγαζί.

Μόνον ὅταν ἔφθασε μπροστὰ στὸ σπίτι του, ὁ Μεντάρ θυμήθηκε τὶς συστάσεις τοῦ φίλου του Πικράτ καὶ χτύπησε τὸ κουνούνη σιγά-σιγά, μουρμουρίζοντας:

—Ἀς εἶναι, γιὰ πρώτη φορὰ ἄς μὴν κά-

Τὸ κόλπο τοῦ Μεντάρ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

νὰ μεγάλη φασαρία γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῶσι τὶς κατσαρίδες!

Καθὼς ὅμως δὲν ἄνοιγε ἡ πόρτα, ὁ Μεντάρ χτύπησε πῶς ἔντονα.

Τὸ ἀντρίγγον Τατιγιόν ποὺ ἔκανε τὸ κοινὸ αὐτὴ ἀναγκάστηκε νὰ ἐνοχληθῇ στὸ τρίτο καὶ πῶς ἐπιτακτικὸ χτύπημα.

Ἔτσι ὁ μπάραμ Τατιγιόν πῆρε ἀπόφαση νὰ τραβήξῃ τὸ κορδόνι, ρωτώντας συγχρόνως:

—Ποῖος εἶναι;

Ὁ κατεργάρης ὁ Μεντάρ εἶχε προβλέψει τὴν ἐρώτηση. Μιμούμενος ἀπαράλλακτα τὴν φωνουλά τοῦ κ. Πλασίντ Μυκασέν, τοῦ ταπεινέρου τοῦ τρίτου πατώματος, ποὺ τὴν εἶχε ἀκούσει ἐκεῖνη τὴ μέρα, ἔδωκε τὸ ὄνομά του κι' ἀνέβηκε μὲ διστακτικὸ δῆμα τὰ σκαλοπάτια.

—Σατανὰ τῶν Σατανάδων! ξεφώνιζε ὁ θυρωρὸς. Σὲ ποῖον νὰ ἐμπιστευθῇ; Ὁ Μυκασέν, ποὺ τὸν θεωροῦσα ὡς σήμερα τύπο νοικοκύρη ἀνθρώπου, γλεντοκοπᾷ τώρα κι' αὐτὸν.

Ὁ ταπετσερὴς ἔφυγε μουρμουρίζοντας.

ἔρχεται περασμένες δύο στὸ σπίτι! Εἶναι φρεχτό! Θὰ τοῦ κάνω παρατηρήσεις αὐριο κι' ἂν ἐπαναλάβῃ τὸ ξενύχτι... θὰ τοῦ δίνῃ ἀπ' τὸ ἡσυχὸ μας σπίτι!

□ □

Στὰ μικρὰ παράπονα ποὺ τοῦ ἔκανε ὑστερα ἀπὸ λίγες ὥρες, ὁ κ. Πλασίντ Μυκασέν ἀπήνησε μὲ ἔντονος διαμαρτυρίες.

—Μαζάρμπα Τατιγιόν, εἶπε, σ' ὀρκίζομαι στὸ κεφάλι τῆς γυναίκας μου πὼς εἶμαι ἐντελὼς ἀθῶος τῆς νυκτερινῆς αὐτῆς ἐπιδρομῆς κατὰ τῆς ἡσυχίας σας γιὰ τὴν ὁποία μὲ κατηγορεῖτε...

—Καλὰ, καλὰ, εἶπε δύσπιστα ὁ θυρωρὸς, αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε. Πάντως, σὰς προειδοποιῶ. Μὴν ἐπαναληφθῇ αὐτό.

Ὁ ταπετσερὴς ἔφυγε μουρμουρίζοντας:

—Ὑποπτεύομαι πὼς ὁ καινούργιος νοικιᾶρης μοῦπαίξε αὐτὴ τὴν φάρσα... Καθένας ὅμως μὲ τὴν σειρά του! Θὰ τὸν πληρώσω μὲ τὴν ἴδια μόνεδα!

□ □

Ἐστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ὁ κ. Πλασίντ Μυκασέν, καλεσμένος σ' ἕνα δειπνὸ ἀγαθόν, ἐπέστρεψε περασμένα μεσάνυχτα στὸ σπίτι. Περνώντας ὅμως μπρὸς ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦ Μπιλὲ. Ἀλλὰ ὁ ταπετσερὴς εἶχε πολὺ κακὴ κι' ἄτυχῃ ξυπνευ-η γιὰτὶ ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ βράδυ, ὁ Μεντάρ, γιὰ νὰ τᾶχῃ καλὰ μὲ τὸν θυρωρὸ, εἶχε βεγγερά μαζί του γιὰ νὰ μάθῃ στὴν γυναικα του νὰ εἰσλῇ πασέντζες.

Ὁ Μυκασέν, καταληφθεὶς ἔτσι ἀπ' αὐτοφρόνη ἀναγνώστη νὰ μετανοήσῃ ἄλλοῦ.

Πέρασαν δύο βδομάδες ἀπ' τὸ ἄξιονημιδ-

νευτο αὐτὸ γεγονός. Ὁ κ. Τατιγιόν μετὰ τῆς συμβίας του ἀναγκάστηκαν νὰ ἀπουσιάσουν ἕνα βράδυ γιὰ οἰκογενειακὲς τους ἀποθέσεις καὶ παρακάλεσαν τὸν Μεντάρ νὰ μείνῃ στὸ σπóδι τους, στὸ θυρωρεῖο.

—Πολλὲς εὐχαρίστας καὶ πάντα στὴν διάθεσή σας! ἔκανε αὐτός.

Οἱ θυρωροί, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλήσουν τὸν νοικιᾶρη τους, εἶχαν πάρεϊ μαζί τους τὸ κλειδὶ τῆς ἐξόδου.

Μόλις ἔφθγαν, ὁ Μεντάρ ἔσπευσε νὰ κλέψῃ τὸν φίλο του Πικράτ καὶ μερικὸς ἄλλους ἀπ' τὸν «Ξανθὸ Σκαντζόχερο».

Ἀπ' τὸ ὑπόγειο τῶν Τατιγιόν ὁ ἀναπληρωτὴς κι' οἱ καλεσμένοι ἀνέβασαν ἕνα σωρὸ μπουκαλῖα παλιοῦ κρασιοῦ καὶ τῶστρωσαν στὸ γλέντι μέσα στὸ θυρωρεῖο.

Ἀπάνω στὸ κέρι τους ὅμως, ξαφνιαστικῶς ἀκούγοντας νὰ ἀνοίγῃ ἡ ἐξόδου.

Ὁ Μεντάρ, μολοντοῦ ἦταν κάπως πιωμένος, ἀντιμετώπισε ψύχραιμα τὴν κατάσταση.

—Οἱ κέρβεροι! φώναξε. Σβύστε τὴ λάμπα φύγετε μὲ τὰ μπουκαλῖα καὶ τὰ παρακάτω εἶναι δική μου δουλειά!

Καὶ μέσα στὸ σκοτάδι, ὤρμησε μὲ μιὰ μαγκούρα, στὸν προθάλαμο, ξεφωνίζοντας:

—Κακοῦργοι, ληστὰι, γκάγκστερς ποὺ ἐρχόσαστε νὰ ληστεύετε τὸ σπίτι... θὰ σὰς κανονίσω!

Κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, μέσα στὰ σκοτεινά.

Ἐπορευομένη τοῦ ξυλοφορτώματος τοῦ ἀντρίγγου Τατιγιόν, ὅλη ἡ παρέα τῶν γλεντζέδων εἶχε γίνεϊ καπνός.

Σὲ λίγο, ὁ Μεντάρ Μπιλὲ ἄναβε τὸ φῶς καὶ ἔχρῳσε συγγνώμην ἀπ' τοὺς θυρωροὺς γιὰ τὴν φρεχτὴ γκάφα.

Ἐνῶ ὅμως ἡ κ. Τατιγιόν δογγοῦσε, ὁ σβ-ζυγός τῆς ποῦταν σημαδεμένος μὲ μιὰ καρδουλά στὸ κρανίον καὶ μερικὰ μελανὰ σημεῖα στὸ πρόσωπο, ἀποκοιμήθηκε:

—Μὴν ζητᾶτε συγγνώμην γι' αὐτὴ τ

ξεχάσει για λίγες μέρες την κούραση, τις έγνοιές της. Το μικρόβιο όμως υπέσκαπτε τον οργανισμό της. Τις ώρες που, νικημένη απ' τον πυρετό, έμενε λαβωμένη στο ντιβάνι της, παραδεχόταν πως ο γιατρός είχε δίκιο και πως έπρεπε να υποβληθεί σε δραστική θεραπεία για να μην διακινδυνεύσει την υγεία και το μέλλον της συγχρόνως.

Όταν ο Πιέρ, βλέποντας το χλωμό πρόσωπο της Φρανσουάζ ανησυχούσε για την υγεία της, του άπαντούσε:

—Δεν είναι τίποτα. Λίγη υπερκόπωση. Συμβουλευτήκα τον γιατρό μου. Μοιάζει να νύστεψε προσωρινά ανάπαυση... Υπακούω κι' έπαυσα να πετώ!

Φρόντιζε όμως να μην το φανερώσει τους φόβους του γιατρού. Ο Άσεράκ θα έπιχειρούσε να καταρρίψει μ' ένα αεροπλάνο καταλλήλως διαρρυθμισμένο, το παγκόσμιο ρεκόρ ύψους. Δεν έπρεπε να νιώσει την παραμικρή συγκίνηση απάνω στις τελευταίες προετοιμασίες του.

Μόλις καταρρίψει το ρεκόρ, σκεπτόταν η Φρανσουάζ, θα ακολουθήσω τις συμβουλές του Λεβάλ. Θα φύγω για το βουνό. Δεν θάχω πιά την έγνοια ότι ο Πιέρ ανησυχεί για την υγεία μου την στιγμή που πρέπει να διατηρήσει διαυγές τ' πνεύμα του...

Τις δυο τελευταίες μέρες όμως, οι δυο κρυμμένοι της είχαν εξασθενήσει πολύ. Και μολονότι την επομένη, το πρωί, ο άρραβωνιαστικός της θάκανε την πρώτη δοκιμαστική πτήση του, απέφασε εκείνη να συμβουλευτεί και πάλι τον Λεβάλ.

Καθώς καθόταν στην πολυθρόνα, ένοιωσε την άναπνοή της σαν λαχανιασμένη. Σε λίγο άρχισε να βήχει και ξαφνικά το στόμα της πλημμύρισε αίμα...

□ □

—Στο σημείο που φθάσατε, είπε ο γιατρός αφού τελείωσε την εξέτασή του, θεωρώ επικίνδυνο να σας κρύψω την αλήθεια. Όταν σας συμβούλευα να πάτε στο βουνό, είχατε μόνο τραχειό-βρογχική άδενοπάθεια που θα θεραπευόταν εύκολα με την ανάπαυση και την κούρα του ύπνου... Δεν μ' άκούσατε. Τώρα έχετε αιμόπτυση. Καταλαβαίνετε...

—Ξέρω πως είμαι ψυμιατική, ψιθύρισε καταβεβλημένη η Φρανσουάζ.

—Δεν πρέπει να πάτε τώρα πιά σε ξενοδοχείο αλλά σε σανατόριο... Σας χρειάζεται άκρα περιποίησης και πρό παντός διαρκείας...

—Είμαι άρραβωνιασμένη, διέκοψε η Φρανσουάζ. Σε πόσον καιρό λέτε να είναι δυνατόν να παντρευτώ;

—Όχι πριν περάσουν μερικά χρόνια, ασφαλώς. Η κατάσταση σας το επιβάλλει. Είναι και ήθικη υποχρέωση απέναντι του μέλλοντος συζύγου και των παιδιών σας. Αν, θέλοντας καταστρέψατε την υγεία σας, δεν έχετε όμως το δικαίωμα να παίξετε με την υγεία των άλλων! Αμέσως, σας τονίζω, πρέπει να εγκαταλείψετε το Παρίσι.

Η Φρανσουάζ σκέφτηκε για μια στιγμή κι' έπειτα είπε άργά:

—Αύριο θα φύγω.

—Θα είδοποιήσω απόψε τον δόκτορα Ντυλλάν να σας περιμένει στο Σανσελεμόζ... πρόσθεσε ο γιατρός.

Σταμάτησε όμως βλέποντας το κατάχλωμο πρόσωπό της.

—Ελάτε τώρα, της είπε σε λίγο, μην γίνεσθε παιδί, μια άεροπόρος πρέπει να αντέχει σ' όλες τις συγκινήσεις! Αφού τελειώσετε την θεραπεία σας, ξαναπατά-

τε όσο θέλετε... Και τότε, πάλι, θα ξαναχειροκροτήσουμε τους άθλους σας!

—Λέτε να γίνω καλά; ρώτησε η Φρανσουάζ μ' ένα πονεμένο χαμόγελο.

—Εννοείται! Η κατάστασή σας είναι σοβαρά, είναι όμως απόλυτως ίσκιος... Νά φερθήτε σαν άνδρας, από δω και πέρα! Η θέληση είναι το παν! Θάρρος, αποφασιστικότητας και πεποίθηση... Γράψτε μου μόλις φθάσετε στο Σανσελεμόζ...

—Δεν θέλω λείψει...

Ο γιατρός συνάδεδε την δεσποινίδα Νταρνέ ως την πόρτα του Ιατρείου του. Της έσφιξε γελαστός το χέρι της συστήνοντας της αίσιοδοξία και να κάνει θάρρος. Όταν όμως του γύρισε τις πλάτες η Φρανσουάζ, παρατήρησε ξαφνικά, για ένα δευτερόλεπτο μέσα στον καθρέφτη, το σοβαρό ύφος του και τον οίκο που εξέφραζε ακόμη το βλέμμα του. Αυτό το δευτερόλεπτο ήταν αρκετό για να καταλάβει η άρρωστη πως είχε πολύ λίγες ελπίδες...

«Είμαι καταδικασμένη» σκέφθηκε.

Και η θλίψη της έγινε άμεσως αγωνία μ' αυτήν την σκέψη: «Τι θάλεγε στον Πιέρ;»

Πώς να του άναγγελλει την φριχτή ελπίδα που θα εκμηδένιζε όλα τα σχέδιά τους, που θα κατέστρεφε τον έρωτά τους, τη ζωή τους;

Συντριμμένη, σωριάστηκε μπρος στο βολάν του αυτοκινήτου. Άραγε θα είχε το θάρρος και την δύναμη να πάει στο Όρλύ, όπου ο άρραβωνιαστικός της θα βρισκόταν στις έξη για να δοκιμάσει το αεροπλάνο με το οποίο θα κατέρριπτε το ρεκόρ; Άραγε θα μπορούσε να υποκριθεί την ξεγνοιασιά σ' αυτόν, να κάνει την χαρούμενη—δπως υποκρινόταν τόσες βδομάδες τώρα για να αποφύγει αυτός;

Συντριμμένη, σωριάστηκε μπρος στο βολάν του αυτοκινήτου. Άραγε θα είχε το θάρρος και την δύναμη να πάει στο Όρλύ, όπου ο άρραβωνιαστικός της θα βρισκόταν στις έξη για να δοκιμάσει το αεροπλάνο με το οποίο θα κατέρριπτε το ρεκόρ; Άραγε θα μπορούσε να υποκριθεί την ξεγνοιασιά σ' αυτόν, να κάνει την χαρούμενη—δπως υποκρινόταν τόσες βδομάδες τώρα για να αποφύγει αυτός;

Τι φριχτό, να ζήσει ανάμεσα σε χλωμά πρόσωπα, σε μυρωδιές φαρμάκων... Νά βλέπει γύρω σου ανθρώπους που ίσως δεν πρόκειται να ξαναδείς ούτε την επομένη, ούτε ποτέ πιά...

Δεν φοβόταν τον θάνατο η Φρανσουάζ. Ήταν πολύ νέα για να εκτιμήσει την ζωή με την αξία της... Άλλωστε κάθε άεροπόρος, όσο μεγάλη κι' αν είναι η επιδεξιότητά του, ξέρει πως παίζει διαρκώς κορώνα-γράμματα την ζωή του...

«Εναν τέτοιο θάνατο, απότομο κι' ευγενικό δεν τον φοβόταν καθόλου η Φρανσουάζ. Απεναντίας, θά ήταν πιο επιθυμητός, προτιμότερος απ' την μακροχρόνια αγωνία στην λευκή έρημια του σανατορίου...

Η σκέψη όμως ενός τέτοιου βασανιστικού θανάτου την έκανε να ανατριχιάζει σύγκορμα...

□ □

Είχαν κιόλας βγάλει από το ύπνο το καινούργιο αεροπλάνο του Πιέρ Άσεράκ, όταν έφθασε η Φρανσουάζ στο αεροδρόμιο. Ο Πιλέ, ο μηχανικός του Πιέρ που φρόντιζε και για το αυτοκίνητο της Φρανσουάζ Νταρνέ, πλησίασε μόλις άνευνώισε την νέα.

—Καλημέρα σας, δεσποινίς! είπε. Θά τάξετε απόψε; Νά βγάλω το αεροπλάνο σας;

—Περιμένετε μια στιγμή, καλέ μου Πι-

λέ. Το αεροπλάνο του κ. Άσεράκ θά είναι έτοιμο για αύριο;

—Βέβαια. Ο κ. Πιέρ έχει όλα τα ά του στα χέρια του!

—Άς το ελπίσουμε! αποκρίθηκε απλά η Φρανσουάζ. Τι ώρα θάρθω; ο κ. Άσεράκ;

—Δεν θάρρην καθόλου.

Και ο Πιλέ χαίρετσε και ξανάφυγε για τα ύπότεγα.

Η νέα έμεινε μόνη κοντά στο αεροπλάνο που την έπομένη θά ξεκινούσε για να κατακτήσει τους αιθέρας. Χάιδεψε το αεροπλάνο με στοργή, όπως χαϊδεύει κανείς τον λαμό ενός αγαπημένου άλλου...

Ξαφνικά, ένοιωσε μέσα στο στόμα της να πλημμυρίσει και πάλι το αίμα...

«Όστε ο Λεβάλ είχε δίκιο! Η άρρωστική ήταν πιο δυνατή απ' την θέλησή της. Δεν μπορούσε πιά να την καταπολεμήσει!...

Ο Πιλέ είχε βγάλει το μικρό αεροπλάνο της. Κύτταξε με θλίψη το μικρό γαλάζιο πουλί που της είχε χαρίσει τόσες απολαύσεις και που το είχε εγκαταλείψει, χωρίς να θέλη, μια βδομάδα τώρα... Άραγε, έπρεπε να το αποχαιρετήσει;

Την κοίταξε... σφιγμένο πάνω στο στόμα της στάθηκε για μια στιγμή ακίνητη με μισόκλειστα μάτια άκουμπισμένη στο αεροπλάνο. «Όλα είχαν τελειώσει πιά οριστικά...

«Ενα βούδινα που γνώριζε πολύ καλά την έβγαλε απ' τον λήθαργό της. Ο μηχανικός επιθεωρώντας το αεροπλάνο της, είχε βάσει σε κίνηση το μοτέρ του.

Διευθύνθηκε προς το αεροπλάνο της σαν τον στρατιώτη που πλησιάζει προς το κανόνι του. Ο πειρασμός ήταν πολύ μεγάλος... Τώρα, έξ' άλλου, τι είχε να ρισκινδυνέψει παραπάνω; Μια τελευταία πτήση θά ήταν γι' αυτήν το τελευταίο σιγαιέτο του καταδίκου, ή ύστατη και μίσηρη απόλαυση που επιφυλάσσει η κοινωνία σ' εκείνον που πρόκειται να πεθάνει.

—Πάω να ντυθώ, είπε. Ο κ. Άσεράκ θά με άναυώσει εκεί—πάνω, αν κάνει καμιά δοκιμαστική πτήση, άπόψε...

—Δεν θά δυσκολευτεί να σας προφτάσει! άστειεύτηκε ο Πιλέ.

Η Φρανσουάζ χαμογέλασε:

—Έχετε κι' έσεις έμπιστοσύνη σ' αυτό, δεσποινίς; παρετήρησε ο μηχανικός με χαρούμενη φωνή. Μπράβο! Ο κ. Πιέρ θά καταρρίψει το ρεκόρ!

«Υστερα από δέκα λεπτά, η Φρανσουάζ Νταρνέ, με την στολή της άεροπόρου, καθόταν στην θέση του πιλότου.

«Απάνω απ' το κεφάλι της ο ουρανός ήταν διάφανος και γαλήνιος. Το αεροπλάνο έμοιαζε μ' ένα έντομο που βούιζε κάτω απ' αυτόν, μεθυσμένο από φως. Η όμορφη καλοκαιρινή μέρα τέλειωνε με μιάν αποθέωση φωτός.

«Έβαλε σε κίνηση το μοτέρ. Η έλιε άρχισε να στρέφεται.

Η νέα έσφιξε τα φρένα κι' έσπρωξε έλαφρά το χειρούλι της έκκινήσεως. Το αεροπλάνο άνοιξε να τρέχει άπάνω στο έδαφος και έπειτα υψώθηκε.

Η Φρανσουάζ Νταρνέ άναρριχώνταν πάλι στους αιθέρας.

Για λίγα λεπτά, ο Πιλέ κύτταξε την κομψή σιλουέττα του αεροπλάνου να μπαίνει στο γαλανό του ουρανού.

—Πιλόταρε σαν άσος αυτή η μικρή, ψιθύρισε. Κοίτια που δεν ένει νεοή κράση...

Και με την μελαγχολική αυτή διαπί-

στώση, πήγε στο μπάρ να συναντήσει τους συναδέλφους του.

Όταν η Φρανσουάζ είδε την σκιά των φτερών της άπάνω στο χορτάρι, που άπλωνόταν από κάτω της, κατέβασε τα γυαλιά στα μάτια της κι' άρχισε να άνεβαίνει γρήγορα, χαράζοντας κύκλους άπάνω απ' το Όρλύ. Ο θόρυβος του μοτέρ την ξεκούφαινε, μιá παράξενη όμως ήρεμία είχε διαδεχθεί τον έκνευρισμό των περασμένων ώρών. Καθισμένη άναπαυτικά άπάνω στο μαξιλάρι του καουτσούκ, συνέχιζε την κανονική άνάβασή της.

Μιά μοναδική έπιθυμία την κατείχε τώρα: να βυθιστεί το ταχύτερο μέσα στον διάφανο ουρανό που η ξεκουραστική άπεραντοσύνη του θά την έκανε να ξεχάσει τις θλίψεις που την περίμεναν στη γη...

Στην άρχή, σε κάθε στροφή έριχνε μιá ματιά στο αεροδρόμιο όπου τά τεράστια ύπότεγα των άεροπλάνων μίκραιναν σιγά-σιγά. Τώρα δεν ήταν πιά παρά κάτι μικροσκοπικοί λευκοί κύλινδροι τοποθετημένη άπάνω στο πράσινο φόντο της πεδιάδος. Ποτέ δεν είχε κυττάξει την γη από τόσο ψηλά! Όλα της φαινόταν μικρά, εύθραυστα και μάταια. Πώς να φανταστεί πως αυτές οι μηρυκοφωλιές μπροστά να περικλείουν όλα τα πάθη όλης της εύτυχίας που άποτελούν την χαρά και την λύπη των ανθρώπων; Με το ύψος, μιá άνακουφιστική ήρεμία γεννιόταν μέσα στο πνεύμα της.

Αυτή η περήφνη άπομόνωση μέσα στους αιθέρας την χώριζε απ' τον κόσμο. Ο ουρανός την τραβούσε σαν μαγνήτης. Έπρεπε νάνεβαίνει, νάνεβαίνει όλοένα σ' αυτό το γαλάζιο που γινόταν πιο σκούρο όσο εκείνη άπομακρυνόταν απ' τον κόσμο.

Τα μάτια της καρφώθηκαν άπάνω στο καντράν. Όλα λειτουργούσαν κανονικά. Ο δείκτης του ύψομέτρου όλοένα και μετακινούνταν. Κι' όμως το θερμόμετρο έφεπτε. Το μοτέρ σκάλωνε κάπου-κάπου... Πάντως το αεροπλάνο έξακολουθούσε να άνεβαίνει.

Σιγά-σιγά όμως τά μέλη της άρχισαν να μουδιάζουν απ' το κρύο και ξαφνικά άνατριχίασε σύγκορμα.

—Πρέπει να κατεβώ, σκέφθηκε.

Νά κατεβή...

Ξανάζεσε, με ταχύτητα άστραπής, την έπισκεπή της στον γιατρό. Οι άγωνίες της έύπνησαν και πάλι στην ψυχή της. Θυμήθηκε το βλέμμα του οίκτου που της είχε ρίξει, φεύγοντας, ο γιατρός.

Μόνος εκείνος είχε καταλάβει.

ΜΑΡΙ ΝΤΥΒΑ

Ποικίλες... ιστορίες

ΤΟ ΕΙΧΕ ΞΕΧΑΣΕΙ

Ένας σεβαστός καθηγητής των μαθηματικών, κάνει τον περιπάτο του στην παραλία του Φαλήρου, προσπαθώντας να λύση κάποιο σοβαρό πρόβλημα. Όπως όμως πήγαινε άφηρημένος, παραπάτησε και έπεσε στη θάλασσα. Εύτυχώς ότι έτρεξαν κάποιοι θαλασσοδύτες που δρέθηκαν εκεί κάτω και τον έβγαλαν έγκαίρως από την θάλασσα.

—Εύτυχώς που δρέθηκαν εκεί οι θαλασσοδύτες και τον έσωσαν... είπε τότε ένας από το πλήθος που είχε μαζευτεί.

—Θά σωζόμουν και χωρίς αυτούς είπε με άξιοπρέπεια ο κ. καθηγητής, ξεύρω να κολυμπώ, αλλά το είχα ξεχάσει!...

□ □

ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

Ένας πελάτης, που είχε ψωνίσει κάτι από ένα παντοπωλείο, ξαναγυρνά σε λίγο και λέγει του καταστηματούχου:

—Νομίζω πως σας έδωσα από όλιγου ένα καποτάριο για πενηντάρι.

—Όχι, κύριε, λάθος έχετε, πενηντάρι ήτανε! έκανε ο μπακάλης.

—Ξέρετε, σας το λέγω γιατί είχα ένα καποτάριο πλαστό και τώρα δεν το θέλω στο πορτοφόλι μου.

—Α έτσι! Για σταθήτε να κυττάω λίγο κύριε!...

□ □

ΤΟΝ.. ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕ

Σ' ένα πολυσύχναστο δρόμο γίνεται κάποιο έπεισόδιο. Οι διαβάται πλησιάζουν και βλέπουν έναν κρεμαντάλα ως εκεί άπάνω να χειροτονή κάποιον άνθρωπο, που τις έτρωνε έντούτες, χωρίς να θγάξει μιλά.

Κάποιος τέλος πάντων έπεριβαίνει και λέγει του κρεμαντάλα:

—Γιατί τον δέννετε τον άνθρωπο;

—Είναι πέντε—έξ φορές που τον ρωτώ να μου δείξη ένα δρόμο κι' αυτός με κυττάζει και γελά!

—Μά είναι κοφάλας χριστιανέ μου!

—Γιατί δε μου το λέγει τόσο ώραι;

□ □

ΕΙΧΕ ΛΟΓΟΥΣ

—Μουσπασαν τα παληόπαιδα το τζάμι και άντι να τ' μαλώσει γελάς του λόγου σου;

—Δεν είμαι ο πατέρας τους κυρά μου, πουλά άπλως τζάμια...

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΛΑ ΛΟΓΙΑ...

Ο κ. Μπούλ έχει μάθει στον σκύλο του να κάνει δουλειές...

Η ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΕΠΛΕΡ

Ένας από τους μεγαλύτερους σφόνδς του κόσμου είναι και ο Γερμανός Κέπλερ, ο πατέρας της νεωτέρας άστρονομίας. Όπως όμως όλοι σχεδόν οι μεγάλοι και ο Κέπλερ υπήρξε ένας πολύ δυστυχισμένος άνθρωπος. Υπήρξε μάλιστα ένας εξαιρετικά κακότυχος και δυστυχισμένος άνθρωπος. Η ζωή του υπήρξε μια σειρά από άναποδιές και άτυχήματα και είναι θαύμα πώς κατόρθωσε ο Κέπλερ, ύστερα από μια τέτοια καταδρομή της τύχης να μας δώσει την θαυμασία αυτή εργασία που απέτελεσε την βάση της σύγχρονης άστρονομίας. Ως γνωστόν, ο Κέπλερ, ήταν εκείνος που άνεκάλυψε, μεταξύ άλλων και τους νόμους της κινήσεως των πλανητών γύρω από τον ήλιο.

Θά προσπαθήσωμε παρακάτω να σκιαγραφήσωμε σύντομα τὸ μαρτυρικό βίο του μεγάλου άστρονόμου

Ο Ζάν Κέπλερ, γεννήθηκε τὴν 27 Δεκεμβρίου 1571 στὸ Βέιλ, ένα μικρὸ χωριὸ τῆς Σουαβίας.

Η κακοτυχία του, θαρρεῖ κανεῖς πὸς ἄρχισε ἀπὸ τὴν κοιλιά ἀκόμη τῆς μητέρας του. Όταν ἤλθε στὸν κόσμὸ ἦταν ένα λεπτεπίλετο ἀσθενικό πλάσματάκι, γιὰ τὸ ὁποῖο ὅλοι ἔλεγαν ὅτι δὲν θὰ ζήσει. Κατόρθωσε ὅμως νὰ μὴν πεθάνῃ ὁ μικρὸς Κέπλερ. Σὲ ἡλικία ἑξ ἑτῶν προσβάλλεται ἀπὸ βλογιά ἢ ὁποία τοῦ ἐξασθενίζει τὴν δραση. Δεκατριῶν ἑτῶν, παθαίνει μιὰ ἄλλη σοβαρὴ ἀσθένεια, πὸν τοῦ κλόνισε ἀρκετὰ τὸν ἥδη εὐθραστο ὀργανισμό του.

Γιὰ ένα τέτοιο παιδί, ἀπαραίτητες ἦσαν οἱ πιὸ τρυφερὲς φροντίδες. Καὶ ὅμως, οὕτε αὐτὴ τὴν εὐτυχία δὲν εἶχε ὁ Κέπλερ. Ὁ πατέρας του, ἔλειπε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὸ σπίτι, πολέμωντας, μισθοφόρος στὴν ὑπηρεσία τῆς Αὐστρίας. Ὅσον γιὰ τὴν μητέρα του, αὐτὴ ἦταν μιὰ γυναῖκα πολὺ κακιὰ καὶ διεφθαρμένη. Τέλος εἶχε δυὸ ἀδελφοὺς, δυὸ κακοποιὰ στοιχεῖα, πὸν τὸν ξυλοκοποῦσαν κάθε τόσο, ὅταν τοὺς ἄφηναν εὐκαιρία οἱ γονεῖς του. Ὡς τὰ δεκατρία του χρόνια ὁ Κέπλερ, ζοῦσε αὐτὴ τὴν μαρτυρική ζωὴ, ὑποχρεωμένος ἐπὶ πλέον, γιὰ νὰ τὸν τρέφουν νὰ ἐργάζεται ὡς σεοβιτόρος στὴν ταβέρνα πὸν διατηροῦσαν οἱ δικοὶ του. Θὰ ἦταν λοιπόν, πολὺ φυσικὸ στὴν εὐπλάστη ψυχὴ ἐνὸς παιδιοῦ νὰ ἀφήσῃ ἡ ζωὴ αὐτὴ τὰ πιὸ θαθεῖα ἔχνη. Εὐτυχῶς ὅμως γι' αὐτόν, ὁ Κέπλερ εἶχε μιὰ ἀδελφά, σύζυγο πάστορος, πὸν τὸν πῆρε ὅταν ἀρρώστησε σπῆτι της καὶ τὸν περιποιήθηκε. Ὅταν ἔγινε καλά, ὁ παπὰς τὸν ἔβαλε ὑπὲρ τὴν σὲ μιὰ ἐπαυλὴ. Ἡ ὑγεία του ὅμως δὲν τοῦ ἐπέτρεπε πῶς καμμιὰ βαρεῖα δουλειά, καὶ ἔτσι, ὁ γαμβρός του τὸν πῆρε μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν σπουδάσῃ θεολογία.

Μὰ οὕτε γιὰ θεολογία δὲν ἦταν γεννημένος ὁ Κέπλερ. Πνεῦμα εὐρὸ καὶ ἐλεύθερο, τοῦ ἄρεζε νὰ συζητῇ τὰ διάφορα δόγματα τοῦ προτεσταντισμοῦ πράγμα τὸ ὁποῖο τοῦ στοίχισε τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιο γιὰ τὸ ὁποῖο τὸν προώρριζε ὁ γαμβρός του. Ἄλλο πὸν δὲν ἤθελε καὶ ὁ νεαὸς Ζάν.

Ὑστερὸν ἀπ' αὐτὸ ἐπιδόθηκε στὴν σπουδὴ τῶν μαθηματικῶν καὶ τῆς άστρονομίας. Ἐφῆνε στὴν Τυβίγγη μαθητὴς τοῦ Μέρστιν, πὸν ὑπῆρξε κ' αὐτὸς μαθητὴς τοῦ Κοπέρνικου.

Εἶχε βρῇ ἐπὶ τέλος τὸν δρόμο του, ἀλλὰ δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμη καὶ τὰ δεινὰ του.

Σὲ ἡλικία εικοσιδύο ἑτῶν, ὑποχρεώθηκε γιὰ νὰ ζήσῃ, νὰ δεχθῇ τὴν ἑδρα τὸν μαθηματικῶν καὶ τῆς ἡθικῆς—παράδοξος σ' ἀλήθεια συνδυασμὸς μαθημάτων... σ' ένα κολέγιο τοῦ Γκρατς. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ μετὰ τὸν μικρὸ μισθὸ πὸν τοῦ ἔδωκαν. Γι' αὐτὸ ὑποχρεώθηκε νὰ συνεργάσεται σὲ ἡμερολόγια κάνοντας άστρολογικὰς προβλέψεις.

Δικαιολογούμενος πὸς ἐπιστήμων αὐτὸς άστρονόμος, καταγινόνταν μετὰ τὴν άστρολογία ἔλεγε φιλοσοφικά: «Ἡ άστρολογία εἶναι κόρη τῆς άστρονομίας, εἶναι δίκαιο λοιπὸν ἡ κόρη νὰ θρῆνῃ τὴν μητέρα, γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ αὐτὴ τῆς πείνας!...».

□ □

Σὲ ἡλικία 26 ἑτῶν ὁ Κέπλερ παντρεύτηκε μετὰ μιὰ νέα καὶ ὡραία χήρα, κόρη καλῆς

Ὁ μεγάλος άστρονόμος Κέπλερ.

οικογενείας. Λίγα χρόνια ὅμως τὸ νεαρὸ ζευγὸς ἔζησε ἥσυχον καὶ εὐτυχισμένο. Στὰ 1600 ἀναγκάσθηκε ἕξ αἰτίας τῶν καινῶν μεταξὺ καθολικῶν καὶ διαμαρτυρομένων νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Γκρατς καὶ νὰ πάγῃ στὸ Λουίξ. Ἐκεῖ ὁ Κέπλερ βρῆκε μιὰ θέσιν βοηθοῦ τοῦ άστρονόμου τῆς αὐστριακῆς αὐλῆς Τύχο-Μπράχε. Αὐτὸς ὅμως ἦταν πολὺ φιλόδοξος καὶ διαρκῶς τὸν ἔτρεφε... μετὰ ὑποσχέσεις.

Τὸν ἄλλο χρόνον ὅμως ὁ Μπράχε πέθανε, καὶ πῆρε τὴν θέσιν του ὁ Κέπλερ, μετὰ μισθὸ 1500 φλορίνια, θεορητικὸ ὅμως, γιὰτι σπανίως πληρωνόταν. Γιὰ νὰ ἀντεπεξέλθῃ ὁ άτυχος σοφός, ἀναγκάσθηκε νὰ κἀνῃ τὸν καθηγητὴ τῶν μαθηματικῶν.

Σ' αὐτὸ ἐπάνω, χάνει τρία του παιδιὰ, καὶ κατόπι τὴν γυναῖκα του, πὸν πέθανε τρελλῇ.

Ὑστερὸν ἀπὸ ὀρισμένο χρονικὸ διάστημα ἀποφασίζει νὰ ξαναπαντρευθῇ. Ἀλλὰ σιδήθηκε καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμη ἀτυχής... καὶ περιπετειώδης. Ἡ πρώτη γυναῖκα πὸν ζήτησε νὰ

παντρευθῇ ἦταν μιὰ στενὴ φίλη τῆς μακαρίτισσας συζύγου του. Αὐτὴ, ἐξήτασε πρῶτα καλὰ τὴν κατάστασιν καὶ στὸ τέλος ἀρνήθηκε νὰ τὸν πάρῃ. Πολλὲς ἄλλες ἀπόπειρες πὸν ἔγιναν κατόπι, ἀπέτυχαν: ἡ μιὰ ἀπὸ τῆς ὑποψήφιες ἦταν πολὺ ἡλικιωμένη, ἡ ἄλλη φιλάσθητη, ἡ τρίτη πολὺ κενόδοξη καὶ ἐπιπόλαιη, κτλ. κτλ. Τέλος, κατέληξε σὲ μιὰ ὁρφανὴ κοπέλλα, κατὰ τι νεωτέρα του, τὴν Σουζάννα Ρέντλινγκερ.

Τοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωσιν ἡ συστολή της, ἡ ταπεινοφροσύνη της, ἡ ἀγάπη της γιὰ τὰ παιδιὰ του, ἡ ἀνατροφή καὶ ἡ μόρφωσή της. Βρῆκε τὴν ἰδιοσυγκρασία της, τὰ γούστα της, τῆς ἰδέες της, ὅλα τῆς τέλος πάντων, πληρέστατα ἑναρμονισμένα μετὰ τὰ δικά του φυσικὰ καὶ τὴν δικὴν του ἰδιοσυγκρασία.

Ἔτσι παντρεύτηκε τὴν Σουζάννα.

Δυστυχῶς, ὅμως, ὁ γάμος αὐτὸς δὲν στάθηκε ἱκανὸς νὰ μεταβάλῃ τὰ περρωμένα τοῦ δυστυχισμένου τοῦ Κέπλερ. Ἐξακολουθοῦσαν αὐτὰ νὰ εἶναι κακιὰ ψυχρὰ καὶ ἀνάποδα. Λίγο καιρὸ μετὰ τὸ γάμο του, πιάσανε καὶ φυλακίσανε τὴν μητέρα του, μετὰ τὴν κατηγορία ὅτι ἐξασκοῦσε τὴν μαγεία. Ἐπὶ πέντε ὀλόκληρα χρόνια ὁ άτυχος σοφὸς εἶχε ἀφήσει κάθε του σχεδὸν άσχολία καὶ ἀγωνιζόταν νὰ σώσῃ τὴν μητέρα του ἀπὸ τὸν θάνατον διὰ πυρός. Στὸ τέλος τὸ κατόρθωσε ἀλλ' ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Λουίξ καὶ νὰ ζητήσει ἄλλου ἐργασίας.

Πῆγε στὸ Μανλεμβούργο, ὅπου χάρις στοὺς Ἰησουίτας, πὸν τὸν ἐκτιμοῦσαν ἰδιαίτερος, πῆρε τὴν θέσιν τοῦ άστρολόγου στὴν αὐλὴ τοῦ δουκὸς τοῦ Μανλεμβούργου. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ μείνῃ γιὰ πολὺν καιρὸ στὴν νέα του θέσιν. Καὶ ἰδοὺ τὸν πάλι χωρὶς δουλειὰ καὶ χωρὶς λεφτὸ στὴν τσέπη.

Πῆγε στὴν Ρατισμπόνη, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ οἱ ἀναποδιὲς τὸν κινηγοῦσαν ἄγρια. Σὲ λίγα χρόνια πέθανε σὲ ἡλικία 59 ἑτῶν, φτωχός, ἀπονοητευμένος καταπιραμένος.

«Ἀφῆκε, πεθαίνοντας, γράφει κάποιον ὁ Ἀραγκὸ, 22 σκουῖα, ένα ρουῖο, δυὸ ποντίκι καὶ 57 ἀντίτυπα ἀπὸ τὸ ἔργον του «Ἐφημερίδες» (ὅχι βέβαια οἱ δημοσιογραφικὲς...), καὶ 16 ἀντίτυπα τοῦ ἔργου του «Ρουδὸλφιοι Πίνακες». Τὰ ἄλλα, ὅ,τι εἶχε τὰ εἶχε πούλησε κομμάτι πρὸς κομμάτι γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν ἐπιούσιον. Καὶ ἐντοῦτοις οἱ διάφοροι πρίγκιπες στοὺς ὁποίους εἶχε ὑπηρέτησιν, τὸν χρωστοῦσαν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, 20.000 φλορίνια...».

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΟΛΟΣΣΟΙ!

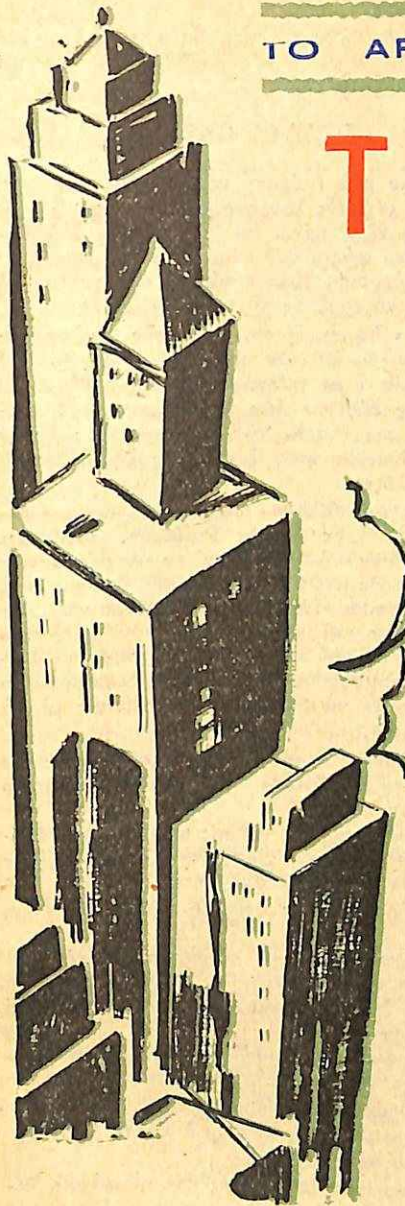
Σὰς ἀναφέρωμε κάποτε γιὰ μιὰ μικρὴ πόλιν τῆς Οὐγγαρίας—ἀν θυμώσαστε κα' ἄ—πὸν εἶνε ένα ἀτελείωτο ὄνομα. Πόστε τώρα καὶ αὐτὴ, πὸν δοῖκεται σὸν Καναδά καὶ πὸν ἔχει σπάσει, ὅπως φαίνεται κάθε ρεκόρ. Λέγεται—πότε... δυὸ-τρεις ἀναπνοὲς—κατὰ πιστὴ μετάφρασιν:

«Ἀγνωτάτη Καρδιά τῆς Πανευδαιμόνης Παναγίας Μαρίας τῆς Πλακεντίας». Μόνον...

Ἡ Δημοτικὴ ὄνομα τῆς ἀνταλέξαν καὶ εὐσεβεστάτης ἀλλοῦς αὐτῆς πόλεως, δοῖκε τὸν τόπον νὰ τῆς προσάγῃ τὸ ὄνομα καὶ ἔτσι μετονομάσθηκε στὴν καθολικὴν κοίτη μόνον τὸ ὄνομα Πλαϊζάνς. (Πλακεντία).

Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

Βαλχάουζ, ὅπου ὡς διατείνεται, συμβαίνουν καταπληκτικὰ καὶ μυστηριώδη πράγματα. Ὡστόσο, ὁ Λέντσαμ ἐπιδιώκει, παρὰ τὴν ρητὴ σύστασιν τῆς Μάργκαρετ, νὰ σχετισθῇ μετὰ τὸν σερ Τιμόθεο, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὴν συναντᾷ.

6. (Ἡ συνέχεια)

Ὡς ζήτησε ὁ κ. Ρέτζι Βίλμορ, τοῦ εἶπε ὁ γραμματεὺς του. Φαινόταν πολὺ ἐκνευρισμένος. Βγῆκε δυὸ-τρεις φορὲς γιὰ νὰ μάρῃ σὲ πόση ὥρα θὰ ἐπιστρέψετε.

Ὁ Φράνσις δὲν βρῆκε στὸ γραφεῖο του τὸν Ρέτζι. Μόνον ἐπάνω στὸ τραπέζι διάβασε ένα διασκευασμένο σημείωμα:

«Ἀγαπητὲ κ. Λέντσαμ,

Βρίσκομαι σ' ένα παράξενο ἀδιέξοδο κα' ἤρθε νὰ ζητήσω τὴν συμβουλὴ σας. Γνωρίζετε καλὰ τὸν ἀδελφὸ μου Ἀντριου καὶ θυμάστε ὅτι παίζαμε μαζὶ τένις πέρυσι. Εἶμαι ὑποχρεωμένος...

Ἐδῶ σταματοῦσε τὸ σημείωμα. Ἦταν μιὰ κηλίδα μελάνης καὶ μιὰ ἄλλη μουντζούρα. Ὁ κονδυλοφόρος εἶχε κηλήσει χάμω. Τὸ μελάνι δὲν εἶχε ἀκόμα στεγνωθεῖ.

Ὁ Φράνσις κάλεσε τὸν γραμματεῖα του. Αὐτὸς κῆρυξε ἐκπληκτικὸς ὀλόγυρα.

—Δὲν εἶναι πέντε λεπτὰ πὸν ἤρθε στὸ γραφεῖο, κύριε, εἶπε. Ὑστερα, τὸν ἄκουσα νὰ ρεχεται ἐδῶ.

—Ἰσως νὰ θαρῆθηκε νὰ περιμένῃ καὶ νὰ μὴν τὸν ἄκουσε νὰ φεύγῃ.

—Ἀδύνατον νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσω. Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου μου εἶχε μείνει ἀνοιχτὴ καὶ καθόμουν ἀντίκρυ. Ἐξ ἄλλου στὸ πλανόστιμον ἀκούγονται πολὺ καλὰ τὰ θήματα.

—Τότε τί ἀπέγινε.

—Δὲν ἔχω ἰδέα, κύριε.

□ □

Τὸ μεσημέρι, στὸ ρεστοράν τῆς λέσχης, ὁ Λέντσαμ εἶδε τὸν Ἀντριου καθισμένο ὁλομόναχον σὲ μιὰ γωνία.

—Κάτι συλλογισμένο σὲ βλέπω! τοῦ εἶπε Ἀντριου.

—Δέχτηκα μιὰ κάπως μυστηριώδη ἐπισκεψὴ τοῦ ἀδελφοῦ σου Ρέτζι σήμερα.

Ὁ Βίλμορ τὸν κῆρυξε ἐκπληκτικὸς.

—Ἀλήθεια, Φράνσις, φώνασε. Καὶ τί ζήτησε; Μίλα γρήγορα γιὰτι εἶμαστε πολὺ ἀνήσυχοι γιὰ τὴν τύχη του.

Ὁ Φράνσις ἐξήγησε τί εἶχε συμβῇ κα' ἔδωκε τὸ σημείωμα τοῦ Ρέτζι. Ὁ Ἀντριου τὸ διάβασε.

—Ξέρεις πὸς ἔχουμε τρεῖς μέρες, νὰ πάρομε ἐιδήσεις γιὰ τὸν Ρέτζι; ρώτησε τὸν φίλον του.

—Ὁχι-δὰ! Ἐμενε μαζὶ μετὰ τὴν μητέρα του, νομίζω.

—Ναί, στὸ Κένσινγκτον. Ἐχει ὅμως νὰ

φανῇ ἀπ' τὴν Δευτέρα. Ἡ μητέρα μου εἶναι τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία.

—Μήπως εἶχε οικονομικὰς στενοχωρίες;

—Δὲν πιστεύω. Σὲ λίγες μέρες, θάπαιρνε τὸν μισθὸ του. Εἶμαι βέβαιος πὸς εἶχε χεῖρματα στὴν τράπεζα γιὰτι ἔλεγε πὸς ἤθελε νὰ ἀγοράσῃ ένα αὐτοκίνητον.

—Θαρρῶ πὸς τὸν εἶδα μιὰ-δυὸ φορὲς, τελευταία στὸ ρεστοράν Σότο, εἶπε ὁ Φράνσις.

—Πολὺ πιθανόν. Ἀγαπᾷ πολὺ τὸν χορὸ καὶ τὰ σπῶρ. Πάει στὸ γυμναστήριον τρεῖς φορὲς τὴν βδομάδα.

—Θὰ εἰδοποιήσω ἕναν φίλον μου τῆς Σκότλαντ-Γουάδ γιὰ νὰ τὸν ἀναζητήσῃ.

—Πάντως, ψιθύρισε ὁ Βίλμορ, δὲν πιστεύω ν' ἀνακατεῖθῃ ὁ Ρέτζι σὲ καμμιὰ δρωμοδουλειά.

—Οὔτε κα' ἐγὼ τὸ φαντάζομαι. Ποῦ ἐργαζόταν.

—Στοὺς χρηματομεσίτας Τζέημσον καὶ Σκῶτ. Θέσις χωρὶς καμμιὰ εὐθύνη.

—Μήπως ἄφησε καμμιὰ εἰδοποίηση στὸ γραφεῖο του;

—Οὔτε γραμμὴ, οὔτε λέξη. Μόνον πὸν τὴν ἡμέρα τῆς ἐξαφανίσσεως του, ἔδωκε πέντε σελλινία σὸν θυρωρὸ πὸν τοῦ εἶχε φανῇ χρησιμὸς πολλὰς φορὲς. Τηλεφώνησα στὸ γυμναστήριόν του. Ἐχε νὰ πᾶν ἀπ' τὸ βράδυ τῆς Τετάρτης.

—Ποῦ εἶναι τὸ γυμναστήριον;

—Στὸν ἀριθμὸ 147 τοῦ Χόλμπορν στρετ.

—Θὰ πᾶ τοῦ Σότλαντ νὰ πᾶ. Ἡ μάλλον, ἂς γευματίσουμε καὶ πηγαῖνομε ὕστερα μετὰ ξί. Ἀργότερα θὰ πάω ἐξοχή, ἔχω ὅμως καιρὸ.

ΣΤΟ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟ

—Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριοι, εἶπε ὁ διευθυντὴς τοῦ γυμναστηρίου, ἕνας ἄνδρας μετὰ ἀθλητικὸν παράσημα, ντυμένος μετὰ χτυπὴ τὸ κοστούμι.

—Ἐρχόμαστε γιὰ νὰ σᾶς θέσουμε μιὰ ἐρώτησιν πὸν ἀφορᾷ τὸν ἀδελφὸ μου, εἶπε ὁ Ἀντριου.

—Εἶναι μέλος τοῦ γυμναστηρίου;

—Βέβαια.

—Τὸ ὄνομά του;

—Ρέτζι Βίλμορ. Θαρρῶ πὸς βρισκόταν ἐδῶ τὴν Τετάρτη βράδυ.

Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ Βίλμορ, ὁ Φράνσις παρατηροῦσε, εἶδε πὸς ἄλλαξε τὸ ὄψος τοῦ διευθυντοῦ, μέλεις ἄκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Ρέτζι Βίλμορ. Ἐπαψε νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὸς κα' ἔγινε ψυχρὸς. Εἶχε κάτι τὸ ἀπαίσιο μετὰ τὴν Τετάρτη βράδυ.

Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ Βίλμορ, ὁ Φράνσις παρατηροῦσε, εἶδε πὸς ἄλλαξε τὸ ὄψος τοῦ διευθυντοῦ, μέλεις ἄκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Ρέτζι Βίλμορ. Ἐπαψε νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὸς κα' ἔγινε ψυχρὸς. Εἶχε κάτι τὸ ἀπαίσιο μετὰ τὴν Τετάρτη βράδυ.

Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ Βίλμορ, ὁ Φράνσις παρατηροῦσε, εἶδε πὸς ἄλλαξε τὸ ὄψος τοῦ διευθυντοῦ, μέλεις ἄκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Ρέτζι Βίλμορ. Ἐπαψε νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὸς κα' ἔγινε ψυχρὸς. Εἶχε κάτι τὸ ἀπαίσιο μετὰ τὴν Τετάρτη βράδυ.

Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ Βίλμορ, ὁ Φράνσις παρατηροῦσε, εἶδε πὸς ἄλλαξε τὸ ὄψος τοῦ διευθυντοῦ, μέλεις ἄκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Ρέτζι Βίλμορ. Ἐπαψε νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὸς κα' ἔγινε ψυχρὸς. Εἶχε κάτι τὸ ἀπαίσιο μετὰ τὴν Τετάρτη βράδυ.

σφιγμένα χείλη του και τὸ φιλόπομπο βλέμμα του.

—Τί ἐπιθυμείτε νὰ ρωτήσετε; εἶπε.

—Ὁ Ρέτζι Βίλμορ ἐξαφανίστηκε, ἐξήγησε ἀπλῶς ὁ Φράνσις. Τὴν Δευτέρα, φεύγοντας ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ἦρθε ἐδῶ. Ἀπὸ τότε οὔτε τὸν ξαναεἶδε κανεὶς οὔτε ξανάκουσε νὰ γίνεταί λόγος γι' αὐτόν.

—Ἔ, λοιπόν;...

—Ἦρθε νὰ σὰς ρωτήσουμε ἂν θυμᾶστε τὴν στάση του ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἢ ἂν εἶπε τίποτα σὲ κανέναν. Ἰσως νὰ μπορούσατε νὰ μάς δώσατε καμμιά πληροφορία.

—Δὲν γνωρίζω τίποτε ἀπολύτως. Θυμῶμαι πολὺ καλὰ ὅτι ὁ κ. Βίλμορ βρισκόταν ἐδῶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Προπονοῦνταν στὶς μάσκες, ὅστερα ἔκανε ἕνα μάνινο.

—Φαινόταν ἥσυχος;

—Δὲν πρόσεξα ἂν εἶχα τίποτα τὸ ἐξαιρετικό.

—Μήπως εἶπε πὼς πρόκειται νὰ ἀπουσιάσει;

—Οὔτε λέξη. Μὲ συγχωρεῖτε ὅμως, κύριε...

—Μιὰ στιγμή, διέκοψε ὁ Φράνσις. Ἦρθε ἐδῶ ἐμεῖς ἀντὶ νὰ στείλουμε ἕναν ντέκτιβ. Πρόκειται νὰ γίνουν ἀνακρίσεις γιὰ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ νέου κι' ἔχομε λόγους νὰ ξέρουμε πὼς ἐδῶ εἶναι τὸ τελευταῖο μέρος ὅπου χάνονται τὰ ἴχνη του. Εἶναι λοιπὸν φυσικὸ νὰ σὰς ζητοῦμε πληροφορίες.

—Δὲν ξέρω ἂν εἶναι φυσικὸ, πάντως δὲν ἔχω νὰ σὰς πῶ τίποτα περισσότερο, μουρμούρισε ὁ διευθυντής. Ἄν ὁ κ. Βίλμορ ἐξαφανίστηκε, αὐτὸ σημαίνει πὼς εἶχε τοὺς λόγους του. Δὲν εἶναι δική μου δουλειά, οὔτε ξέρω τίποτα γι' αὐτόν.

Καὶ πάτησε τὸ κουμπὶ γιὰ ν' ἀνεβῇ τὸ ἀσανσέρ.

Ὁ Φράνσις τὸν κῆταξε μὲ περιέργεια.

—Δὲν ἔχομε ξαναῖδωθῇ κάπου; τὸν ρώτησε ἀπότομα.

—Δὲν ἀποκλείεται. Ὁνομάζομαι Τζὼν Μάκλαμ.

—Ἦσασταν πρωτοπυγμάχος θαρέων θαρῶν, πρὶν ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια.

—Ναί. Θὰ μ' ἔχετε δῆ στὸ εἶναι. Τώρα, κύριοι, χαίρετε.

Τὸ ἀσανσέρ εἶχε σταματήσει ἀντίκρουσε.

Σὲ λίγο, οἱ δύο φίλοι βρισκόνταν στὸ δρόμο.

—Εὐγένεια ποὺ τὴν ἔχει! παρηγόρησε ὁ Ἄντριου.

—Πάντως, φίλε μου, περιττὸν νὰ ἀνησυχεῖς γιὰ τὴν τύχη τοῦ Ρέτζι.

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΒΑΛΧΑΟΥΖ

Στὶς ἑξῆς τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Φράνσις Λέντσαμ, ὀδηγώντας τὸ αὐτοκίνητό του κατὰ μῆκος μιάς δεινροστομίας, ἔφθανε στὴν πόρτα ἐνὸς διπλῶν σπιτιοῦ τριγυρισμένου μὲ ἀναρχικὰ φυτὰ καὶ ποὺ ὅλα τὰ παράθυρά του ἔβλεπαν στὴν πελοῦζα. Ἐνας ὑπηρετὴς ποὺ εἶχε ἀκούσει τὸ αὐτοκίνητο στεκόταν μπροστὰ στὴν πόρτα. Ὁ σὲρ Τιμόθεος, μὲ κοστοῖμι ἀπὸ λευκὴ φανέλλα καὶ παναμά στὸ κεφάλι, διέσχισε ἀργὰ τὴν πελοῦζα γιὰ νὰ προϋπαντήσῃ τὸν καλεσμένο του.

—Ἐρχεσθε ἀπάνω στὴν ὥρα, φίλε μου εἶπε. Θὰ πάρετε τὸ πρῶτο κόντεπλ σας προτοῦ ντυθῆτε γιὰ τὸ γεῦμα. Φυσικά, τὴν κόρη μου τὴν γνωρίζετε. Καθὼς καὶ τὴν λαίδη Κυνθία, νομίζω.

Ὁ Φράνσις ἀντήλλαξε χειραφίξεις μὲ τὶς δύο νέες γυναῖκες ποὺ ἦταν ἑκπαιστωμένες κατὰ τὸν ἑνὸς κέδρο. Ἡ Μάργκαρετ Χίλντις τοῦ φάνηκε πὺδ ὁμορφὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ μὲ τὸ κοστοῖμι τοῦ γιδοῦ ἀπὸ λευκὸ σέρε. Ἡ λαίδη Κυνθία Μίλτον ποὺ καθὼς φαίνεται μάλιστα θὰ εἶχαν ἔρθει ἀπ' τὴν πόλη, φο-

ΤΟ "ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΖ,"

ροῦσε ἕνα φόρεμα ἀπὸ μουσελίνα καὶ μεγάλο καπέλλο.

—Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι μὲ ξέχασε ὁ κ. Λέντσαμ, εἶπε. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ σὰς συνάντησα ἦταν στὸ διασπασμένο. Εἶχατε σώσει ἀπ' τὴν ἀγχόνη τὸν δολοφόνου μιάς ἡλικιωμένης γυναίκας. Τὸν λέγαν Πόυνινγκς, νομίζω.

—Θυμῶμαι πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ Φράνσις. Χορέψαμε μαζὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, στὶς θείας σας, Κας Μάλκολμ, κι' ἐπιμένατε ἀπολύτως νὰ μάθετε πὼς πέρασε τὴν βραδιά του ὁ Πόυνινγκς.

—Οἱ ἀναμνήσεις τῆς λαίδης Κυνθίας ἴσως νὰ εἶναι κάπως... ἀτυχεῖς, παρηγόρησε ὁ σὲρ Τιμόθεος. Ὁ κ. Λέντσαμ ἔπαψε νὰ εἶναι ἡ ὑστάτη ἐλπίς τοῦ ἐγκληματιοῦ. Ἀλλά, ἔξω ἐπάγγελμα. Ὅσο γιὰ τὴν ρητορική του, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν ἐκπαιδεύσετε μὲ ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου ἂν δὲν καταθέσετε πρὸ τῶν ποδῶν του τὸ λευκὸ λουλούδι μιάς ἄσπλης κι' ἀμόλυντης ζωῆς.

Χτύπησε τὸ πρῶτο χτύπημα μιάς καμπανίστας. Ὁ σὲρ Τιμόθεος πῆρε ἀπ' τὸ μπράτσο τὸν Φράνσις.

—Νὰ τὸ δουλικὸ μέρος τῆς ἰδιοκτησίας μου, εἶπε. Θὰ σὰς δείξω καὶ τὰ ἄλλα. Οἱ τριανταφυλλίες μου βρισκόνταν ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τοῦ χειμάρρου. Ἐλάτε νὰ δῆτε καὶ τὸν πύργο Βαλχάουζ, ποὺ ἡ φήμη του μ' ἔκανε διάσημο.

Πέρασαν σ' ἕνα ἄλλο μέρος τοῦ κήπου. Ὁ σὲρ Τιμόθεος ἄνοιξε μιὰ πόρτα ποὺ βρισκόταν, σ' ἕνα ἄλλος, στὴν ἄκρη τοῦ ὁποίου ἦταν ὁ πύργος. Μιὰ ψηλὴ, σταχτιά οἰκοδομή. Καθὼς οἱ δύο ἄνδρες στέκονταν ἐκεῖ ἀκίνητοι, ἕνα ἄλλο τουὺς πλησίασε κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο τοῦ σὲρ Τιμόθεου. Αὐτοὺς τὸ χαίδεψε μηχανικά, λέγοντας στὸν Φράνσις:

—Αὐτοὺς εἶναι ὁ πύργος Βαλχάουζ ποὺ ἀνῆκε ἄλλοτε στὴν οἰκογένεια Λύντον κι' ἐντέλει κατέληξε νὰ γίνη ἰδιοκτησία τοῦ Στέμματος. Ὅπως ἦταν ἄλλοτε, ὁ πύργος εἶχε γραφικὴ ὄψη δὲν μπορούσε ὅμως καὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς κατοικία. Ἀναγκάστηκε νὰ τὸν μετατρέψω. Ὅπως τὸν βλέπετε τώρα εἶναι πιστὴ ἀναπαράσταση, τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ ἐνὸς μέλους τῆς οἰκογενείας τῶν Βοργιά. Μοῦ στοιχίζει πολὺ ἡ συντήρησή του καὶ ὅταν βρισκομαι στὴν Εὐρώπη μένω ἐδῶ μόνο μιὰ-δύο μέρες τὸν μήνα.

—Μὰ γιατί τὸν χρίσατε ἀφοῦ δὲν μένετε σ' αὐτόν;

Ὁ σὲρ Τιμόθεος χαμογέλασε παράξενα.

—Γιατὶ μ' ἀρέσει νὰ δίνω ἐδῶ δεξιώσεις. Μιὰ πρόσκληση στὸν πύργο Βαλχάουζ δὲν ἀποκαταί μὲ ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου. Οἱ δεξιώσεις μου δὲν ἔχουν κοινωνικὸ χαρακτήρα. Τὰ σαλόνια τῶν δεξιώσεων εἶναι διευθετημένα σύμφωνα μὲ τὰ δικά μου σχέδια. Ἐχω τὸ καλλίτερο ἰδιωτικὸ γυμναστήριο τῆς Ἀγγλίας. Ἐπίσης ἡ αἰθούσα χοροῦ, ἡ αἰθούσα μουσικῆς, τὸ θέατρο εἶναι φημισμένα.

—Κι' ὅλο αὐτὸ τὸ κτίριο μένει ἀδειανό; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Φράνσις.

—Ἐχὼ ἕνα διαμέρισμα ὅπου μένω κατὰ πολὺ ἀραιὰ διαστήματα. Τριάντα-σαράντα ὁπότες κατοικοῦν ἐδῶ. Ἡ κόρη μου κι' ἐγὼ προσωπικῶς νὰ μένουμε στὸ διπλὰν σπασί. Τώρα, ἂν θέλετε, πάμε νὰ σὰς δείξω τὸ δω-

μάτιό σας.

Ἐπείσθησαν ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ τοίχου στὸ «Ἐρημητήριο». Ὁ σὲρ Τιμόθεος ὠδήγησε τὸν ξένο του στὸ σπίτι.

ΒΡΑΔΥΑ ΟΝΕΙΡΟΥ

Ἦταν μιὰ ὑπέροχη καλοκαιρινὴ βραδυά, γεμάτη εὐωδιὲς λουλουδιῶν. Τὸ τραπέζι εἶχε στρωθῇ ἔξω, κάτω ἀπ' τὸν κέδρο. Στὸ θαυγάλανο φόντο τοῦ οὐρανοῦ τ' ἀστέρια λάμπαν ὁλόχρυσά. Κάπου-κάπου, ἀκούγονταν τὰ κουπιά νὰ σκίζουν τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ.

Στὸ «Ἐρημητήριο», ὁ μικρὸς ὄμιλος καθόταν γύρω ἀπ' τὸν καφὲ καὶ τὰ λικέρ. Ἡ συνομιλία ἦταν ἀσυνάρτητη, χωρὶς θέμα. Ὁ Φράνσις ἐβρίσκει πὼς ἡ παράξενη ἀτιμωσία ποὺ περιέβαλλε τὸν ἀμφιτερόνισμα καὶ τὴν λαίδη Κυνθία ἦταν ξένη πρὸς τὴν Μάργκαρετ Χίλντις.

—Τὸ συνηθέστερο σφάλμα ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ἔλεγε ὁ σὲρ Τιμόθεος, εἶναι ὅτι προσπαθοῦν νὰ χαράξουν κανόνες συμπεριφορᾶς πρὸς τοὺς ἄλλους. Κάθε ἄνδρας καὶ κάθε γυναῖκα εἶναι μοναδικὸ δείγμα στὴν ἀνθρωπότητα καὶ καθένας ἔχει τὸν παράδεισόν του καὶ τὴν κόλασή του. Δὲν ὑπάρχουν δύο άτομα ποὺ νὰ μποροῦν νὰ ἀναπνεύσουν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο οὔτε νὰ δοῦν τὸν ἴδιο πίννακα μὲ τὰ ἴδια μάτια.

Ἡ λαίδη Κυνθία σηκώθηκε, ἔπαψε ἕνα σιγαρέττο κι' ἔπιασε τὸ μπράτσο τοῦ σὲρ Τιμόθεου.

—Μήπως πρέπει νὰ σὰς θυμῶσω τὴν ὑπόθεσή σας; εἶπε. Ὁφείλετε νὰ μοῦ δείξετε τοὺς σταύλους τοῦ Βαλχάουζ.

Ὁ σὲρ Τιμόθεος στράφηκε πρὸς τὴν κόρη του.

—Μάργκαρετ, εἶπε, σὲ παρακαλῶ νὰ κρατήσης συντροφιά στὸν κ. Λέντσαμ γιὰ μιὰ στιγμή. Μὰς συγχωρεῖτε, Λέντσαμ. Δὲν θ' ἀργήσουμε.

Ἀπομακρύνθηκε μαζὶ μὲ τὴν λαίδη Κυνθία πρὸς τὴν πόρτα τοῦ τοίχου.

Ὁ Φράνσις σηκώθηκε.

—Προτιμᾶτε νὰ πάμε μιὰ βόλτα στὸν κήπο ἢ στὸ ποτάμι;

Κι' ἡ Μάργκαρετ σηκώθηκε μὲ κάποιον δισταγμὸ.

—Προτιμῶ στὸ ποτάμι, εἶπε. Μὲ περιμένετε δύο λεπτά, ὥσπου νὰ πάρω κανένα φέρεμα; Ὁ σὲρ Τιμόθεος δὲν ἔβλεπε τὴν κόρη του.

Ὁ Φράνσις τὴν περιέμενε μέσα σὲ μιὰ βάρκα. Σὲ λίγο, φάνηκε ἕνας ὑπηρετὴς μὲ μαξιλάρια κι' ἡ λαίδη Μάργκαρετ τυλιγμένη μέσα σὲ μιὰν ἐρμίνη.

—Μὴ μὲ κοροϊδεύετε, εἶπε, γιατί κρυώνω. Καὶ μὴ σὰς τρομάξῃ ἡ μακρινὴ ἐκδρομὴ ποὺ θὰ σὰς ζητήσω. Θὰ ἤθελα νὰ πάμε στὴν ἀντικρινὴ ἄκρη ὅπου εἶναι ἕνας μικρὸς ὄρμος.

Ὁ Φράνσις χαμογέλασε.

Κάθησε πίσω κι' ἡ βάρκα ἔρχισε νὰ ξεγλιστρᾷ στὸ ρεῦμα. Οἱ τριανταφυλλίες τοῦ κήπου ἀπλόνονταν ὡς τὴν ὄχθη, μὲ τὶς μεθυστικὲς εὐωδιές τους. Ἀπὸ ἕνα σπῆτι κρυμμένο ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ἀκούγονταν ἡ φωνὴ μιάς γυναίκας ποὺ τραγουδοῦσε.

Ἐφθασαν στὴν ὄχθη. Τὰ δέντρα γύρω τους σχηματίζαν ἕνα σκοτεινὸ θόλο.

—Ἀφίστε τὰ κουπιά καὶ σωπάστε, σὰς παρακαλῶ, εἶπε σιγανὰ ἡ Μάργκαρετ. Ὅλα εἶναι τόσο ἤρεμα... Ἐδῶ ἔρχομαι γιὰ ξεκούραση...

Ὁ Φράνσις ὑπάκουσε. Τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο πυκνὸ ποὺ ἔβλεπε μόνο μιὰν ἀσπαρτή στη σιλουέττα. Τοὺς τριγύριζε ἡ σιωπὴ ποὺ τάραιε μόνο ὁ φλοῖσδος τοῦ ρεῦματος.

Πέρασε κάμποση ὥρα κι' ὅστερα ὁ Φράνσις ἔσκυψε μπροστά. Τὰ μάγια τῆς νύχτας

τὸν εἶχαν νικήσει.

—Ὅστε ἐδῶ εἶναι ὁ παράδεισός σας, τῆς ψιθύρισε μὲ μιὰν ἀλλόκοτη ταραχή.

Ἐκεῖνὴ δὲν ἀποκρίθηκε. Ὁ Φράνσις ἄγγιξε μὲ τὰ χέρια του τὴν ἐρμίνη της. Καὶ πάλι, ἐκεῖνὴ δὲν εἶπε λέξη. Τώρα ἦταν πολὺ κοντὰ τῆς κι' ἔτρεμε σὺγχρομα ἀπ' τὴν συγκίνηση. Ἐκεῖνὴ δὲν ἀποτραβήχτηκε.

—Μάργκαρετ, ψιθύρισε.

Ἐκεῖνὴ ἀκούμπησε τὰ χέρια της ἀπάνω στοὺς ὤμους τοῦ Φράνσις. Τότε, ἐκεῖνος ἔσκυψε καὶ τὴν φίλησε στὸ στόμα, χωρὶς νὰ συναντήσῃ ἀντίσταση. Σχεδὸν ἀμέσως ξαναβρέθηκε στὴ θέση του χωρὶς νὰ νοιώσῃ πῶς. Ὁ πυρετὸς ἔκανε τὸ μέτωπό του νὰ καίγῃ. Ἡ καρὰ ποὺ ἐνοιώσε μὲ τὸ δειλὸ φιλί του δὲν θὰ σβυνόταν ποτὲ ἀπ' τὴν μνήμη του. Εἶχε ζήσει τὴν πὺδ ὁμορφὴ στιγμή τῆς ζωῆς του κι' ὅμως τώρα ἐνοιώσε τὸν φόβο νὰ σφίγγῃ τὴν καρδιά του.

Μεσολάβησε σιωπὴ κι' ὅστερα μίλησε ἡ Μάργκαρετ. Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν ἥρεμη καὶ γλυκεῖα. Δὲν ἦταν πῶς ἡ φωνὴ ποὺ ἦταν συνηθισμένης ν' ἀκούῃ ὡς τότε.

—Δόστε μου ἕνα σιγαρέττο κι' ἄς ἐπιστρέψουμε, εἶπε.

Τὴν στιγμή ποὺ ἡ βάρκα ἦταν στὸ μέσο τοῦ ποταμοῦ, ἀνέτειλε τὸ φεγγάρι. Στὴ λάμψη του, ὁ Φράνσις μπόρεσε νὰ δῇ τὸ πρόσωπο τῆς Μάργκαρετ. Ἦταν κατάχλωμη, μὲ μισόκλειστα μάτια καὶ τὰ πλοῦσια μαλλιά τῆς ἔπαιρναν παράξενους χρωματισμοὺς στὸ ἀσημένιο γὰδι τοῦ φεγγαριοῦ. Τὸ τσάνταγμα τῆς βάρκας, τὴν στιγμή ποὺ ἄρξε στὴν ὄχθη, τὴν ξύπνησε κάπως ἀπ' τὸν λήθαργό της. Ὁ Φράνσις τὴν ρώτησε:

—Μήπως εἰσθε θυμωμένη;

—Ὁχι, δὲν εἰμαι θυμωμένη, τοῦ ἀποκρίθηκε. Γιατὶ νὰ εἰμαι; Ἀπόψε ὅμως δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτα.

Ὁ σὲρ Τιμόθεος δὲν εἶχε ἀκόμα ἐπιστρέψει.

—Πηγαίνετε νὰ πάρετε ἕνα οὔισκυ στὸ καπνιστήριό, εἶπε ἡ λαίδη Μάργκαρετ. Θέλω νὰ μείνω μόνη μου πέντε λεπτά.

Ἀφοῦ ἦπιε τὸ οὔισκυ, ὁ Φράνσις ξαναγύρισε στὸν κήπο ποὺ ἔλαμπε κάτω ἀπ' τὸ σεληνόφως. Ἀκουσε νὰ κλείνῃ ἡ μικρὴ πόρτα τοῦ τοίχου. Ὁ σὲρ Τιμόθεος, δίνοντας τὸ μπράτσο στὴν λαίδη Κυνθία, διέσχιζε τὴν πελοῦζα προχωρώντας πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Φράνσις, μολοντὶ εἶχε ἄλλο τὸ μυαλό του, διέκοψε τὶς σκέψεις του γιὰ νὰ τοὺς κιντᾷ μὲ περιέργεια. Ἡ λαίδη Κυνθία δὲν φαίνονταν πῶς καθόλου κουρασμένη. Κι' ἡ φωνὴ τῆς ἦταν ἀλλαγμένη ὅταν ἀποτάθηκε στὸν Φράνσις:

—Ὁ σὲρ Τιμόθεος, εἶπε, μοῦ ἔδειξε μερικὸς ἀπ' τοὺς θησαυροὺς τοῦ πύργου του.

—Ἐλάτε νὰ πάρομε ἕνα οὔισκυ, Λέντσαμ, πρότεινε ὁ σὲρ Τιμόθεος.

—Μόλις πῆρα. Ἡ κ. Χίλντις εἶναι στὸν ροδόνα καὶ πάω νὰ τὴν συναντήσω.

Ὅταν ἔφθασε ὅμως στὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀφήσει τὴν Μάργκαρετ, ἀπάνω στὸ παγκάκι δὲν βρῆκε παρὰ ἕνα κορμὴν τριαντάφυλλο ποὺ ὁ μίσχος του ἦταν ἀκόμα ὑγρός. Φαίνεται πὼς ἡ Μάργκαρετ τοῦ εἶχε κόψει ἀπ' τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, τὴν στιγμή ποῦ...

Οἱ ἀναμνήσεις πλημμύρισαν τὸν Φράνσις. Ἡ Μάργκαρετ ὅμως εἶχε φύγει. Καὶ τὸ λουλούδι αὐτὸ ποὺ μαρτυροῦνταν σιγά-σιγά μολοντὶ ὁ μίσχος του ἦταν ἀκόμα ὑγρός, τοῦ φάνηκε ὅταν νὰ ἦταν ὁ ἀποχαιρετισμὸς της.

ΟΠΟΥ Η ΛΑΙΔΗ ΚΥΝΘΙΑ ΜΙΛΕΙ...

Τὴν ἐπομένη ὅταν κατέθηκε γιὰ τὸ πρόγευμά του, ὁ Φράνσις εἶδε ἐκπληκτικὸς πὼς ἦταν στρωμένο μόνο ἕνα σερβίτιο. Ὁ μαίτρ ντ' ὄτλ ποὺ τὸν περιέμενε τὸν ἔδωκε τὶς ἐ-

φημερίδες.

—Θὰ προγευματίσω μόνος; ρώτησε ὁ Φράνσις.

—Ὁ σὲρ Τιμόθεος σὰς ζητεῖ συγγνώμη, ἀλλὰ ἦλθε ὁ γραμματεὺς του κι' εἶναι ἀπὸ σχολημένος νὰ τὸν πρῶτο ταχυδρομεῖο.

—Κι' ἡ κ. Χίλντις;

—Δὲν εἶδα τὴν καμαριέρα της σήμερα, κύριε. Ἡ κ. Χίλντις ὅμως δὲν ξυπνᾷ ποτὲ πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι. Ὁ σὲρ Τιμόθεος ἐλπίζει νὰ κοιμηθῆκατε καλὰ, κύριε. Θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ὑπογράψετε τὸ βιβλίο τῶν ἐπισκεπτῶν.

Ὁ Φράνσις ὑπέγραψε μηχανικά κι' ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ ὅταν ἡ λαίδη Κυνθία τὸν φώναξε ἀπ' τὴ σκάλα. Φοροῦσε ταξιδιωτικὸ κοστοῖμι καὶ μιὰ καμαριέρα κρατοῦσε τὴν βαλίτσα της.

—Μὲ ὀδηγεῖτε στὸ Λονδίνο, κ. Λέντσαμ; ρώτησε.

τὰ χεῖλη της χωρὶς αἷμα, τὰ μάτια της χωρὶς ἀκτινοβολία... Καὶ τὰ μαλλιά της δὲν εἶχαν πῶς τὸ ἀλλοτινὸ ὁμορφὸ χρῶμα τους. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι πολὺ ὁμορφὴ καὶ τὴν γοητεία της τίποτα δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἀλλοιώσῃ.

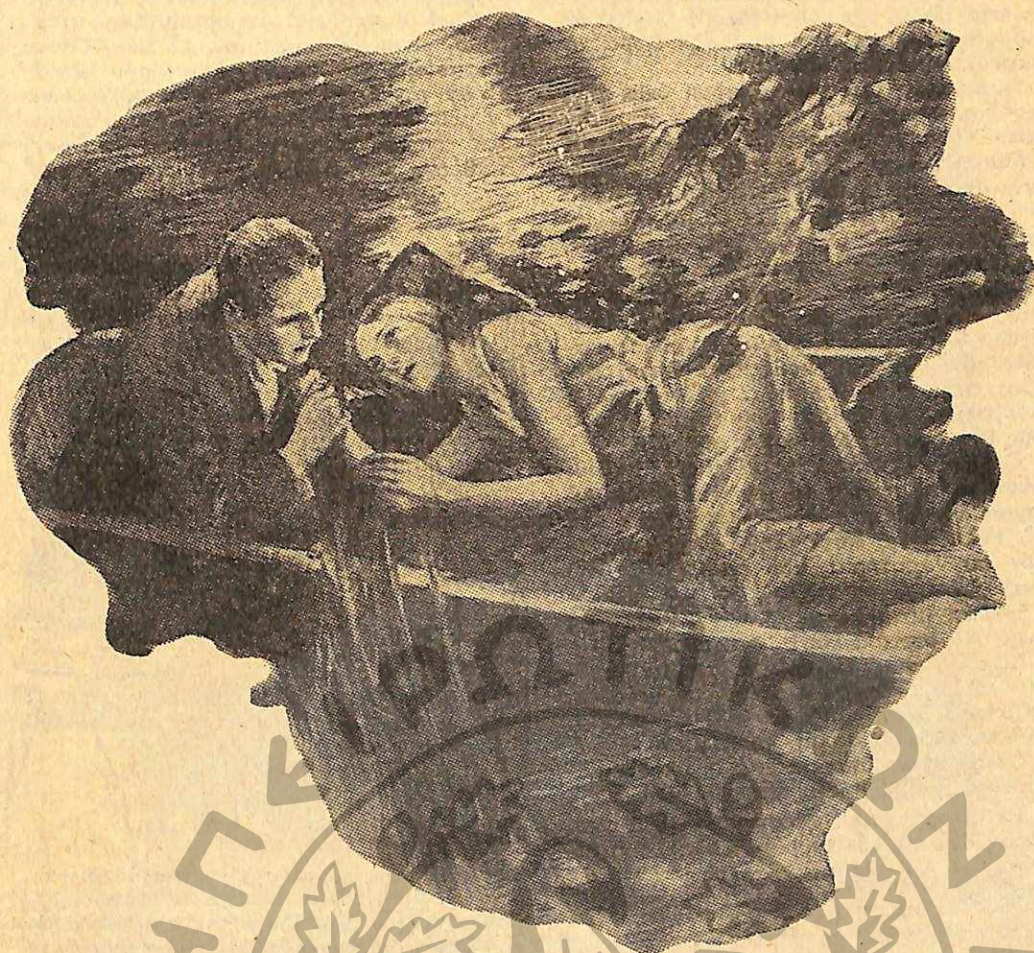
—Φαίνεσαστε κουρασμένη, εἶπε ὁ Φράνσις. Γιατὶ δὲν ζήτε μιὰ πὺδ ἡσυχὴ ζωὴ; Ἐνας μῆνας στὴν ἐξοχὴ θὰ σὰς ἔκανε νὰ συνέλθετε.

Ἐκεῖνὴ κούνησε τὸ κεφάλι της.

—Γιατὶ δὲν προτιμᾶτε τὶς ἀπλὲς καὶ ἡσυχές ἀπολαύσεις ἀπὸ τὴν ταραχώδη ζωὴ; συνέχισε ὁ Φράνσις. Γιατὶ ζητᾶτε ἀπ' τὴν ζωὴ ὅλο καὶ κάτι ποὺ δὲν νοιώσατε, ὅλο καὶ πὺδ πολὺ;

—Εἶμαι ἐνοχος, τοῦ ἐξωμολογήθηκε ἐκεῖνη. Τώρα, πῆτε μου πὼς νὰ γίνω καλὰ, ἂν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ μένα;

—Ἐνδιαφέρομαι γιὰ σὰς πολὺ περισσότερο.

Ὁ Λέντσαμ ἦταν πολὺ κοντὰ τῆς κι' ἔτρεμε σὺγχρομα ἀπ' τὴν συγκίνηση...

—Πολὺ εὐχαρίστως.

Ὁ Φράνσις κάθησε στὸ βολάν τοῦ αὐτοκινήτου του μὲ τὴν λαίδη Κυνθία στὸ πλευρὸ του. Ἐφύγαν ἀπ' τὸ κτήμα. Ὁ Φράνσις ἔβριζε ἕνα νοσταλγικὸ βλέμμα πίσω του.

—Σωστὸς παράδεισος! ψιθύρισε ἡ λαίδη Κυνθία.

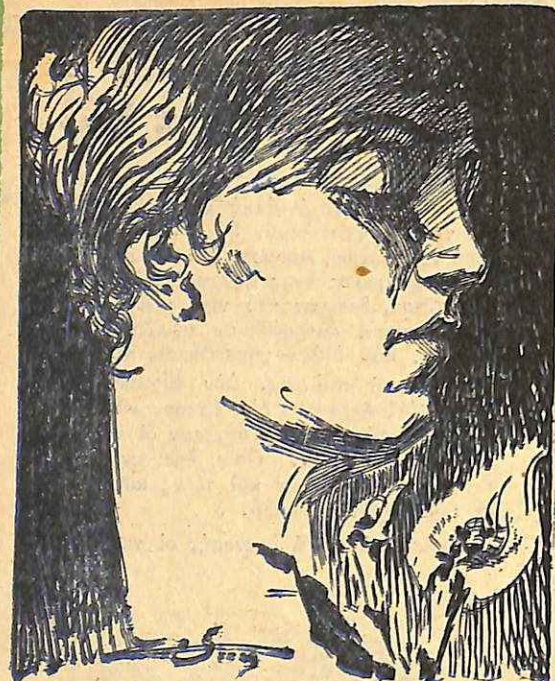
—Γοπητικὴ διαμονή, παραδέχτηκε ὁ συνοδὸς της. Τί τὸν θέλει τὸν πύργο Βαλχάουζ ὁ σὲρ Τιμόθεος ὅταν ἔχη τὸ «Ἐρημητήριο»;

Ἡ λαίδη Κυνθία ἦταν σιωπηλή. Ἐβγαλε τὸ βέλο της.

—Κιντᾶτε τὰ χάλια τοῦ προσώπου μου ἀπ' τὶς ὑπογραφές της κοσμικῆς ζωῆς, τὰ κόντεπλ, τὰ ξενύχτια... Ἀλλοτε, τὴν ἐποχὴ ποὺ μὲ γνωρίσατε, ἦμουν πολὺ πὺδ καλὰ.

—Ἦσασταν ἡ πὺδ ὁμορφὴ νέα ποὺ ἐμπαινε στὴν κοσμικὴ κίνηση.

Τὸ πρόσωπό της

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολιτευτής Μιχαήλ Τεσσαί φαίνεται ότι είναι ένας από τους τυχερούς της ζωής: αντιπρόεδρος της Βουλής, βέβαιος μέλλων ύπουργός, δημοφιλής, πλούσιος, σύζυγος μιας γυναίκας που τον λατρεύει, πατέρας δυο χαριτωμένων παιδιών. Κι' όμως πίσω από την φανταχτερή αυτή αυλαία, παίζεται ένα αφάνταστο δράμα: ο Μιχαήλ Τεσσαί είναι φοιτητής δυστυχισμένος. Άγαπά μ' έναν απελπισμένο έρωτα την Μπλάνς Έστεθ, κόρη ενός φίλου του, που, πεθαίνοντας, του ανέθεσε την προστασία της.

Μιά μέρα η Σουζάν ανακαλύπτει το τρομερό μυστικό του συζύγου της και επαικλολογεί μια τραγική σκηνή. «Πρέπει να διαλέξεις άμεσα αυτήν ή μένα», του λέγει η Σουζάν.

Η πάλη μεταξύ του καθήκοντος και του αισθήματος τον φέρνει σε απόγνωση. Άγαπά την γυναίκα του και τα παιδιά του, με την ήρεμη αγάπη του οικογενειάρχου, σέβεται τις υποχρεώσεις του ως πολιτικού που πρέπει να δίδει το καλό παράδειγμα, μα έρχονται ώρες που ο έρωτάς του τα σβύνει όλα. Τέλος, με ματωμένη καρδιά, αποφασίζει να διακόψει την άθωα αισθηματική σκέψη του με την Μπλάνς, εγκαταλείπει προσωρινά την πολιτική και αποσύρεται στην έσοχη για να ξεχάσει λίγο.

7. (Η συνέχεια)

Τόσοι που είχε καταφύγει ο Μιχαήλ Τεσσαί ήταν μια μικρή αγροτική έπαυλη, άπλουστατη, σε απόσταση είκοσι λεπτών της ώρας από το Άνεσσό. Ένα λειβάδι, μερικές συστάδες δέντρων και εκεί κάτω ή λίμνη με ένα μικρό λιμάνι, όπου λικνιζόταν μια μικρή βαρκούλα, συμπλήρωναν την εικόνα.

Την τελευταία φορά που είχαν έλθει εκεί, έμειναν στην ίδια έπαυλη. Έβγαίνει μαζί με την Σουζάν, ενώ τα παιδιά έπαιζαν γύρω των. Η Μπλάνς Έστεθ τους είχε συνοδεύσει, για να αναλάβει από μια μικρή αρρώστεια. Την περιποιούνταν σαν μεγαλύτερο κορίτσι των.

Όταν πήγαιναν στην πόλη, ο κόσμος

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

— Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

τους χαιρετούσε με σεβασμό και γύρω των έλεγαν:

—Είναι ο βουλευτής μας, με την κυρία του... Καλλοί άνθρωποι... Σπάνιο ανθρώπινο.

Και η Σουζάν καμάρωνε για τον θαυμασμό εκείνο, μέρος του οποίου απευθυνόταν προς αυτήν.

Τώρα, αντιθέτως, μια άτμοσφαιρα μελαγχολίας περιβάλλει την μικρή έπαυλη. Δεν κάνουν πια περιπάτους μαζί οι Τεσσαί. Σπάνια πηγαίνουν στην πόλη και αποφεύγουν τις συναντήσεις. Η Σουζάν μόνη, άχρη και μελαγχολική, γυρίζει στον κήπο, στον οποίο που και που μόνο η Άννα και η Λώρας

σκορπίζουν λίγη εὐθυμία. Ο Μιχαήλ φεύγει νωρίς εις μακρινούς περιπάτους, αναζητώντας την κούραση, την κτηνώδη σωματική κούραση, που θα του δώσει κατόπι την ανακούφιση της αναπαύσεως. Ο Μοντέ, λίγο παχύς, κουράζεται στους περιπάτους τους μέσα στην έρημιά και ακολουθεί τον φίλο του μόνο από την ανάγκη συντροφιάς, που τον μαγεύει ότι έχει. Οι συνομιλίες του δεν ποικίλλουν πολύ. Ο Μοντέ αρχίζει πρώτος, γνωρίζοντας ότι ο Μιχαήλ περιμένει την έρωτησή του.

—Ε! λοιπόν; Πώς πάμε;
—Η απάντηση είναι η απάντηση ενός αρρώστου που πάσχει από χρόνια νόσημα που τον βασανίζει αδιάκοπα.

—Πάντοτε τα ίδια.
Και έπειτα από μικρή σιωπή, ο Τεσσαί προσθέτει:

—Ναί! Οι μέρες περνούν. Η πληγή είναι πάντοτε εδώ.

Και ενώ ο Μοντέ σωπαίνει για να τον άφήση να μιλήσει, εκείνος εξακολουθεί:

—Κάποτε αισθάνομαι ότι ανυπομονώ να ξεναβρώ τις ασχολίες μου, να είμαι άναγκασμένος να συλλογίζομαι άλλο πράγμα...

«Γιατί ξέρεις, ότι δεν είμαι χαρακτήρ ρεμβαστικός και λυώνω, γυρίζοντας έτσι... Άλλοτε όμως φοβούμαι την έπαφή των ανθρώπων, τις υποθέσεις, τις φωνές, όλη αυτή την αναστάτωση που δεν μου κινεί πια το ενδιαφέρον...»

Ο Μοντέ αποφασίζει τότε να τον μάλωση λίγο σαν παιδάκι:

—Έλα, Μιχαήλ. Μην εγκαταλείπεις έτσι τον έαυτό σου... Κρατήσου... Κρατήσου λιγάκι. Τι διάβολο!... Ένας άντρας στη θέση σου, ένας μεγάλος άνθρωπος, που θα γίνει ύπουργός άμα θελήσει...

—Και πριν θελήσει, ίσως! προσθέτει ο Μιχαήλ με μελαγχολικό μειδίαμα... Ουδέποτε υπήρξα φιλόδοξος και τώρα είμαι λιγότερο από κάθε άλλη φορά... Με ένοεις. Αφού δεν έχω, αφού δεν μπορώ να έχω το μοναδικό πράγμα που επιθυμώ, τι με μέλλουν τα άλλα;

Ο Μοντέ γίνεται προκλητικώτερος.

—Και το καλό που έκανες στην κοινω-

νία;... Και το καλό που μπορεί να κάνεις ακόμη; Γιατί επί τέλους αν άφήσης έτσι τον έαυτό σου, θα χάσεις τις δυνάμεις σου.

—Τό καλό! άνέκραξε ο Μιχαήλ με μια χειρονομία γεμάτη άμφιβολία. Τό καλό;

—Μήπως θα γίνης και σύ τώρα σκεπτικιστής; Α! Οι γυναίκες! Οι γυναίκες! Και αυτές οι καλλίτερες μόνο κάνουν...

—Τό καλό! επαναλαμβάνει ο Τεσσαί. Α! Φίλε μου! Είμαι γεμάτος άμφιβολίες...

Και εξακολουθεί:

—Είναι έξη χρόνια και περισσότερο που αφιέρωσα τον έαυτό μου στην αναδιοργάνωση των κοινωνικών δυνάμεων και των συντηρητικών στοιχείων... Μα τώρα που είμαι ήμια των, που ξέρω πόσα ψεύτικα, βάρβαρα και άπάνθρωπα υπάρχουν στον οργανισμό αυτόν του οποίου είγινα πρόμαχος... Πόσο έννοω εκείνους, που τό τό επιτίθενται, γιατί τους έκανε να υποφέρουν... Ναί, εκείνους, που θέλουν να τον μεταβάλουν, να τον καταστρέψουν μάλιστα... Η τάξη. Θέλησα την τάξη... Δεν γνώριζα με ποιές άπαρνήσεις και ποιά βάσανα γίνεται... Και γιατί στο κάτω-κάτω;... Γιατί να έναντιωνόμαστε στην φύση; Γιατί να της άρνούμαστε τα δικαιώματά της; Μήπως στο τέλος δεν κατορθώνει πάντοτε να επιβληθεί;

Ο Μοντέ σπεύδει να τον διακόψει:

—Πρόσεξε! λέγει. Ακόμη ένα βήμα και...

—...και θα είμαι έκτός της ήθικης, εκτός της θρησκείας. Αυτό θέλεις να πής;...

Ε! λοιπόν ρωτώ τον έαυτό μου αν δεν είμαι ήδη έξω...

Ο Μοντέ δεν άπαντά, γιατί τα λόγια εκείνα τον πειράζουν και έν τούτοις δεν θέλει να φέρη αντιρρήσεις στον Μιχαήλ και να τον λυπήσει περισσότερο. Και οι δυο φίλοι εξακολουθούν σιωπηλοί τον περίπατό τους για να ξεναρχίσουν πάλι σε λίγο πάνω στο ίδιο θέμα. Ο Μοντέ δεν χάνει την ύπομνη του παρά όταν ο Μιχαήλ άφήνει να ξεσπά κάποια μνησικακία κατά της Σουζάν. Την υπερασπίζεται τότε με όλη την δύναμη της ορθοφροσύνης του. Ο Τεσσαί πεισμώνει περισσότερο.

—Την ενόμιζα γενναίωσχη. Φάνηκε σκληρή...

—Ηθελες λοιπόν να σε παραχωρήσει στην άλλη και να της πής και εύχαριστώ;

—Όχι... Ηθελα μόνο να έχη λίγη ευφύια και λίγο οίκτο... Η Μπλάνς της έγραψε ένα θαυμάσιο γράμμα. Δεν άπάντησε καν... Έγώϊσμός και τίποτε άλλο.

—Σωπα! Την συκοφαντείς. Γιατί ξέρεις και σύ ο ίδιος...

—Ενόμιζα ότι ήξερα... Απατήθηκα όμως... Χρειάζεται να έλθω ή τρικυμία για να φέρη στην έπιφάνεια τις στίς στιγμές των κρίσεων βλέπει κανένας τό λάθος των καρδιών... Έγώϊσμός σου λέγω... και λίγη κουταμάρα μαζί...

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Γιατί, επί τέλους, έπρεπε να καταλάβη ότι την πλήρη θυσία που έζητησε και την έδέχθηκα, δεν θα την συγχωρέσω ποτέ... Ένώ αν μου έπιτρέπει να γράφω στην αρχή για λίγον καιρό... Ω! Θα της είχα τόση ευγνωμοσύνη και θα είχα την σκέψη ου ήσυχώτερη!

—Α! Φίλε μου! Έχεις ανάγκη πράγματος να σκεφθής ώριμώτερα. Παραλογίζεσαι στο υπέρτατο σημείο... Καταντά κανείς να νομίζει, ότι δεν διακρίνεις τό δεξί σου χέρι από τό άριστερό... Όταν θα γίνης διαυγέστερος στην σκέψη σου, θα άπορής και σύ πως έσκέφθηκες τόπο άπραγμάτα... Εύτυχώς δεν τό λες παρά μόνο σ' έμένα, ο οποίος θα τό λησμονήσω.

Μιά μέρα, που επανειλάμβανε τό ίδια λόγια ο Τεσσαί είχε μια εξαφνική έμπνευση:

—Μιά ιδέα, Μοντέ... Άν έγραφες σύ στην Μπλάνς; Πι λές;

Ο Μοντέ τινάχτηκε.

—Εγώ;... Για να της πω τί;

—Έν πρώτοις, μπορείς πολύ καλά να της γράφης. Την ξέρεις άρκετά ώστε τό πράγμα να μην είναι παράξενο. Σύ που ήσουν ο στενότερος φίλος του πατέρα της...

—Έπειτα από σένα...

—Μπορείς να της πής ότι μιλούμε γι' αυτήν μεταξύ μας... Θα σου άπαντήσει... Θα έχω έτσι ειδήσεις της.

—Και θα μάθαινε έτσι, ότι δεν την ξεχνάς... Όχι, αγαπητέ μου. Μου ζητάς κάτι πάρα πολύ. Δεν θα σε βοηθήσω ποτέ σε κάτι, που άποδοκιμάζω. Μιά φορά που θ' άρχισης δεν θα σταματήσης και θα συνδεθής πάλι διά μέσου έμοϋ. Μα έγώ είμαι με τό μέρος της γυναίκας σου ή οποία είναι ένα καλό και εύγενικό πλάσμα, παρ' όλα όσα και αν λες και ή οποία σε αγαπά με αγάπη που αξίζει περισσότερο από τον έρωτα της άλλης...

Δεν θα κάνω ποτέ τίποτα έναντίον της γυναίκας σου... και έναντίον σου συγχρόνως.

Ο Μιχαήλ γνώριζε πολύ καλά τον φίλο του για να μη επαναλάβη την άπόπειρα. Έξ άλλων όμως ή έμμονη ιδέα που τον κατεδίωκε φούντωνε στην μόνωση. Κατέληξε έτσι να γράψη ο ίδιος, παραβαίνοντας την υπόσχεσή του.

«Δεν μπορώ να μάθω τίποτα για σένα, Μπλάνς, έγραφε, δε μπορώ να ζω χωρίς να ξέρω τι κάνεις και ποδ είσαι και τι σκέπτεσαι. Παραβαίνω λοιπόν τον λόγο μου και ντρέπομαι γι' αυτό. Μα θα ντρέπομουν περισσότερο, αν δεν τον παρέβαινα...»

Ενόμιζε ότι θα έγραφε πολλά, ότι θα έχυne στο χαρτί όλο τον έρωτα και όλη την άγωνία, που γεμίζαν την ψυχή του. Μα οι λέξεις είναι άδύνατες. Τι μπορεί κανείς να γράψη, που να αξίζει όσο ένα βλέμμα; Έξακολούθησε, λοιπόν, καταβάλλοντας προσπάθεια.

«Άν ήξερες πόσο μικρές και μελαγχολικές είναι οι μέρες, οι τελευταίες αυτές

μέρες του καλοκαιριού, κατά τις οποίες ο ήλιος λάμπει δεκαπέντε ώρες, εύθυμος και σαν να εірωνεύεται τη λύπη μας! Δεν υπάρχει πια εύτυχία, ούτε γαλήνη, ούτε χαρά και τό μέρη αυτά, τό οποία αγάπησα, όπου σε κάθε βήμα ξεναβρίσκω κάτι από τό περασμένο, δεν είναι για μένα παρά ένα μονότονο πλαίσιο, στο οποίο αισθάνομαι ότι είμαι φυλακισμένος. Η άνάμνησή σου τό έσβυσε όλα σένα μόνο ζητώ στην έρημιά αυτή και ξέρω καλά πως δεν θα σε ξεναβρώ... Ου μάλιστα εκείνο τό καλοκαίρι που περάσαμε έδω μαζί πρό τέσσερα χρόνια; Δεν σε άγαπούσα άκόμη την έποχή εκείνη. Ήσουν ένα κοριτσάκι που γινόταν δεσποινίς, με ήσουν από τότε τόσο χαριτωμένη!... Είμαι τάχα βέβαιος, ότι δεν σε άγαπούσα από τότε;

Ο χωρισμός, Μπλάνς, δεν έμποδίζει να είμαι δικός σου παρ' όλα. Για να σου τό πω, θέλησα να σου γράψω. Θα μου ήταν τόσο σκληρό να σκέπτομαι πως νομίζεις, ότι σε ξεχάσα! Άλλοίμονο! Δεν είμαστε από κείνους που ξεχνούν! Είμαι βέβαιος ότι ή καρδιά σου μου έμεινε πιστή, όπως και ή δική μου σε σένα. Ναί, είμαι βέβαιος και έν τούτοις κάποτε άμφιβάλλω και συγχρόνως σκέπτομαι, ότι αυτό θα ήταν τό καλλίτερο...»

Άσφαλώς δεν κατόρθωσε να πής, τι ήθελε. Οι φράσεις έμεναν ψυχρές, δεν

απέδιδαν τίποτα από την τρικυμία, που τον συντάρασσε. Για μια στιγμή θέλησε να σχίση τό γράμμα.

Άλλά δεν κατόρθωσε να εκτελέσει αυτή την άπόφαση και έτελειωσε:

«Θα μου γράφης; Μιά μόνο λέξη για να μου πής ότι δεν είσαι παρά πολύ δυστυχισμένη και ότι βρίσκεις και σύ, όπως κι' έγώ, κάποια γλύκα με τό να σκέπτεσαι, ότι, παρ' την άπόσταση, είμαστε ένωμένοι με μιαν αγάπη δυνατότερη από τον κόσμο και την άπόσταση. Γράψε μου στον Μοντέ σε παρακαλώ. Είναι ένας δώση τό γράμμα σου. Είναι ένας εξαίρετικός φίλος. Τά ξέρει όλα και έννοει. Άν ήξερες με τι άνυπομονησία θα περιμένω τό ταχυδρομείο! Χάρε Μπλάνς! Δεν σου έγραφα όπως θα ήθελα να σου γράψω. Άλλά δεν τό κατόρθωσα. Συχώρεσέ με. Οι λέξεις είναι λέξεις και ή αγάπη είναι αγάπη».

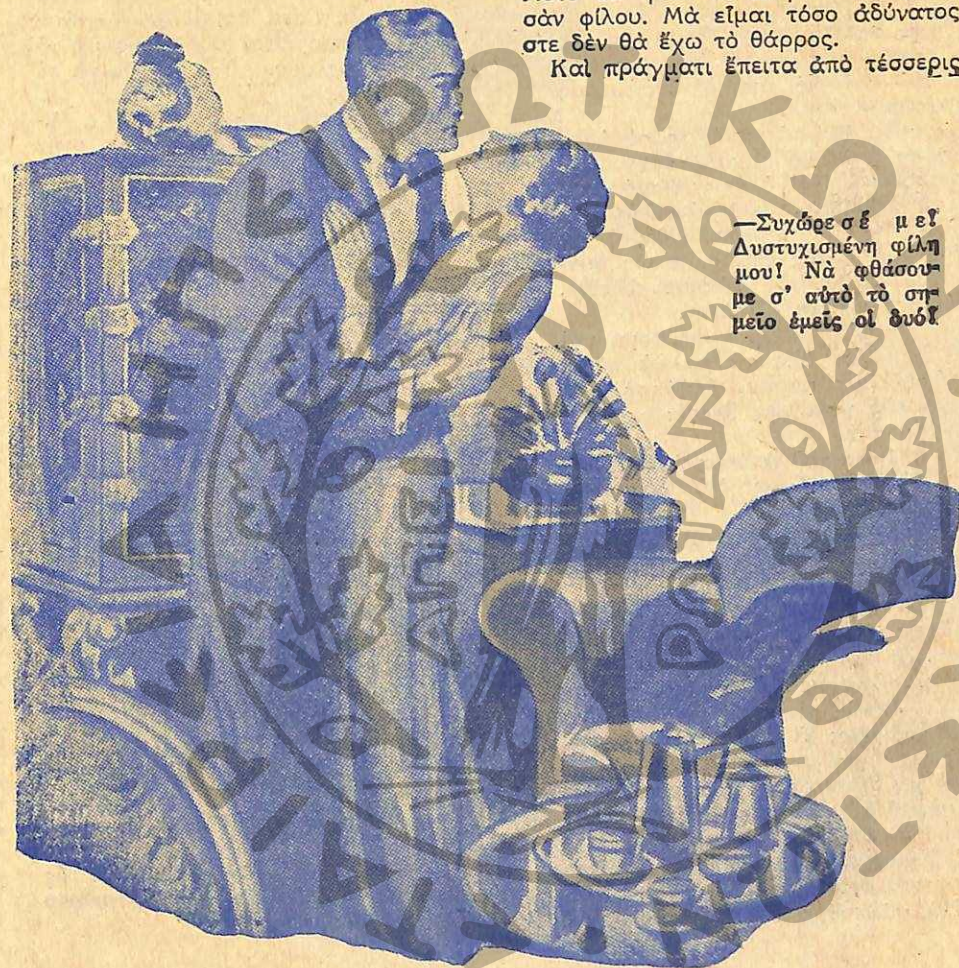
Ο Μιχαήλ ξεναδιάβασε τό γράμμα, κούνησε τό κεφάλι με κίνηση δυσαρεσκειας και υπέγραψε με δλόκληρο τόνόμα του. Και έστειλε τό γράμμα στην Λυών.

Κατόπι πήγε και είπε στον Μοντέ τί έκανε και την έκδούλευση που περίμενε π' αυτόν.

Ο Μοντέ θύμωσε, τον μάλλωσε, διαμαρτυρήθηκε:

—Θα έπρεπε να τό κάψω αυτό τό γράμμα, αν έλθω, χωρίς να σου πω τίποτα. Αυτό θα ήταν τό άληθινό καθήκον μου σαν φίλου. Μα είμαι τόσο άδύνατος, ώστε δεν θα έχω τό θάρρος.

Και πράγματι έπειτα από τέσσερις μέ-

—Συχώρεσέ με!
Δυστυχισμένη φίλη μου! Να φθάσω με σ' αυτό τό σημείο έμεις οι δυοί!

ρες έρχεται με ένα μικρό φάκελλο.
 Ο Μιχαήλ τόν άνοιξε με σφιγμένη καρδιά. Του φάνηκε τόσο ελαφρός. Σ' ένα φύλλο χαρτιού, που είχε ελαφρό άρωμα, δέν ήταν παρά μία μπουκλα από μαλλιά. Την συνώδευαν οι λέξεις:
 «Μη μου γράψης πιά».
 —Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε κάτωχρος τόν Μοντέ.

—Πώς! Δέν καταλαβαίνεις; Τά μαλλιά της είναι ένα κομμάτι από τόν έαυτό της... Πολύ ευγενική αύτη ή άπάντησή...
 «Απλή, μά πολύ λεπτή»...
 —Μά γιατί δέν θέλει νά της γράψω;
 —Γιατί είναι ένα καλό κορίτσι, που έχει περισσότερο χαρακτήρα από σένα... Υποσχέθηκε καί θέλει νά κρατήσει τόν λόγο της. Έχει δίκιο.

—Μου φαίνεται, ότι άν με άγαποσε ακόμη...

—Σόπα λοιπόν! Δέν είδα τó γράμμα σου, μά είμαι βέβαιος ότι τó δικό της είναι περισσότερο ευγλωτό... Είσαι ένας άφελής, όσο μεγάλος κι' άν είσαι... Μείνε ήσυχος! Σέ άγαπά, άφοδ έπιμένεις σ' αυτό... Καί ύπάκουσέ της. Είναι τó καλλίτερο που έχεις νά κάνης... Είναι λογικότερη από όσο νόμιζα. Λίγο ακόμη καί θά την συγχωρούσα, γιατί άφισε νά άγαπηθί...

Τις ακόλουθες μέρες ο Μιχαήλ βρισκόταν σέ μία νευρική υπερίεγερση, που δέν διέφυγε από την προσοχή της γυναίκας του. Άπέφευγε τόν Μοντέ, σάν νά φοβόταν μήπως μαντέψη τις σκέψεις του. Καί άντι νά φεύγη κάθε πρωί γιά μακρυνούς περιπάτους έκανε γύρους στο περιβόλι, σάν άνθρωπος που δέν έχει πιά δύναμη ν' άποφύγη την πλήξη του. Σκεπτόταν διαρκώς τó γράμμα της Μπλάνς. Η έλλειψη κάθε πληροφορίας έρέθιζε την φαντασία του. Τό μόνο που ήξερε ήταν ότι τó γράμμα είχε ταχυδρομηθί στο Καμπούργ. Νέο μυστήριο αυτό. Γιατί ή Μπλάνς είχε αφήσει τούς φίλους της της Λυών; Γιατί πήγε κοντά στην μητέρα της καί τόν πατρίό της, σ' ένα μέρος που άποστρεφόταν;

Ζητώντας νά βρής άπαντήσεις σέ έρωτήματα τόσο άπλά, ο Μιχαήλ έκνευριζόταν περισσότερο. Καί ο έκνευρισμός του έφθασε σέ έρεθισμό, όταν άντελήφθηκε ότι ή Σουζάν τόν παρκακολουθούσε με άνησυχία, που αύτος θεώρησε ως δυσπιστία. Δυό φορές τόν ρώτησε τι είχε. Τής άπάντησε νεκρά: «Τίποτε».

Η σύντομη αύτη λέξη, ή άπότομη καί ψεύτικη, έμπνυσε όλα τά παλιά πάθη. Δέν άκολουθούσε καμμία εξήγηση. Μά τó βλέμμα της γυναίκας έλεγε:

«Λές ψέμματα».
 Καί τó βλέμμα του άνδρός άπαντούσε: «Λέγω ψέμματα, έστω. Μά είναι δική μου δουλειά».

Την δεύτερη φορά που ή Σουζάν, παρά την συνήθειά της, του έφερε ή ίδια τó ταχυδρομείο, ο Μιχαήλ έξοπασε:

—Δυσπιστείς πρós έμένα! της είπε... Λοιπόν έχεις άδικο... Διάβασε τά γράμματα μου, άν θέλεις... άν δέν τά έχεις διαβάσει ήδη... Βλέπεις... Γράμματα γιά ύποθέσεις. Μόνο ύποθέσεις έχω τώρα... Έτσι δέ θέλεις; Τι άλλο σου χρειάζεται ακόμη;

Η Σουζάν ξέσπασε σέ δάκρυα. Καί εκείνος με τó ευμετάβολο των αίσθημάτων, που τόν διέκρινε, συγκινήθηκε:

—Α! Συχώρεσέ με! της είπε. Είμαι βάνουσος καί κακός... Δυστυχισμένη μου φίλη! Νά φθάσουμε σ' αυτό τó σημείο

εμείς οι δύο!

Καί ένδ ζητούσε νά την φέρη κοντά του, εκείνη τόν άπώθησε.

—Όχι! Όχι! Είναι περιττό... Ξέρω καλά ότι δέν είμαι τίποτα πιά γιά σένα! Την φορά αύτη δέν ύπήρχε θυμός στην φωνή της. Θλίψη μόνο. Καί ο Μιχαήλ συγκινήθηκε ακόμη βαθύτερα. Άλλά τι μπορούσε νά της άπαντήσει; Άλλοίμονο! Είχε δίκιο!... Έν τούτοις, ύποσχέθηκε στόν έαυτό του νά είναι τρυφερότερος. Άδικο όμως. Έκείνη απέκρουσε κάθε προσπάθειά του με μία άξιοπρεπή ψυχρότητα. Τότε πλησίασε τά παιδιά του. Έπί πολλές μέρες γύριζε με τά δυό κοριτσάκια, έκπληκτα καί ευχαριστημένα, που φρόντιζε τόσο γι' αυτά. Μά ή Λώρας ήταν πολύ θορυβώδης. Τόν κούραζε. Καί έπειδή ζήλευε όταν έβγαινε μόνος με την Άννα, τις άφισε γρήγορα καί τις δύο.

«Δέν άγαπά πιά ούτε τά παιδιά του» σκέφθηκε ή Σουζάν.

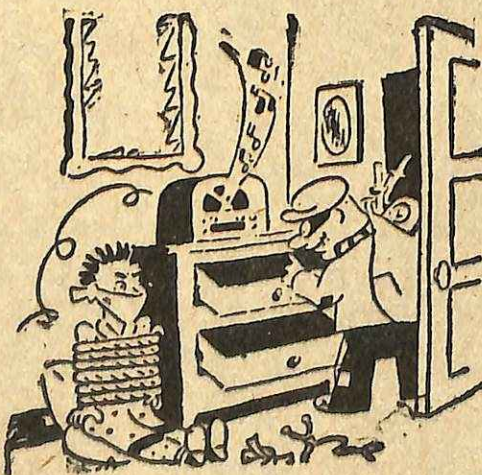
—Τι τρομερή άδικία! Τι σκληρότης! Έλεγε ο Μιχαήλ πρós τόν Μοντέ, διηγούμενος τις τελευταίες λεπτομέρειες της οικογενειακής του ζωής. Δέν έχω καμμία κακία, δέν έκανα κανένα σφάλμα, έκανα μία θυσία, την όποια πολλοί δέν θά έκαναν, καί όμως είμαι δυστυχισμένος καί δλοι, όσους άγαπά, είναι δυστυχημένοι έξ αίτίας μου... Ένδ άν γύρσα, όπως οι περισσότεροι των ανθρώπων, άν είχα μία έρωμένη, έλαττώματα καί άρκετή δόση ύποκρισίας, κανένας δέν θά ύπέφερε έξ αίτίας μου καί έγώ θά ήμουν ήσυχος καί άξιος φθόνου.

—Έχεις δίκιο! άπαντούσε ο Μοντέ. Είναι άδικο καί σκληρό. Μά έτσι είναι. Είσαι στο κάτω-κάτω άνώτερος από τούς συνηθισμένους άνθρώπους καί γι' αυτό είσαι δυστυχημένος. Στην θέση σου άλλοι θά φερόνταν χειρότερα καί θά ήσαν καλλίτερα. Γιατί θά άξίζαν λιγότερο. Ό πόνος σου είναι άνάλογος με τó μέτρο της άξίας σου. Αυτό έπρεπε νά σέ παρηγορή λίγο.

Χωρίς νά πη τίποτα στόν Μοντέ, ο Μιχαήλ έγραψε καί άλλο γράμμα στην Μπλάνς.

Δέν έλαβε όμως καμμιάν άπάντηση καί έγινε νευρικότερος καί πιδ ευερέθιστος. Ήθελε νά την δει καί ζητούσε πρόσφαση νά φύγη από τó Άνεσού. Η τύχη

ΕΝΑΣ ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ ΚΛΕΦΤΗΣ

—Δέν θά στενοχωρηθίτε καθόλου... Σας έδωκα την Βιέννη. Έτσι ένα παρόγραφο θαμιάσιο σήμερο...

του την έδωσε.

Είχε λάβει ήδη πολλές προσκλήσεις σέ γεύματα, που ήθελαν νά τού προσφέρουν πολιτικοί σύλλογοι ή δημοτικά συμβούλια της περιφέρειάς του. Την ήμέρα που έλαβε μία πρόσκληση από την Λυών, πήρε ξαφνικά την άπόφασή του. Τουλάχιστον θά μάθαινε νέα της. Καί άνήγγειλε, ότι θά άναχωρούσε γιά μία μεγάλη πολιτική περιοδεία.

Όταν ή Σουζάν τόν ρώτησε τó δρομολόγιό του καί της άνέφερε την Λυών, τόν διέκοψε φιλόπονη:

—Γιατί άκριβώς στην Λυών;
 Έκείνος άπάντησε άότομα:
 —Γιατί είναι μία μεγαλούπολις.
 Καί ένδ εκείνη έμενε σκεπτική, αύτος πρόσθεσε:

—Φοβάσαι μήπως συναντήσω εκεί... κά-ποιο πρόσωπο; Δέν είναι έτσι... «ΕΙ λοιπόν, μπορείς νά είσαι ήσυχη. Δέν είναι εκεί».

—Πώς τó ξέρεις; φώναξε ή Σουζάν.
 Έκείνος ταραχτηκε καί τραύλισε:
 —Τό ξέρω... από τόν Μοντέ... Είχε ει-δήσεις της μία φορά μόνο...
 Βλέποντας όμως, ότι δέν τόν πίστευε, θύμωσε.

—Άλλωστε, ξέρεις, δέν θά σοι δώσω λόγο γιά κάθε μου βήμα... Οι δουλειές μου είναι δικές μου... Μά καλοδν στην Λυών, πρέπει νά δειθώ, πρέπει νά μιλήσω στην Λυών. Αυτό είναι δική μου δουλειά... Έπειτα από αυτό που έκανα γιά σένα νομίζω, ότι έπρεπε τουλάχιστον νά πάψης νά με ύποπτεύεσαι.

Στην Λυών, μόλις κατώρθωσε νά ξεφύγη από τόν πολιτικό κύκλο του ο Τεσσιέ, έτρεξε στην φιλική οικογένεια της Μπλάνς, χωρίς άλλο σκοπό, παρά νά δη ανθρώπους που την είχαν δει καί ήξεραν γι' αυτήν:

«Έγινε δεκτός από την οικοδέσποινα. Μία νεαρή γυναίκα άπλη καί καλή, που θά άπόρησε γιά τó διάβημά του.

—Δέν σάς έγραψε λοιπόν ή Μπλάνς από τότε που έφυγε;

—Όχι! Δέν έχωμε άλληλογραφία... Μας γράφει μόνο γιά ύποθέσεις... Νόμιζα, ότι θά την βρώ άκόμη έδω.

—Δέν έμεινε έδω; παρά λίγες βδομάδες. Κατόπι άπεφάσισε ξαφνικά νά πάη στούς γονείς της στο Καμπούργ. Δέν ξέρω γιατί. Ίσως φοβόταν την μεγάλη ζέση...

Η νέα γυναίκα ύστάσε λίγο καί κατόπι πρόσθεσε:

—Ήταν πολύ μελαγχολική άλλωστε, σάν νά είχε κάποια μεγάλη λύπη... Άλλά ποτέ δέν μου έμπιστεύθηκε τίποτα, παρά την οικειότητά μας. Είναι γεμάτη αίσθημα... Θά έχη κάποια αίσθηματική λύπη...

—Έγινε λόγος πέρυσι γιά κάποιο συνεικείο που ναυάγησε.

—Έν πάση περιπτώσει κρύβει καλά τó μυστικό της σέ σημείο νά προσπαθί νά δείξη ότι δέν έχει μυστικό... Άλλά πώς νά μήν τó καταλάβει κανείς; Τίποτα δέν την ευχαριστούσε. «Ο,τι έκανε, τó έκανε γιά νά μη φανή άγενής, ψυχρή καί με άπάθεια... Καί έξερτε τι μου έκανε μεγαλύτερη έντύπωση; Την ήξερα ότι πάντοτε ήταν πολύ άδιάφορη στά θρησκευτικά της καθήκοντα! «ΕΙ λοιπόν! Έδω πήγε καί έξωμολογήθηκε».

—Έξωμολογήθηκε; φώναξε έκπληκτος ο Μιχαήλ.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Ο κ. με τó μπλέ αυτοκίνητο

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞ ΑΝΤΟΛΦ

Τό «Γκράντ Ότέλ» του Λογκάνο ήταν σέ μεγάλη άναστάτωση. Όλος ο γυναικόκοσμος μαζευόταν στο Χώλλ ή στο μπάρ, ή έκοβε βόλτες μπροστά στο Ξενοδοχείο, μόνο καί μόνο γιά νά ιδή «εκείνον».

Έκείνος ήταν ο κύριος με τó μπλέ αυτοκίνητο που δυό μέρες πριν, τó πρωί, άκριβώς την ώρα που πήγαιναν οι σπόρταμαν στο τερραίν του γκόλφ, είχε σταματήσει μπροστά στο «Γκράντ Ότέλ» ύστερα από αυτόν, κατέθηκε άπ' τó μεγαλοπρεπές αυτοκίνητο ένας ύπηρέτης καί μόλις τότε φάνηκαν στο κάθισμα δυό μικρά πεκινούα. «Έκείνος» μπήκε στο ξενοδοχείο χωρίς νά ρίξη μία ματιά σέ κανέναν, ένδ ο ύπηρέτης έδινε οδηγίες στο προσωπικό γιά την μεταφορά των άποσκευών.

—Βερολίνο, διάβασε ή Μαριάνα στην πινακίδα του άριθμού.

—Λ. Μ. ξεχώρισε ή Μίτσου, ή μικρούλα Βιεννέζα, τó μονόγραμμα έπάνω στο κατασκονισμένο αυτοκίνητο.

—Μεγάλης πολυτελείας, διαπίστωσε δειλά ή Ρέζε, ή μέλλουσα ζωγράφος.

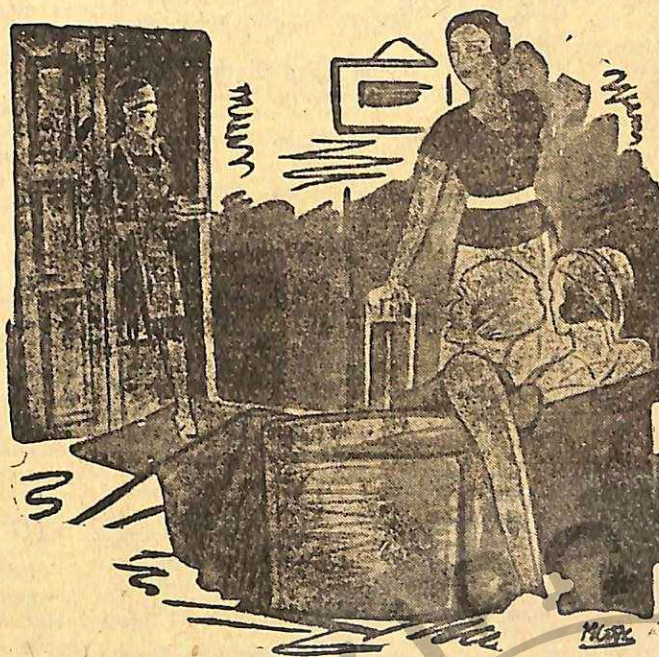
Καί μόνο ή Ίγκε σώπασε καί χαίδεψε τά πεκινούα.

Στό διάστημα των δυό επομένων ήμερών, τά κορίτσια έμαθαν πώς ο άγνωστος ξένος κύριος ήταν ο Λουδβίχ Σάπς, άπ' τó Βερολίνο, βιομήχανος, πώς ο ύπηρέτης του λεγόταν Μάξ, καί τά δυό πεκινούα «Ούίσκυ» καί «Σόδα». Ο κύριος με τó μπλέ αυτοκίνητο δέν ήταν κανένας νεαρός —«σαρναντάρης πάνω-κάτω, με πρόσφα άσπιρισμένα μαλλιά που άποτελούσαν χτυπητή αντίθεση με τó ροδοκόκκινο πρόσωπό του καί τά φωτεινά μάτια του. Κάθε πρωί, κατά τις δέκα, έκανε την εμφάνισή του μπροστά στο Ξενοδοχείο, άκολουθούμενος άπ' τά σκυλιά του, με την πίπα στο στόμα, κι' άρχιζε τόν πρωινό του περίπατο, έπιστρέφοντας στο Ξενοδοχείο στις δυό ή τρεις».

Στό Ξενοδοχείο οι γυναίκες ήσαν χωρισμένες σέ δυό στρατόπεδα. Δέν μιλούσαν παρά μόνο γιά τόν παράξενο κύριο. Η Μίτσου καί ή Ρέζε υπεστήριζαν πώς δέν έπρεπε νά τού δώσουν πιά σημασία. Οι άλλες—Μαριάνα καί Ίγκε—πρότειναν ένα σωρό σχέδια γιά νά «ξεκαθαριστή» ή κατάσταση. Η συμβουλή της γκε νά περιμένουν τόν χορό, που επρόκειτο νά δοθί την επομένη, έγινε δεκτή παμψηφεί. Την βραδυά του χορού, οι τέσσερις όμορφες νέες καθισμένες στο Χώλλ, περίμεναν, τόν ήρωά τους. Αυτό, ο ήρωας τούς όμως, καθώς πληροφορήθηκαν άπ' τόν θυρωρό, ήταν κουκουλωμένος άπ' τήν έννηά, στο ζεστό κρεβάτάκι του!

Δίγα ύστερα άπ' την κεραμίδα αύ-
 γη, έγινε με τά δυό σκυλιά του άπ'...

τή, κάποιος κάλεσε την Μαριάνα τηλεφωνικώς άπ' τó Βερολίνο. Έπρεπε νά κατέβη στο θυρωρείο γιά νά τηλεφωνήση. Καθώς πηγαίνονερχόταν στο Χώλλ, περιμένοντας τó ασανσέρ, είδε πώς ήταν φώς στο μπάρ. Έρριξε μέσα μία ματιά κι'είδε δυό κυρίους που συνωμιλούσαν: Ο ένας ήταν ο Σάπς. Κι' οι δυό τους ήσαν σκυμμένοι άπά-ζωρα. Μόλις έφυγαν, ή Μαριάνα νω σέ μία έφημερίδα καί συζητούσαν μπήκε στο μπάρ καί πήρε την έφημερίδα. Ένα κομμάτι ήταν κομμένο. Η νέα έγινε άπ' τó Χώλλ καί ζήτησε άπ' τόν θυρωρό την ίδια έφημερίδα γιά νά δει τι είχαν κόψει. Καί σέ λί-

Στό Ξενοδοχείο οι γυναίκες μιλούσαν γιά τόν παράξενο κύριο...

γο, έτρεχε νά θρής την Ίγκε:
 —Άνοιξέ μου, Ίγκε! της φώναξε.

Μόλις βρέθηκε μαζί της, έκλεισε την πόρτα πίσω της καί φώναξε:

—Τί φριχτό! Κύττα... γιά νά πεισθής!

Τής εξέγησε τι είχε δει, προσθέτοντας:

—Κύττα αύτη την φωτογραφία του νέου που χαμογελά.

Αύτος είναι!!!

—Τό μάντεψες! θριάμβευσε ή Μαριάνα. Είναι ο δικός μας κ. Σάπς καί τώρα κρατούμε την λύση όλου αυτού τού μυστηρίου. Διάβασε:

«Η γερμανική άστυνομία ματαίως καταζητεί μέχρις ώρας τόν τυχοδιώκτην θαρρών Μάρντεν, ο όποιος κατόπιν της διαρρήξεως της Τραπεζής Βερολίνου, έτράπη εις άγνωστον διέυθυνσιν. Λέγεται ότι ο καταζητούμενος κατέλυσε υπό πιαστών άνομα εις ξενοδοχείον της Έλβετίας».

□ □
 «Όταν ο Λουδβίχ Κάπς, την επομέ-

νη, έγινε με τά δυό σκυλιά του άπ'...

τό διαμέρισμά του, συνάντησε στο Χώλλ μία χαριτωμένη ξανθούλα με μία κόκκινη θαλίτσα. Η Ίγκε περνώνας, τόν σταμάτησε γιά μία στιγμή ψιθυρίζοντας:

—Φύγετε, σάς άνεκάλυψαν!
 Κι' ύστερα, κατέθηκε θιαστικά τά σκαλιά, ένδ ο κ. Σάπς την παρακολούθουσε δυσπιστα με τó βλέμμα. Την ώρα που ο Σάπς ζητούσε άπ' τόν θυρωρό τó ταχυδρομείο, άκουσε ψιθυρίσματα άπόξω.

—Τώρα, όλα είναι ολοφάνερα, έλεγε μία γυναικεία φωνή. Παρατηρήσατε τó μονόγραμμα Λ. Μ. άπάνω στο αυτοκίνητο! Στραβώθηκαμε όλες μας. Σάπς δέν γράφεται με Μ.

Ο Σάπς έγινε θιαστικά άπ' την πόρτα. Οι νέες έκαναν σάν νά μήν συνέβαινε τίποτα καί κύττασαν έναν άεροπλάνο που πετούσε άπάνω άπ' την λίμνη.

—Φέρε τó αυτοκίνητό μου!

Διέταξε ο Σάπς στόν ύπηρέτη. Καί προχώρησε πρós την λίμνη.

—Νά ειδοποιήσουμε την άστυνομία; ψιθύρισε ή Μίτσου.

Νίπτω τās χείρας, είπε ή Μαριάνα.

—Τι μας νοιάζει, άς τόν άφίσουμε νά ξεφύγη τόν φουκαρά! συμβούλευσε ή Ρέζε.

Την στιγμή που περνούσε ο Λοταχάς τó αυτοκίνητο, τά πεκινούα πήδηξαν στόν δρόμο γιά νά κυνηγήσουν μία γάτα. Η Ίγκε έμπηξε μία κραυγή:

—Ούίσκυ... Σόδα... προσοχή!

Ο Σάπς γύρισε πίσω καί διηυθύνθηκε πρós την Ίγκε:

—Σας ευχαριστώ πολύ, δεσποινίς, της είπε. Πρώτα θέλατε νά σώσετε έμένα καί τώρα σώζετε τά σκυλιά μου. Σας

χρεώσωτ' ευγνωμοσύνη.

Η Ίγκε έγινε κατακόκκινη.

—Θέλετε νά κάνετε μία βόλτα με τó αυτοκίνητο μαζί μου;

—Υστερα από λίγο, ή Ίγκε μαρμενή, σιωπηλή, καθόταν κοντά του.

—Μπορείτε νά μου εξηγήσετε, την ρώτησε μόλις ξεκίνησε τó αυτοκίνητο, γιατί θέλατε νά φύγω;

Η Ίγκε είπε συγκεντρώνοντας όλο τó θάρρος της:

—Γιατί βρίσκονται επί τās ίχνη σας!

—Τόσο γρήγορα! γέλασε ο Σάπς.

—Πώς λέγεστε; ρώτησε θαρραλέα ή Ίγκε.

—Λουδβίχ Σάπς.

—Καί τó μονόγραμμα Λ. Μ. τού αυτοκινήτου;

Μά, θελκτική ντέκτεκτ, τó αυτοκίνητο δέν άνήκει σέ μένα.

—Τό κλέψατε;

—Όχι... Τό δανείστηκα! Καί ποιός νομίζει πώς είμαι;

—Ο θαρράνος Μάρντεν που καταζητεί ή άστυνομία!

Ο Σάπς ξαφνίστηκε γιά μία στιγμή...

μή κι' ύστερα έσκασε στα γέλια!

Η Ίγκε πειράχτηκε.
—'Αν δεν είσθε ό θαρώνος Μάρν-
κεν, είπε, γιατί κόψατε απ' την έφη-
μερίδα την φωτογραφία σας με το
άρθρακι;

Ο Σάπς έφαξε μέσα στην τσέπη
του, πήρε ένα κομμάτι έφημερίδας,
γελώντας τώρα πιο πολύ:

—Γιατί στο πίσω μέρος του άρθρου
βρισκόταν ένα θεατρικό πρόγραμμα.

—Κι' ή... όμοιότης;
—Όμοιότης; Σε τέτοια μουντζου-
ρογραφημένη φωτογραφία;

—Γιατί τότε είσθε πάντα μόνος και
δεν μιλάτε με κανέναν;

—Θά σας πω την αλήθεια... δεν
ξέρω όμως αν θά με πιστέψετε. Είναι
γιατί... είμαι υπερβολικά δειλός. Δεν
μ' άρέσει ή παρέα με αγνώστους.

Τό ατύχητο έξακολουθούσε
κυλά.

—Τώρα, είπε ό Σάπς, θά μου έπι-
τρέψετε να σας ρωτήσω κάτι με την
σειρά μου. 'Αν με πήρατε για τυχο-
διώκτη, γιατί με είδοποιήσατε για να
ξεφύγω;

Η Ίγκε δεν άποκρίθηκε. 'Ενα φι-
λί, στόμα με στόμα, δεν δίνει την ευ-
χέρεια, σε εκείνους που τό ανταλλάσ-
σουν, να μιλούν συγχρόνως...

ΜΑΞ ΑΊΤΟΛΦ

ΙΑΤΡΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ο πλούσιος χηματιστής κ. Α. είναι βα-
ρεια άρρωστος. Οι δικοί του άποφασίζουν
να συγκαλέσουν ιατρικό συμβούλιο. Φωνά-
ζουν τρεις γιατρούς από τους μεγαλειτέρους
των Αθηνών και αυτοί ξετάζουν τον ά-
σθενή.

Ο ένας τους βάζει το ατί του στην καρ-
διά του άρρώστου, και οι δυο άλλοι τοί
πιάνουν κάτω από το πάλωμα τον σφυγμό.

Σε λίγο ό ένας απ' τους δυο λέγει χωρίς
να τραβήξει το χέρι του.

—Περίεργο, οι σφυγμοί του είναι 85.

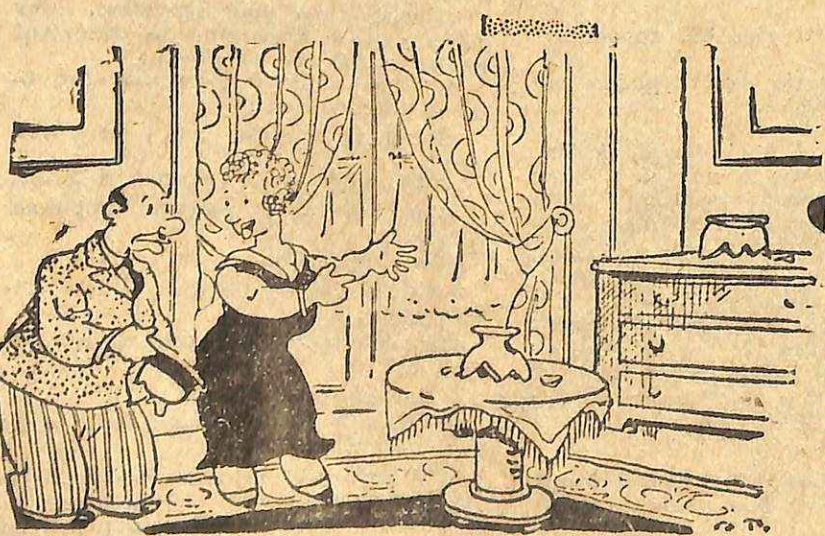
—Με συγχωρείτε κ. συνάδελφε μόνον 80.
Κι' οι δυο γιατροί αρχίζουν να συζητούν
ζωηρά κρατώντας πάντα τον σφυγμό του άρ-
ρώστου των:

—Επ' τέλους αυτός χάνει την ύπομονή του
και τους λέγει:

—Μά, μου φαίνεται κύριοι, πώς δεν μου
πήρατε διόλου τον σφυγμό μου!

Οι δυο γιατροί σηκώνουν το πάλωμα.
Κρατούσαν ό ένας τον σφυγμό του άλλου!

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΛΥΣΗ

—Ο άντρας
μου ήθελε το
βάζο πάνω στο
τραπέζι, εγώ
πάνω στο μπου-
φέ... Γι' αυτό
τό μοιράσαμε.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Κάθε ήθοποιός όταν πρόκειται να «γυρί-
ση» ένα καινούριο φιλμ, συνήθίζει να κάνει
κάτι—μια προσευχή, μια κίνηση, μια φράση
—που νομίζει ότι του φέρνει τύχη.

Έτσι, ό μεγάλος ήθοποιός Τσάρλς Λώ-
φτον άπαγγέλλει πάντα δυο στίχους από ένα
άγαπημένο του ποίημα, προτού άρχισή τον
γυρίσιμα κάποιας μεγάλης σκηνής.

Η Λορέττα Γιούγκ κάνει με εύλαβεια τον
σταυρό της τρεις φορές.

Η Τζάνετ Γκαίηνορ φορεί τα παπούτσια
που φόρεσε όταν γύριζε τον «Έβδομο Ου-
ρανός» την πρώτη θιαμδευτική της επιτυχία.

Ο Κλάρκ Γκαίημπλ σφυρίζει κάποιο σκο-
πό και ό Γκάρι Κούπερ ψιθυρίζει «Χάϊ!».

Η Πατρίτσια «Έλλις φορεί ένα δαχτυλί-
δι παλαιάς έποχής μ' ένα πελώριο διαμάντι.

Η Φράνσις Φάμερ κρατεί δυο γάντια
πράσινα.

Η Γκρέτα Γκάρμπο μένει πάντα σιωπηλή
και δεν άπεκάλυψε σε κανένα αν κάνει ή δεν
κάνει τίποτα.

Ο Ρόμπερτ Τάιηλορ φορεί ένα άσπρο άν-
θος στην κουβιδοδόχη του.

Η Βαρβάρα Στάνγουϊκ έχει μέσα στην
τσάντα της ένα άδμαντοκόλλητο «βαπορά-
κι», δώρον κάποιου εκατομμυριούχου θαν-
μαστού.

Η ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ

Η Γκρέτα Γκάρμπο, που γυρίζει κατ' α-
τάς την ταινία «Καμίλλα» με τον πολυαγα-
πημένο των Αμερικανιδών Ρόμπερτ Τάιη-
λορ, είναι ή μόνη γυναίκα που δεν ξετρελλά-
θηκε μαζί του όπως όλες οι στάρ με τις ό-
ποιες πρωταγωνίστησε ως τώρα.

Δεν του έδωσε την παραμικρή προσοχή
κατά τα διαλείμματα του γυρίσιματος ούτε
καταδέχεται καν να στρέψη το κεφάλι της ό-
ταν μπαίνει στην αίθουσα ό γοητευτικός
«Μπόμπ» όπως τον φωνάζουν όλοι χαϊδευ-
τικά.

Είναι φυσικά εύγενεστάτη μαζί του όπως
και με όλους άλλωστε, αλλά με την συνθη-
σμένη ψυχρή και αδιάφορη εύγένεια που
την χαρακτηρίζει.

Από όλους τους ήθοποιούς, οι όποιοι
πρωταγωνίστησαν μαζί της ως τώρα, μόνο ό

Τζών Τζέιμπερτ και ό Τζόρτζ Μπρέντ εί-
ναι οι μόνοι στους όποιους μίλησε φιλικά ή
Γκρέτα.

ΟΙ ΣΤΑΡ ΚΙ' Ο ΓΑΜΟΣ

Όταν ό Ουάρεν Χούλ ήρθε για πρώτη
φορά στο Χόλλυγουντ, του υπεδείχθη ότι για
το καλό της καριέρας του έπρεπε ν' άπο-
κρύψη την ύπαρξη της συζύγου του και των
τριών του άγοριών.

Και πράγματι, τό μυστικό φυλάχτηκε τό-
σο καλά που τό περιοδικό «Κινηματογράφος
του Χόλλυγουντ» έγραψε τελευταίως ότι ό
Ουάρεν είναι ένας από τους γοητευτικώ-
τερους και εκλεκτότερους «γαμπρούς» του
Χόλλυγουντ.

Ο Ουάρεν βρήκε τότε ότι τό «σκονί» εί-
χε παρατενέσει και προσέκαλεσε έπειγόν-
τως τον φωτογράφο του περιοδικού να πά-
ρη φωτογραφίες της συζύγου του και των
παιδιών του και υπεχρέωσε τό περιοδικό να
τις δημοσιεύσει.

Άλλοι άστέρες που θεωρούνται ως άνύ-
πανδροι υολονότι είναι παντρεμένοι είναι ό
Κέντ Τάιηλορ, ό Ραίη Μίλλαντ, ό Ρόμπερτ
Κάμινγκς και ό Άδν Άμείχε. Όλοι αυτοί
έχουν άπειροπληθείς θαυμαστές ως τα
πέρατα της οικουμένης και ή 'Εταιρία στην
όποία εργάζονται τους άπαγορεύει να πούν
ότι είναι παντρεμένοι, φοβούμενη μήπως
μειωθεί ή δημοτικότητα των.

Όταν πρό μηνός ένα κινηματογραφικό
περιοδικό άπεκάλυψε ότι ό Άδν Άμείχε ή-
ταν παντρεμένος, θήηνος και όδυμνος ξε-
σπασε στα στούντιο της Φόξ όπου όλες οι
ήθοποιοί, και όλα τα «γκέρλες» άνεξαιρέτως
ήταν τρελά έξωτευμένα με τον Δόν...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ

Η Έλαιν Μπάρι, ή εικοσαέτις φίλη του
πεννητάρη Τζών Μπάρεμπορ, χάρην της ό-
ποίας ό Τζών χώρισε τη γυναίκα του Ντο-
λορές Κουτέλλο, άναχωρεί από τό Χόλλυ-
γουντ.

Όπως φαίνεται της Μπάρι τό είδύλλιο
με τον Μπάρεμπορ έληξε και ή Έλαιν φεύ-
γει για την Νέα-Υόρκη όπου πρόκειται να
εργασθί πάλι στο θέατρο.

Τό Χόλλυγουντ της έδειξε μεγάλη έχθρό-
τητα έξ άλληλεγγύης προς την ώραίστατη
Ντολορές Κουτέλλο, ή όποια μετά τον γάμο
της είχεν εγκαταλείψει τον κινηματογράφο
και ήταν υπόδειγμα συζύγου και μητέρας.

Η Ντολορές, κατόπιν του διαζυγίου της
έπαιξε στο φιλμ «Ο Μικρός Λόρενς Φων-
τερουά» όπου είχε μεγάλην επιτυχία.

Η ΜΕΡΛΕ ΚΑΙ Ο ΝΤΕΒΗΤ

Η Μέρλε Όμπερον και ό Ντέβητ Νίβεν
άπεφάσισαν επί τέλους να παντρευτούν και
να κάνουν τό γαμήλιο ταξίδι τους στην Άγ-
γλία την εποχή άριθμός της στέφως του
Βασιλέως Έδουάρδου.

Τό μόνο εμπόδιο στον γάμο τους ως τώρα
ήταν ή φιλοδοξία του Ντέβητ να σταθερο-
ποιήση την θέση του στον κινηματογράφο
για να πάσουν να τον άποκαλούν «ό κ.
Μέρλε Όμπερον».

Σήμερα λοιπόν που υπέγραψε ένα μακρο-
χρόνιο συμβόλαιο με έπωφελείς δρους και
θεωρείται ένας από τους καλούς πρωταγω-
νιστάς του Χόλλυγουντ, ό Ντέβητ άπεφά-
σισε να παντρευτή.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Η κλέφτρα τής καρδιάς του

Πρέπει να είναι κανείς υπερβολικά
έπεικτής για να τολμήση να ισχυ-
ριστή, βλέποντας τον Μιμίκον Έρ-
ωτόλου να καταλαμβάνη θέσιν
στο έδωλιον του κατηγορουμένου, πώς
ό νέος είναι έξαιρετικά «ευνύος». Οι
έπεικτές κριταί θά πούν ότι τό βλέμμα
του είναι χαμένο σε κάποιο νεφελώδες
δνειρο. Άλλοι θά βρουν, πολύ δικαίως,
ότι ό Μιμίκος Έρωτόλος κυττάζει τό
πάν, δλόγυρά του, με βλέμμα χαζό και
άνεκφραστο. Είναι ντυμένος άρκετά κομ-
ψά, μάλλον φτωχικά όμως.

Άρχεται ή συνεδρίασις.
Πρόεδρος (στον κατηγορούμενο).
—Στις 25 παρελθόντος Σεπτεμβρίου βρι-
σκόσουν μέσα σ' ένα μεγάλο κατάστημα
δπου παλουνται όλα τα είδη εις τας πλέ-
ον μικράς τιμάς. Κι' αυτές όμως τις μι-
κρές τιμές, θά τις βρήκες άσφαλώς πολύ
μεγάλες για τό πορτοφόλι σου, δεδομέ-
νου ότι, βλέποντας άπάνω στον μπάγκο
μιάν άσημνία σιγαροθήκη, την «βούτη-

—Αυτά είναι κου
ροφέλα κ. πρό-
εδρε.

ξες» με τρόπο, έχοντας όλη την καλή
διάθεση να μην την πληρώσης!

Μιμίκος.— Γι' αυτό ακριβώς κατη-
γορούμαι, κ. πρόεδρε. Έγώ όμως ύπο-
στηρίζω τό αντίθετο.

Πρόεδρος.— Έστω. Τώρα θ' ά-
κούσουμε την κατάθεση της πωλήτριας
που βεβαιώνει πώς «σε τσάκωσε στα πρά-
σα».

Η πωλήτρια—μάρτυς προχωρεί με έ-
λαφρό περπάτημα. Είναι μιά όμορφη με-
λαχροινή που τό λεπτό προσωπάκι της
στολίζεται με φρύδια, έπιμελώς άποψλω-
μένα... Τά μάτια της είναι μαύρα και βε-
λουδένια, τά μάγουλα και τά χείλη της
βαμμένα... όσο δεν παίρνει!... Πολύ όρεκτι-
κή και προκλητική, κοντολογής, ή νεαρά
πωλήτρια! Ο κατηγορούμενος την κυτ-
τάζει σαν χαζός.

Πωλήτρια—μάρτυς.— Νά πώς ή-
γιναν τά πράγματα, κ. πρόεδρε. Είχα
προσέξει τον λεγόμενο γιατί ήρθε να
κόβη βόλτες γύρω από τό τμήμα μου,
άγοράζοντας μόνο... με τά μάτια, άνωεί-
ται! Τό σουρτα-φέρτα του έκανε να μού
μούν ψύλλοι σ' αυτιά... «Ψι λι... κά-
της λαποδύτης», σκέφθηκα. Γιατί πρέ-
πει να ξέρετε, κ. πρόεδρε, πώς κάθε ώ-
ρα και στιγμή γίνονται κλοπές στα κα-
ταστήματά μας. Τό ίδιο πρωί, είχαν τσα-
κώσει μιά πελάτιδα να τό σκάη με τρία
ζευγάρια κάλτσες, μιά σάρπα κι' ένα κι-
μονό, που «έέχασε» ή προκομμένη να τό
πληρώση... Την προηγούμενη μέρα, μιά
πό φρόνιζε γάντια...

Πρόεδρος.— Έπί του προκειμένου,
δεσποίνης, επί του προκειμένου...

Πωλήτρια—μάρτυς.— Όπως θέ-
λετε, κ. πρόεδρε. Καθώς λοιπόν είχε που-
λήσει ένα χαρτοκοπτήρα από καθαρό ά-
σημι σ' έναν ήλικιωμένο κύριο, πολύ κα-
θώς πρέπει, με μαλλιά άλά μπρός που
τον έδειχναν σαν άπόστρατο στρατιωτι-
κό...

Πρόεδρος.— Δεν είναι δυνατόν
μάρτυς, να μη φεύγετε απ' τό θέμα.

Πωλήτρια—μάρτυς.— ...έαφνικά
τά μάτια μου έπεσαν άπάνω σ' αυτό τό
υποκείμενο (δείχνει τον Μιμίκον Έρωτό-
λου) που στεκόταν στηλωμένος μπροστά
στην βιτρίνα των σιγαροθηκών. Πρόσεξα
πώς κάτι έκρυβε μέσα στο άριστερό χέρι
του. Κατάλαβε πώς τον είχα άνακαλύ-
ψει, χλώμιασε, κοκκίνισε, πρασίνισε... κι'
έκανε μεταβολή! Μόλις όμως είχε προ-
χωρήσει μερικά βήματα προς την έξοδο
κι' άφισε να τό πείση τό κλοπιμαίο. «Ε-
βαλα τις φωνές κι' έδειξα τον κλέφτη.
Τον γράψωσαν... και νάτος!

Πρόεδρος (στον Έρωτόλο).— Τι έ-
χεις να πής προς υπεράσπισίν σου;

Μιμίκος (γλυκά).— Άρνούμαι ότι
θέλησα να φύγω.

Πρόεδρος.— Άναγνωρίζεις όμως
ότι πήρες την σιγαροθήκη;

Μιμίκος.— Μάλιστα!

Πρόεδρος.— Κι' ότι την άφησες να
σου πέση χάμα;

Μιμίκος.— Μάλιστα!

Πρόεδρος.— Με την έλπίδα να ξε-
γλυτώσης απ' την κατηγορία που διά-
βαζες γραμμένη στα μάτια της δεσποι-
νίδος.

Μιμίκος.— Όχι!

Πρόεδρος (έκνευριαμένος).— Γιατί
λοιπόν, χριστιανέ μου, άφησες να σου πέ-
ση ή σιγαροθήκη;

Μιμίκος.— Ήμουν έν έκστάσει, κ.
πρόεδρε. (Τό άκροατήριον καγχάζει).

Πρόεδρος.—

Τι έκανε, λέει; Τι
ισχυρισμός είναι αυ-
τός;

Μιμίκος.— Ή-
μουν έν έκστάσει...
Μου στοιχίζει βέ-
βαια που θα κάνω
αυτή την έξομολό-
γηση... την ντεκλα-
ρασιόν, μάλλον. Ο-
φείλω όμως να πώ
την αλήθειαν και μό-
νην την αλήθειαν...
Δεν είχα μπη μέσα
σ' αυτό τό κατάστη-
μα για να κλέψω...
(Διστακτικά) Ένα
άλλο αίσθημα, πολύ
πιο άγνό, πολύ πιο
βαθύ, μ' έσπρωχνε...

Πρόεδρος.—

Ποιό αίσθημα;

Μιμίκος (με
συγκίνηση).— Ένα
αίσθημα... για την
δεσποινίδα.

Ο Μιμίκος Έρω-
τόλος.

Πωλήτρια—μάρτυς (διαμαρτυ-
ρεται).— Αυτά είναι κουραφέλα! Κ.
πρόεδρε, τό υποκείμενο ζητά να μάς κο-
ροϊδέψη όλους εδώ—μέσα!

«Τό άκροατήριον καγχάζει)

Πρόεδρος (στην πωλήτρια).— Δε-
σποίνης, να λείπουν οι κρίσεις. Άπαντή-
στε καλύτερα στην έρώτησή μου. Πριν
απ' την σκηνή της κλοπής, γνωρίζατε
τον κατηγορούμενο;

Πωλήτρια—μάρτυς (με πεποϊθη-
ση).— Καθόλου, κ. πρόεδρε... Όσο γνω-
ρίζω τον αυτόκράτορα του Βελουχιστάν...
άλλο τόσο τον ήξερα! Τι ύπανιγμοί εί-
ναι αυτοί! Είμαι τίμια κοπέλλα... και
φαίνομαι!

Πρόεδρος.— Κανείς δεν άμφιβάλ-
λει, δεσποίνης. Κι' ή πιο γνωστή γυναι-
κα ακόμα δεν είναι υπεύθυνη για τόν έ-
σωτα που έμπνέει.

Πωλήτρια—μάρτυς.— Ωστε έ-
γώ ενέπνευσα έρωτα σ' αυτόν τον χαζό!

Είναι να σκάς στα γέλια!

Πρόεδρος.— Ήσυχία! Δεν είναι
ρα για γέλια! (Στον Μιμίκο) Διατείνε-
σαι πώς είσαι έρωτευμένος με την δεσ-
ποινίδα;

Μιμίκος.— Δεδομένου ότι μου φέ-
ρεται έτσι, δεν ξέρω αν έξακολουθώ να
είμαι... Σας βεβαιώ όμως και πάλι πώς
την σιγαροθήκη είχα όλη την καλή διά-
θεση να την πληρώσω... Κρατούσα μάλι-
στα τά λεφτά στο χέρι. Μόνο που βλέπον-
τας την δεσποινίδα να σκύβη προς τό
μέρος μου, άναπνέοντας τό άρωμα της...
παραξάλιστηκα... και... Καταλαβαίνετε,

Πρόεδρος.— Καταλαβαίνω... κατα-
λαβαίνω πώς τό σύστημα υπερασπίσεώς
σου είναι πολύ άσχημικό!... Δικηγόρο έ-
χεις;

Μιμίκος.— Τι να τον κάνω; Έγώ
δεν έκκευχα. Έκείνη. Είναι ή κλέφτρα
της καρδιάς μου...

Με την δήλωσιν αυτήν, του άτυχούς
Έρωτόλου που—όνομα και πράγμα—έπε-
σε θύμα της υπερβολικής του ευαίσθη-
σίας, γίνεται μεγάλο πανηγύρι στην αί-
θουσα. Ο πρόεδρος κι' οι λοιποί δικα-
σταί με δυσκολία συγκρατούν τά γέλια

τους, μερικές τρυφερές ύπάρξεις απ' τό
άκροατήριον βγάζουν μαντηλάκια μικρο-
σκοπικά απ' τά τσαντάκια τους, άκού-
γονται μισοπνιγμένοι στεναγμοί... Μόνη,
ή πωλήτρια, άτάραχη, κυττάζει χωρίς
οίκτο τό... θύμα της!

Τό δικαστήριον καταδικάζει τον Έρω-
τόλον σε φυλάκισιν δυο ήμερών με άνα-
στολήν, γιατί δεν έχει καταδικασθί άλ-
ποτε.

Μιμίκος (στην πωλήτρια).—Τά βλέ-
πετε, σκληρή καρδιά; Τό δικαστήριον
είναι πιο έπεικτές από σας!

Η πωλήτρια όμως βρίσκεται ήδη μα-
κριά. Ένας κύριος την περιμένει στο
βάθος της αίθουσας, τριαντάρες πάνω
κάτω, κομπός, καθώς πρέπει. Είναι άσ-
φαλώς πολύ καλύτερος απ' τον Μιμίκο.

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Δὸν 'Αμέχε: τὸ νέο εἶδωλο τοῦ Χόλλυγουντ

ρελθόν μου, δὲν βρίσκω κανένα λόγο πού νά δικαιολογή τήν σημερινή μου ἐπιτυχία. Γεννήθηκα στήν Κενόσα τοῦ Βίσκονσιν. Τό σωστό μου ὄνομα εἶναι Δομένικος 'Αμέχε. Στό σπίτι μέ φώναζαν χαϊδευτικά Δόμ κοί οἱ συμμαθηταί μου μ' ἔκαναν 'Δόν'. Εἶμαι ἕνας συνηθισμένος τύπος χωρίς τίποτα τό ἐξαιρετικό, πού εἶχε μιά θαυμασία τύχη στό ραδιόφωνο καί ὕστερα στήν ὁδόν.

»Ξέρετε ὅτι σκόπευα νά γίνω δικηγόρος ἀλλά ἀπέτυχα στίς ἐξετάσεις. Τότ καταλάβω ὅτι θά ᾔταν καλύτερο νά ἐκμεταλλευθῶ τή φωνή μου. Ντεμποντάριας σ' ἕνα ραδιοφωνικό σταθμό. Τό τραγουδί μου δὲν ἔκανε καμμιὰ ἐξαιρετική ἐντύπωση. "Ἐπαιζα καί στό θέατρο, χωρίς βέβαια νά καταπλήξω τόν κόσμο.

—Ποιά εἶναι ἡ πιό ζωνρή σας ἀνάμνηση ἀπό τὰ παιδικά σας χρόνια στήν Κενόσα; τόν ρώτησα.

—Τό ὅτι οἱ συμμαθηταί μου δὲν εἶχαν πολλές σχέσεις μαζί μου, εἶπε μέ κάποιο

ἰσταγμό ὁ Δόν, γιατί ὁ πατέρας μου πού ἦταν Ἰταλός εἶχε μιά μπουραρία καί δὲν ἦταν πλούσιος ὡς τούς δικούς των. "Εγώ ὅμως, Μπίλλ, εὑρίσκα ὅτι ὁ πατέρας μου ἦταν ὁ καλύτερος πατέρας τοῦ κόσμου. "Ἐκανε ὅ,τι μπόρεσε γιά μένα Μ' ἔστειλε στό κολλέγιο, ὕστερα στήν ἀκαδημία, ὕστερα στό πανεπιστήμιο...

»Όταν πῆγα στό πανεπιστήμιο τῆς Μίλλουακ, συνέχισε ὁ Δόν, γιά νά σπουδάσω νομικά, ἄρχισα νά παίρνω τόν κατήφορο. "Ἐκείνη τήν ἐποχή μέ εἶχε πιάσει ἡ μανία τοῦ χοροῦ καί ἡμεροβραδυάζομουν στό διάφορα ντάνσιγκ. Φυσικά, ὅταν ἔδωσα ἐξετάσεις, ἀπερρίφθη μετὰ πολλῶν ἐπαινῶν. "Ἦξερα ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτά τίς φιοῦρες τοῦ ταγκό καί τοῦ σίμμου, μὰ δὲν εἶχα ἰδέα ἀπό Ρωμαϊκὸν Δίκαιον!

Τὴν μέρα ἔπαιζα ποδόσφαιρο καί πῆγα νὰ στίς κοῦρες καί τὰ βράδια ἔπαιζα μπρίτζ καί πόκερ. Αὐτὴ τὴ φορά δὲν παρυσιασθήκα κάτ' στίς ἐξετάσεις...

»Τὸν ἐπόμενο Σεπτέμβριο πῆγα στο πανεπιστήμιο τῆς Βίσκονσιν. "Ενας συμφοιτητῆς μου ἐπρόκειτο νά παίξει δοκιμαστικά ἕνα ρόλο στή Θεατρικὴ Αἴθουσα τοῦ Πανεπιστημίου μας, προκειμένου νά ἐκλεγῇ ὁ φοιτητῆς πού θ' ἀπέδιδε καλύτερα τὸν ρόλο καί μέ προσκάλεσε νά τὸν συνοδεύσω γιά νά τοῦ δώσω θάρρος.

»Κάθισα πράγματι στήν πλατεία καί παρακολουθοῦσα τίς δοκιμές, ὅταν ὁ διευθυντῆς τοῦ πανεπιστημιακοῦ θεάτρου ρώτησε μήπως ὑπάρχει καί κανεὶς ἄλλος πού νά θέλῃ νά δοκιμάσῃ γιὰ τὴν ἀποτελέσματα δῶσαν εἶχαν παίξει ὡς τώρα δὲν ἦσαν ἱκανοποιητικά.

»Σηκώθηκα ἀπὸ τὴ θέση μου καί παρουσιάστηκα. Εἶχα σκοπὸ μόνον νά διασκεδάσω καί δὲν ἔδινα φυσικά καμμιὰ σοβαρότητα στή δοκιμὴ αὐτή. Δὲν μοῦ εἶχε περάσει ποτὲ ἀπὸ τὸ νοῦ ἡ ἰδέα νά γίνω θεατρίνος. "Ἐπαιζα λοιπὸν τὸ ἴδιο μέρος μέ ἀρκετὴ ἀνάδεια κ' νυχέλειαν...

»Φαίνεται ὅμως πὼς αὐτὸ ἀκριβῶς χρειαζόταν γιά τὸν ρόλο ἐκεῖνο γιὰτὸ μὴν ἀνέθεσαν ἀμέσως νά πρωταγωνιστήσω στό ἔργο. "Υστερα ἀπὸ τὴν μεγάλη ἐπιτυχία πού εἶχα στὸν ρόλο μου, προσελήφθη σ' ἕναν περιοδεύοντα θίασο ἀντὶ 34 δολларίων τὴν ἐβδομάδα.

»Ἐγκατέλειψα λοιπὸν τὰ νομικά γιά τὸ θέατρο. "Όταν ὅμως τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Βίσκονσιν ἐπρόκειτο νά δώσῃ μιά πανηγυρικὴ θεατρικὴ παράσταση μέ τὸ ἔργο «Λίλιουμ» καί δὲν εὑρίσκε πρωταγωνιστὴ, ὁ διευθυντῆς τῆς σκηνῆς παρεκάλεσε τὸν πρύτανη νά μοῦ ἐπιτραπῇ νά παίξω ἐγὼ τὸν ρόλο, ἂν καί δὲν ἦμουν πιά φοιτητῆς. "Ο πρύτανης ἐδέχθη, ἐγὼ πρωταγωνίστησα στό «Λίλιουμ» καί ὕστερα ἀπὸ τὴν καινούργια αὐτὴ ἐπιτυχία πῆγα στή Νέα Ὑόρκη ὅπου ἔπαιζα διάφορους ρόλους στό θέατρο τῆς.

»Τὴν πρώτη Ἰουνίου τοῦ 1930 παρουσιάστηκα στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Νέας Ὑόρκης γιά μιά ἀκρόαση. Τραγουδῆσα δυὸ τραγουδία καί ἀναγκαστήκα νά ἐγκαταλείψω τίς ἐλπίδες μου ὅτι θά γινόμουν ἕνας νέος Καρολζο... "Ἐγραψα στό σπίτι μου νά μοῦ στείλουν χρήματα γιά νά ἐπιστρέψω πάλι στήν Κενόσα.

»Ἐμείνα στό σπίτι μου ὡς τὸν Αὐγούστο ὁπότε πῆρα ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ κάποια γνωστὴ μου νά πάω στό Σικάγο γιά κάποια ραδιοφωνικὴ ἀκρόαση. "Εκεῖ βρῆκαν τὴν φωνή μου πολὺ καλὴ καί μέ προσέλαβαν γιά νά τραγουδῶ τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα σὲ κάθε πρόγραμμα. Εἶναι τώρα ἔξι χρόνια πού τραγουδῶ.

»Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1935 ἡ Ἐταιρεία «Φόξ» μέ προσελάμβανε νά γυρίσω μιά δοκιμαστικὴ ταινία στή Νέα Ὑόρκη. Πῆ-

Ὁ Δὸν 'Αμέχε, πού ἔπεισσε μέ τὴν ἀρετὴν τῆς ὁμορφιάς του ὅλους τοὺς πρωταγωνιστὰς τοῦ Χόλλυγουντ.

γα ἀεροπορικῶς στή Νέα Ὑόρκη, γύρισα τὴν ταινία καί ἐπέστρεψα ἀμέσως στό Σικάγο. Δυὸ μέρες πρὸ τῶν Χριστουγέννων πῆρα μιά πρόσκληση γιά τὸ Χόλλυγουντ. Μοῦ πρότειναν νά γυρίσω τὴν ταινία «Ὁ πρῶτος ξενύχτης» μέ πολὺ ἱκανοποιητικὴ ἀμοιβή. "Ἦρθα ἐδῶ καί ὅπως βλέπετε, Μπίλλ, δὲν τὰ κατάφερα ἀρχιμα...

Καί ὁ Δόν χαμογελᾷ μέ μετριοφροσύνην...

»Ὁ Δόν 'Αμέχε εἶναι παντρεμένος καί ἔχει δυὸ ἀγοράκια πού τὰ λατρεῖ. "Ἐχει ἀκόμη δυὸ σκύλους πού εἶναι ἀχώριστοι φίλοι τῶν παιδιῶν του.

Ἡ καλωσύνη του καί ἡ μετριοφροσύνη του εἶναι τόσο μεγάλες πού ὅλοι στό στούντιο, διευθυνταί, σκηνοθέται, ἡθοποιοί, ἠλεκτρολόγοι, μηχανικοί, κλητῆρες, τὸν θεωροῦν ὡς τὸν καλύτερο προσωπικὸ τοῦς φίλο ὁ καθείς.

Τώρα κατόπιν τῆς θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας τῶν ταινιῶν «Ραμόνας», «Ἀμαρτήματα», καί «Ἐρωτευμένες γυναῖκες» ὁ Δόν 'Αμέχε εἶναι τὸ νέο εἶδωλο τοῦ κινηματογράφου κι' ἔχει ξετρελλάνει μέ τὴν ὁμορφιά του καί τὸ ταλέντο του χιλιάδες γυναῖκες πού τὸν θεωροῦν σήμερα ὡς τὸν μόνον ἀντάξιο διάδοχο τοῦ ἀλησμόνητου γόητος Βαλεντίνο...

ΜΠΙΛΛ ΦΡΕΝΤΣ

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ὄνομα τοῦ Φρέντερικ Μάρς εἶναι Φρέντερικ Μάκ 'Ιντάιρ Μπίκελ. Γεννήθηκε στίς 31 Αὐγούστου 1898. "Ἐχει καστανά μαλλιά καί γαλανὰ μάτια. Παντρεύτηκε δυὸ φορές. Γυναίκα του εἶναι τώρα ἡ Φλόρανς "Ἐλντριτζ, μέ τὴν ὁποία ἀπέκτησε ἕνα κοριτσάκι ὀνομαζόμενο Πηνελόπη. Υἱοθέτησαν καί δυὸ ἀγοράκια. Τὰ ἀγαπημένα του σπορ εἶναι ἡ ἵππασία, τὸ τένις, τὸ ψάρεμμα καί τὸ κολύμπι.

Ἡ ZANNET ΜΑΚΝΤΟΝΑΛΤ γεννήθηκε στίς 18 Ἰουνίου 1908 στήν Φιλαδέλφεια.

Ὁ ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝ γεννήθηκε στίς 20 Ἰουνίου 1909. Στίς 19 Ἰουνίου 1935 παντρεύτηκε τὴν Λιλὴ Νταμιτὰ, πού γεννήθηκε σὲ Παρίσι στίς 10 Ἰουλίου 1906. Εἶναι πρωταθλητῆς τοῦ μπόξ καί τοῦ ἀρέσει τὸ κολύμπι, ἡ ἵππασία καί τὸ τένις. Διεδόθη ὅτι πρόκειται νά χωρίσῃ μέ τὴν Λιλὴ Νταμιτὰ.

Ἡ ΚΑΙΗ ΦΡΑΝΣΙΣ γεννήθηκε στήν Ὀκλαχόμα, στίς 13 Ἰανουαρίου, δὲν λέγει ὅμως ποῖο χρόνο. Μητέρα τῆς ἦταν ἡ διάσημη ἡθοποιὸς Κάθριν Κλίντον. Ἡ Καίη Φράνσις ἀγαπᾷ ἰδιαίτερώς τὰ θαλάσσια σπορ καί παίζει θαυμασία μπρίτζ. Τῆς ἀρέσει νά παρακολουθεῖ ἀγῶνες πόλο, φούτμπολ, ποδηλατικούς, πυγμαχίας.

Ὁ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ Τζάκ Κονουαίη διαπίστωσε ὅτι τὸ δυναμικώτερο φίλμ ἀπ' ὅλους τίς στάρ τὸ δίνει ἡ Τζίν Χάρλοου. Τὴν παρατήρησεν αὐτὴ τὴν ἔκανε κατὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Δυσφομισμένη γυναίκα». Δὲν ξέρομε ὅμως ἂν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ δυναμικότης εἶχε ἀυξηθῇ κατὰ πολὺ ἀφοῦ τὸ φίλμ τῆς Τζίν δινόταν στὸν Οὐίλλιαμ Πόουελλ.

ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ἕνα παρακικρὸ γεγονὸς κατὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας μπορεῖ νά προκαλέσῃ σημαντικὰ ζημίες. "Ἐτσι, τελευταίως, ἐνῶ γυριζόταν τὸ φίλμ «Ὁ ἄνδρας πού ἀγάπησε δυὸ φορές», ὁ σκηνοθέτης Χάρρυ Λάκμαν ἄρχισε νά τραβᾷ τὰ μαλλιά του. Εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι ἕνας πόντος εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν κάλτσα τῆς Μαρίας Μάρς! Ὁλόκληρη ἡ σκηνὴ ἔπρεπε νά ξαναγυρισθῇ ἀπὸ τὴν ἀρχή.

ΓΙΑ ΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ τῆς ταινίας «Ὁ Ταρζάν δραπέτευε» ἡ κινηματογραφικὴ ἐταιρεία ὑποχρεώθηκε ν' ἀγοράσῃ: 26 χιμππατζῆδες, 4 θάινας, 5 ἐλέφαντας, 20 λεοντάρια, 2 ἀγριεὲς ἀρκούδες, 3 λεόπαρδοι καί 1 μαῦρο πᾶνθηρα, 50 παπαγάλους, 6 κροκοδείλους, 3 ἀντιλόπες καί 11 νὰ σεβατόν ἀριθμὸν ἑρπετῶν.

ΛΕΝΕ ὅτι οἱ «Μοντέρνοι Καιροί» θά εἶναι ἡ τελευταία ταινία τοῦ Σαρλῶ. Δὲν πρόκειται πιά νά «Ξαναγυρίσῃ» ὁ πρίγκιψ αὐτὸς τοῦ γέλοιου, ἀλλὰ θά περιορισθῇ νά κἀνὴ τὸν δημιουργὸ καὶ σκηνοθέτη Λανούφροντας νέα ἀστέρια. Οἱ ἴδιες πληροφορίες λέγε μάλιστα, ὅτι ἔχει κιόλας ἀνακαλύψει τὸ διάδοχό του, ἕνα νέο κωμικὸ. Ὁ Σαρλῶ ἀποσύρεται μόνον ἀπὸ τὴν ἀντιπάθειά του στὸν ὄμιλον.

Μιά ὁρασιότατη φωτογραφία τῆς Λορέττας Γιούγκ καί τοῦ Δὸν 'Αμέχε ἀπὸ τὴν «Ραμόνα» τὸ φίλμ πού ἀνέδειξεν τὸν Δὸν 'Αμέχε ἀστέρτα πρώτου μεγέθους.

Ποῖος εἶναι ὁ Δόν 'Αμέχε; Πῶς εἶναι στήν πραγματικότητα καί πῶς εἶναι στήν ὁδόν;

Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἀπασχολοῦν σήμερα τοὺς φίλους τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου. Γιατὶ στό στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ ζνέτειλε ἕνα καινούργιο ἀστέρι—ὁ Δόν 'Αμέχε—πού ἀνεγνωρίσθη ὁμοφώνως ἀπὸ τοὺς κριτικούς ὡς ἡ μεγαλειτέρα κινηματογραφικὴ ἀποκάλυψις τῶν δυὸ τελευταίων ἐτῶν.

Καί διερωτῶνται ὅλοι: ὁ νεοφερμένος αὐτὸς μέ τὸ ρωμαντικὸ ὄνομα, τὴν ἀνδρική ὁμορφιά καί τὴν ἐξαισία φωνὴ κυρίως μόνον γιά μιά ὀρισμένη στιγμή τὸ κοινὸν καί θά δύσῃ σύντομα ὅπως συμβαίνει συνήθως; "Ἡ πρόκειται νά διατηρηθῇ γιά πολλὰ χρόνια σὲ ἀινεά;

Εἶπαν μερικοὶ ὅτι ἡ ὑπέροχη κατατομὴ τοῦ προσώπου του μέ τὴν τρυφερὴ ἔκφραση πού χαρακτηρίζει τὴν ὁμορφιά τοῦ ἀξέχαστου Βαλεντίνο καί ἐπίσης τοῦ Ραμόν Νοβάρρο εἶναι ἡ κυριώτερη ἀφορμὴ τῆς δημοτικότητός του. Δὲν ἔχουν ὅμως δίκαιο. Τὸ μεγάλο, τὸ ἀναμφισβήτητο ταλέντο του ἔκανε τοὺς σκηνοθέτας νά μαλλώνουν ποῖος θά τὸν πρωτοπάρῃ καί νά τοῦ ἀναθέσουν νά πρωταγωνιστήσῃ σὲ τρεῖς μεγάλες ταινίες μέσα σὲ δυὸ μῆνες.

□ □

Ὁ Δόν 'Αμέχε εἶναι ἕνας ὥραίος ἄνδρας μέ μαῦρα μαλλιά, καστανά μάτια, κανονικώτατο προφίλ καί σῶμα 'Αδύνητος. "Ἐχει γλυκύτατη φωνὴ καί τραγουδοῦσε συχνά σὲ ραδιόφωνο.

Εἶναι ἕνα παλληκάρι ἀπλό, εὐγενικό, γεμάτο καλωσύνη. Δὲν εἶναι οὔτε ὑπερήφανος, οὔτε ἐγωιστής. Ἀπεναντίας εἶναι ὁ πιό μετριοφρων ἡθοποιὸς τοῦ κόσμου. "Ἡ δόξα δὲν τοῦ «σῆκωσε καθόλου τὰ μυαλά» ὅπως συμβαίνει συνήθως.

Όταν τὸν ἐπισκέφθηκα σὲ στούντιο ὅπου γύριζε τὴν «Ραμόνα» μέ τὴν Λορέττα Γιούγκ καί τοῦ ζήτησα πληροφορίες γιά τὴ ζωὴ του, μέ κύτταξε χαμογελῶντας λίγο στενοχωρημένα:

—Νά σοῦ πῶ, Μπίλλ, (πρέπει νά ξέρετε ὅτι ὁ Δόν μιλεῖ σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μέ τὸ μικρὸ του ὄνομα, δέκα λεπτὰ ἀφοῦ τοὺς γνωρίσει) μοῦ εἶπε, θαρρῶ πὼς χάνεις τὸν καιρὸ σου ἂν ἀσχοληθῇς μέ μένα. Δὲν βρίσκω τίποτα τὸν ἐνδιαφέρον στή ζωὴ μου γιά νά τὸ γράψῃς στήν ἐφημερίδα σου. Οἱ ἀναγνώστες σου θά πλήξουν...

»Τέλος πάντων, ἀφοῦ ἐπιμένεις, γράψε ὅτι τὸ μόνον σημαντικό γεγονός τῆς ζωῆς μου εἶναι ἡ μεγάλὴ τύχη πού μέ εὐλόγησε τόσο πολὺ. "Όταν ἀνατρέχω σὲ πα-

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ένα θαύματα μίσος χωρίζει τους δυο συζύγους, τον κόμητα Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί και την Βέρθα, το γένος Τερλάν. Η κόμησσα δηλητηριασμένη από τις συγκοφαντίες και το μίσος ενός ύπουλου υποκειμένου, του Ζερβαί Φλοριζέ, ο οποίος εργαζότανε στο έργοστάσιο του συζύγου της και ο οποίος την άγαπούσε προτού παντρευτεί, μισεί θανάσιμα τον άντρα της.

Ο Ζερβαί κατορθώνει να πείσει την Βέρθα ότι ο Γκοντεφρουά είχε σκοτώσει την κόρη της, Μαρκέλλα. Που είχε αποκτήσει από τον πρώτο άραβωνιαστικό της, τον οποίο είχε σκοτώσει ο Ζερβαί σε μια νυνηγετική εκδρομή, χωρίς να τον αντιληφθεί κανείς. Την έπεισε ακόμη ότι ο Γκοντεφρουά είχε σκοτώσει και την θεία της, Μαρί-Ζάν, την οποία επίσης είχε σκοτώσει ο Ζερβαί. Η Βέρθα καταγγέλλει τον σύζυγό της, ο οποίος και συλλαμβάνεται. Ο Γκοντεφρουά όμως, πιεσθείς από τον άνακριτή κ. Λιονέλ, του τὰ λέγει όλα. Μένουν έντονοι σύμφωνοι να μη φανερώσουν τίποτε παρά να αφήσουν να γίνει ή δική. Έτσι ο Γκοντεφρουά μένει στην φυλακή. Έν τώ μεταξύ ο Ρενέ Μαρτέλ, ένας νέος που είχε σώσει την Μαρκέλλα, πηγαίνει και διηγείται όλη την ιστορία στον άνακριτή κ. Λιονέλ. Έκείνος τότε παίρνει τον Ρενέ Μαρτέλ και πηγαίνουν μαζί στην Βέρθα να της αναγγείλουν με όλες τις προφυλάξεις ότι ή κόρη της Μαρκέλλα ζή.

Η Βέρθα νομίζει ότι δνειρεύεται. —Οχι κυρία, της λέγει ο κ. Λιονέλ, σὰς δρκίζομαι ότι δέν δνειρεύστε.

46.

(Η συνέχεια)

—Σώσατε την κόρη μου. Πώς ξέρετε ότι είναι κόρη μου; —Έσωσα ένα παιδί, που είχε φύγει από το Ράιενς μετά τον θάνατο της τροφού του Λίνας Κίμπερ, και επέστρεψε στην Γαλλία για να ξαναβρή την μητέρα της. Έσωσα το κορίτσι αυτό που θέλησαν να το δολοφονήσουν... και το συνώδευσα αρκετόν καιρό.

Η κόμησσα πήρε τα χέρια του Μαρτέλ μέσα στα δικά της και ένω εκείνος προσπαθούσε να τὰ αποσύρει τὰ σκέπαζε με φιλικά σπασμωδικά. Ύστερα ξέσπασε σε λυγμούς.

—Την κόρη μου! Σώσατε την κόρη μου... Μά ποῦ είναι; Γιατί δέν ήλθε μαζί σας; Θέλω να την δω. Οδηγήστε με... οδηγήστε με λοιπόν...

Είχε πιάσει το μπράτσο του κυρίου Λιονέλ και προσπαθούσε να τον παραινέσει. —Εκλαίει και γελοῦσε συγχρόνως.

—Η κόρη μου ζή! Τι εὐτυχία! Οχι όχι, δέν είναι δυνατόν. Μοῦ λέτε ψέμματα.

—Ήσυχάστε, σὰς παρακαλῶ, κυρία, λέγει ο δικαστής με καλωσύνη.

—Νά ήσυγάζω! Νά ήσυγάζω! Πῶς μπορῶ να ήσυγάζω; Εἶθε τρελλός. Τόσα χρόνια, δλοκλήρη μιά ζωή, πού την κλάω, πού την νομίζω πεθαμμένη... και σήμερα πού μαθαίνω ότι ζή! Θέλω την

κόρη μου την θέλω άμέσως! Μ' άκούτε;

—Εγώ όμως πού θέλω να σὰς απαλλάξω από άλλα δάκρυα και άλλες τύψεις, εγώ πού έχω την εὐθύνη της εὐτυχίας σας, σὰς επαναλαμβάνω ότι πρέπει να ήσυχάσετε, να ήρεμήσετε, γιατί έχω με πολλά πράγματα να σὰς πούμε και πρέπει να μὰς άκούσετε με ψυχραιμία.

Η Βέρθα έκανε μια κίνηση θυμού και άπελπισίας.

—Πήτε μου, τουλάχιστον μια λέξη, μια λέξη μόνον. Είναι κοντά; Θά την δω γρήγορα;

—Θά την δῆτε άπόψε κιόλας. Τότε πῆτε μου γρήγορα αὐτά πού πρέπει να μάθω. Δέν θά σὰς διακόψω πιά... γιατί δέν θέλω να άργοπορήσω πιά ούτε κατά ένα λεπτό την εὐλογημένη ώρα πού θ' άγκαλιάσω το παιδί μου.

—Καλά, εἶπε ο άνακριτής. Ύστερα στράφηκε πρὸς τὸν Ρενέ Μαρτέλ.

—Διηγθήτε της τί σὰς συνέβη από το δράμα του Βάρτ ὡς την ήμέρα πού συναντήσατε την Μαρκέλλα, άποκοιμισμένη επάνω στο χιόνι, τὸ Μπαζέιγ.

—Στὸ Μπαζέιγ! Τόσο κοντά μου! ψιθύρισε ή Βέρθα ένώνοντας τὰ χέρια της.

—Άκόμη πιὸ κοντά σας, κυρία μου, εἶπε ο δικαστής χαμογελώντας.

Ο Μαρτέλ άρχισε την άφήγησή του. Η Βέρθα τὸν άκουε με συγκίνηση, με αγωνία, κρεμασμένη από τὰ χείλη του. Καί ὅταν τελείωσε ο Ρενέ τὴν άφήγησή του, ὅταν άκουσε ή Βέρθα ότι τὸ παιδί πού είχε περιάψει ή Μαρί-Ζάν ήταν ή κόρη της, ξέσπασε σε κραυγές άφάνταστης χαράς πού κατέληξαν σε νευρικούς λυγμούς.

—Τὸ παιδί μου! ήταν τὸ παιδί μου!... και δέν τὸ ήξερα!... και τὴν άφησα να φύγει μόνη... μέσα στο κρύο... μέσα στο χιόνι... και κόντεψα να την χάσω μιά φορά άκόμη, να την χάσω για πάντα.. Καί φταίω εγώ! Έγώ!!

Καταφιλεῖ τὰ χέρια του δικαστοῦ, καταφιλεῖ τὰ χέρια του Μαρτέλ.

—Τώρα τελείωσαν, δέν είναι ἔτσι; Μοῦ τὰ εἶπατε όλα... Πᾶμε λοιπόν να την βροῦμε. Δέν θέλω να περιμένω... πᾶμε γρήγορα, γρήγορα.

—Θά περιμένετε, κυρία, εἶπε ο δικαστής. Γιατί τώρα πρέπει ν' άκούσετε κι' εμένα.

Έκείνη τὸν κύτταξε με τρόμο.

Ο κύριος Λιονέλ συνέχισε:

—Σὰς εἶπα ότι εἶχα την εὐθύνη της εὐτυχίας σας, κυρία μου. Είναι αλήθεια αὐτό. Κρατῶ άκόμη στα χέρια μου την εὐτυχία του παιδοῦ σας. Έκπροσωπῶ την δικαιοσύνη πού τιμωρεῖ τοὺς ἐνόχους, εκπροσωπῶ όμως ἐπίσης και την δικαιοσύνη πού προστατεύει τοὺς ἀδυνάτους και τοὺς ἀθώους. Γιὰ ν' αποφυγῶμε λοιπόν την καταδίκην ἐνὸς ἀθώου και για να τιμαρῶσουμε τὸν πραγματικὸ ἔνοχο, να τὶ ἀπατῶ από σὰς; Σὲ κανέναν, οὔτε

και στον στενότερο φίλο σας, οὔτε καν σ' εκείνον πού έχετε άπόλυτη ἐμπιστοσύνη, δέν θά άποκαλύψετε λέξη από ὅσα εἶπαμε, από ὅσα συνέβησαν. Μπροστά στα μάτια ὅλων, άπαιτῶ να μείνεται ή ἴδια: Η μητέρα πού κλαίει άπαρηγόρητα τὸ χαμένο παιδί της, ὅσο και αν ή καρδιά σας είναι πλημμυρισμένη από χαρά. Άπαιτῶ, κυρία, να μη μάθη κανείς ότι τὸ παιδί αὐτὸ πού θάλλῃ να ζήσῃ κοντά σας είναι κόρη σας. Καί για να μην υποψιαστῇ κανείς τίποτα, ή Μαρκέλλα θά εξακολουθήσῃ να είναι για ὅλους, ὀχι ένα χαριτωμένο κορίτσι ὅπως είναι στην πραγματικότητα, αλλά τὸ νεαρὸ άγόρι, τὸ ήρεμο και γελαστὸ πού περιέβαλλε ή Μαρί-Ζάν.

—Γιὰ να άπαιτῆτε ὅλα αὐτά, κύριε, ασφαλῶς θά φοβᾶστε ὠρισμένους κινδύνους για κείνη...Θά σὰς ὑπακούσω λοιπόν.

—Μοῦ τὸ ὀρκίζεσθε;

—Σὰς τὸ ὀρκίζομαι. Μήπως δέν εἶμαι ἐτοιμη για ὅλα; Για να ξαναδῶ τὸ παιδί μου μιά ὥρα νωρίτερα, θά εἶδιναι τὸ αἷμα μου, θά εἶδιναι τὴ μισή μου ζωή... Μιλήστε. Τί άλλο θέλετε;

—Νά εἰσθε προσεκτικὴ. Κανείς να μην ὑποψιαστῇ την εὐτυχία σας, άπολύτως κανείς.

—Κανείς... Καί ὁμως...

—Συνεχίστε.

—Έχω ένα φίλο, κύριε, έναν παιδικὸ φίλο για τὸν ὁποῖον δέν εἶχα ποτέ μυστικά. Εἶμαι βέβαιη για τὴν ἀφοσίωσή του, ὅπως και για τὴν στοργή του. Αὐτὸς θά κρατοῦσε τὸ μυστικὸ ὅπως κι' ἐγώ και θά ήταν τόσο εὐτυχισμένος για τὴν χαρά μου πούιθα ήταν σχεδόν ἔγκλημα να μην τὸν άφήσω να την συμμεριστῇ...

Ο δικαστής τὴν διέκοψε. Ρώτησε με μιά φωνή πού είχε ἀλλοιωθῇ πρότομα.

—Μιλάτε για τὸν Ζερβαί Φλοριζέ;

—Πράγματι... Άν ξεράτε, κύριε...

—Σωπάστε, κυρία, εἶπε ο δικαστής βίαια, βάνουσα σχεδόν.

Έκείνη τὸν κύτταξε τρομαγμένη, ἔκπληκτη.

—Με συγχωρεῖτε, κυρία, εἶπε ο άνακριτής άνακτώντας την ψυχραιμία του. Θά μοῦ ὀρκισθῆτε ὁμως στην ἴδια τὴν ζωή της κόρης σας πού ξαναβρήκατε, στην ζωή της, μ' άκούτε, ότι ο Ζερβαί Φλοριζέ δέν θά μάθη τίποτα από τὸ μυστικὸ πού σὰς άπεκαλύφθη.

Η ὀρότης της κοίμησης έγινε ἀκόμη πιὸ έντονη. Κύτταξε στα μάτια τὸν δικαστή προσπαθώντας να εἰσχωρήσῃ ὡς τὸ βάθος της σκέψέας του.

—Γιατί, κύριε, γιατί; ρώτησε τέλος.

—Ορκισθῆτε, κυρία, ὀρκισθῆτε. Γιατί αν δέν εἶμαι βέβαιος για τὴν σιωπή σας ή κόρη σας θά μείνῃ άκόμη ἀρκετόν καιρό μακριά από σὰς.

—Σὰς τὸ ὀρκίζομαι... Ξω ναί! Σὰς τὸ ὀρκίζομαι στην ζωή της ὅπως μοῦ ζητήσατε. Δέν θά πῶ τίποτα οὔτε σὸν Ζερβαί, οὔτε σὲ κανέναν. Θά σιωπήσω... Μά σὰς ἱκετεύω, δόστε μου την κόρη μου, δόστε

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΑΝΤΙΟ!

μου την κόρη μου...

—Μην ξεχνάτε ὁμως ότι ή παραμικρή άπερικοψία θά έφερνε μιά καταστροφή. Τώρα πού σὰς προειδοποίησα, θά προφυλάγεσθε καλλίτερα από τις παγίδες.

Η Βέρθα έμεινε σιωπηλή ένα λεπτό. Τὰ λόγια του άνακριτοῦ είχαν πλημμυρίσει την ψυχή της με μιά άόριστη άνησυχία.

—Κύριε, εἶπε. Κατάλαβα ότι προσπαῖτε να με πείσετε ότι πρέπει να εἶμαι ἐπιφυλακτικὴ ἀπέναντι του Ζερβαί, κυρία. Θά μπορούσα να μάθω τὸν λόγο; Θεωρῶσα ἀνέκαθεν τὸν Ζερβαί ὡς τὸν πιὸ ἐμπιστο φίλο πού ὑπάρχει στο κόσμο.

—Κυρία, εἶπε διστακτικὰ ο δικαστής, μοῦ ἀρκεί ότι ἔρριξα στην ψυχή σας τὴν άνησυχία πού μαντεύω. Τὸ μυαλό σας θά δουλέψῃ επάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Θά εὐπνήσῃ ἀναμφιβόλως τις ἀναμνήσεις σας, θά σκεφθῆτε, θά συγκρίνετε, θά θυμηθῆτε... Ο άνθρωπος αὐτὸς δέν σὰς άγ...

—Ναί, αλλά ή άγάπη του ὑπῆρξε πάντα γεμάτη σέβας.

—Πάντοτε ὁμως, θά εἶχε ἑλπίδες ὅσο και αν δέν τις ἐνθαρρύνετε εἰς. Εἶδε τὴν εὐτυχία να περνᾶ πολλές φορές από κοντά του χωρίς να τὴν πιάσῃ ποτέ. Χρειάζεται μεγάλο ψυχικὸ σθένος για να ἀντέχῃ κανείς. Δέν ὑποψιαστήκατε ποτέ τίποτα;

Η Βέρθα αἰσθάνεται να εὐπνᾷ μέσα της ἀπότομα ή ἀνάμνηση μιάς παλιάς συγκινήσεως. Μιά μέρα, πριν από τόσα χρόνια ο Ζερβαί της εἶχε ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτά του, και τὴν ήμέρα εκείνη στην ταραγμένη ψυχή της Βέρθας εἶχε φανῇ μιά τρομακτικὴ ὄπτασία. Η ὄπτασία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ πού την άγαπούσε, πού ὑπέφερε, πού ζούσε κοντά της και πού μπορούσε να είναι ο αἴτιος ὅλων τῶν δυστηχημάτων πού τὴν ἐπλητταν τὸ ένα μετὰ τὸ άλλο. Μιά μόνον λέξις τοῦ άνακριτοῦ ἀνοίξε μιά τεραστία ἄβυσσος μπροστά της. Τραυλίζει τρομαγμένη.

—Ναί, μιά φορά, μιά μόνον φορά, πριν από πολλά χρόνια, πίστεψα σε τρομερά πράγματα.

—Θάταν προτιμότερο να τὰ πιστεύατε πάντα, εἶπε ο κύριος Λιονέλ ψυχρά.

Έκείνη ἔκρουσε τὰ μάτια της με τὰ χέρια της. "Ηθελε χωρίς άλλο να μη βλέπῃ τίποτα από ὅλα αὐτά τὰ φαντάσματα πού εὐπνοῦσαν από τὸ παρελθόν.

Ο δικαστής δέν ἐπέμενε περισσότερο. Τοῦ ἔφθανε ότι τὴν εἶχε τρομάξει λίγο, ότι τὴν έκανε να δυσπιστῇ ἀπέναντι ὅλων, ἀπέναντι τοῦ εαυτοῦ της άκόμη. Εἰς τὸ ἐξῆς ήταν βέβαιος για τὴν σιωπή της.

—Καί τώρα, εἶπε εκείνη με τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, δόστε μου την κόρη μου... Σὲ δυὸ ὥρες θά είναι ἐδῶ.

—Δυὸ ὥρες! Είναι πολύ. Θά διατάξω να ἐτοιμάσουν τὸ ἀμάξι. Θά κερδίσωμε ἔτσι μιά ὥρα.

Ο δικαστής χαμογέλασε.

—Οχι. Θά ήταν ή πρώτη άπερικοψία

θὰ προσελκύαμε τὴν προσοχή τοῦ κόσμου στο παιδί... Ο "Αρνολντ θά συνεχίσῃ να είναι τὸ φτωχὸ ἐγκαταλειμμένο παιδί πού περιέβαλε ή Μαρί-Ζάν. Τίποτα περισσότερο. Από οἶκο για κείνον και εἰς ἀνάμνησιν της στοργῆς πού τοῦ εἰδειχνε ή Μαρί-Ζάν θά τὸ περιθάψετε με τὴν σειρά σας. Θά κάνετε ἀπλῶς μιά πράξη φιλανθρωπίας. Ο "Αρνολντ θά ἔλθῃ λοιπόν μόνος σε λίγο στην Γκλοριέτ. Θά τὸν περιμένετε... Ἀλλῶστε θά τὸν εἰδοποιήσωμε για τὴν εὐτυχία πού τὸν περιμένει. Θά μάθῃ κι' εκείνος ἐπίσης ότι πρέπει να ἀποφεύγῃ κάθε ἐκδήλωση τρυφερότητας και διαχύσεις ἐμπρός σε μάρτυρας... ὅπως και σεις... διὰ μιά άκόμη φορά ὁμως σὰς συνιστῶ να προσέχετε... να προσέχετε!

Όταν ή Μαρκέλλα άνοιξε τὰ μάτια της, αντίκρισε τὴν μητέρα της.

Ο κύριος Λιονέλ και ο Μαρτέλ ξανακατέβηκαν τὸν Μῆξ. Δέν χιόνιζε πιά. Τὸ κρύο ὁμως ήταν βαρὺ. Η Βέρθα νοιάθοντας τὸν πυρεττὸ να τὴν φλογίξῃ, άνοίξε τὸ παράθυρο και με τοὺς ἀγκῶνας ἀκουμπισμένους επάνω στο παγωμένο χιόνι πού σκέπαζε τὸ παράθυρο, ἀναίσθητη στο κρύο, μη σκεπτόμενη παρά μόνον τὴν κόρη της κύτταξε μακριά. Τὰ λεπτά πού περνοῦσαν της φαίνονταν αἰῶνες. Δέκα φορές έκανε να βγῇ να πάῃ να προὔπαντῆσῃ τὸ παιδί της, μά συνεκρατήθη.

—Θεέ μου, πόσο άργά προχωρεῖ τὸ ρολόι.

Σκέπτεται ότι τὸ βράδυ εκείνο θά φάῃ με τὴν κόρη της και της φαίνεται ἀδύνατη τὴν τόση εὐτυχία. Ναί, μπροστά στην ἀφάνταστη αὐτὴ χαρά πού της προσφέρεται αἰσθάνεται κάποιον φόβο. "Ενα ἐμπόδιο, ένας κίνδυνος, μιά νέα καταστροφή δέν θά μπορούσε να παρουσιασθῇ τὴν τελευταία στιγμή!

Η Μαρκέλλα προχωρεῖ ἤδη πρὸς τὴν Γκλοριέτ. Ο άνακριτής της τὰ διηγῆθηκε ὅλα λεπτομερῶς και περπατᾷ με τὴν καρδιά της πλημμυρισμένη από ἀνέκφραστη χαρά. Ξυπῆκε τὴν στιγμή αὐτή! Νά την κιόλα κοντά στην γράλ-λια. Καί σε κείνην ἐπίσης ὅπως και στην Βέρθα ο άνακριτής συνέστησε περίσκεψη. Καί ή Μαρκέλλα καταλαβαίνει ότι αν ή δυστυχισμένη μητέρα της δέν τρέχει να τὴν ὑποδεχτῇ, τὸ κάνει για να μην κινήσῃ τις ὑποψίες και τὴν ἐκπλήξῃ εκείνων πού θά μπορούσαν να τὴς δοῦν.

Η νύχτα είναι τόσο φωτεινὴ χάρις στο φεγγάρι και στο χιόνι, πού διακρίνεται ο κήπος δλοκλήρος, τὸ σπίτι, τὰ παράθυρα. "Ενα από τὰ παράθυρα αὐτά είναι άνοιχτό. Καί εκεί, τρέμοντας από αγωνία, από συγκίνηση, από εὐτυχία, μιά γυναίκα, ή μητέρα της, ψιθυρίζει τὸ ὄνομά της και της ἀπλώνει τὰ χέρια της κλαίνοντας.

Η Μαρκέλλα προχωρεῖ σὸν κήπο. Ο κηπουρὸς πηγαίνει πρὸς συνάντησή της, τὴν γνωρίζει. Τὴν έχει δῆ δυὸ-τρεις φορές στο σπίτι της Μαρί-Ζάν.

—Μπα, είναι ο μικρὸς "Αρνολντ... Τι θέλεις, παιδί μου;

Η Μαρκέλλα τοῦ ἐξηγεῖ ότι ή κυρία ντε Λαντεναί τὴν παρεκάλεσε να ἔλθῃ στην Γκλοριέτ. Τὴν περιμένουν.

—Πολὺ καλά. Ἀφοῦ είναι ἔτσι ἀκολουθήσε με.

Η Βέρθα ἐξαφανίστηκε από τὸ παράθυρο. Ἀλλήθεια, ή συγκίνηση είναι πολὺ δυνατή. Κοντεύει να λιποθυμήσῃ. Ἀκούει να ἀνεβαίνουν τὴν σκάλα. "Ενα βῆμα βαρὺ. "Ενα βῆμα ἐλαφρὸ. Καί ο ἀγαθὸς Σεζαίρ χτύπησε τὴν πόρτα, περιμένει ἄδικα ἀπάντηση. Ξαναχτυπᾷ και πάλι. Στὸ τέλος ἀκούεται μιά φωνή ἀδύνατη πού

ψιθυρίζει:

—Εμπρός!

Ο Σεζαίρ περνᾷ τὸ κεφάλι του από τὴν πόρτα.

—Κυρία κόμησσα, είναι ο μικρὸς της Μαρί-Ζάν. Λέγει ότι τὸν περιμένετε... Νά τοῦ πᾶ να περάσῃ;

«Νά περάσῃ!» Τὸ παιδί πού έχει κλάψει τόσο, τὴν μοναδική χαρά της καρδιάς της! Καί είναι ὑποχρεωμένη να ἀπαντήσῃ με ἀδιαφορία:

—Ναί... "Ενδιαφέρομαι για αὐτὸν τὸν μικρὸ ἐξ αἰτίας της Μαρί-Ζάν.

—Πέρνα μέσα, παιδί μου, λέγει ο Σεζαίρ.

Κάνει τόπο να περάσῃ ή Μαρκέλλα. Ξανακλείνει τὴν πόρτα και ἀπομακρύνεται.

Τώρα ή μητέρα και ή κόρη ταραγμένες και κατάχλωμες, βρίσκονται ἐπὶ τέλους μαζί...

Στὴν ἀρχή δέν λένε τίποτα... Οὔτε μιά λέξη. Η καρδιά τους εἶνε ξεχειλισμένη

και δεν μπορούν να μιλήσουν. Η Βέρθα άνοιξε την άγκαλιά της και η Μαρκέλλα ρίχτηκε σ' αυτήν.

Μένουν άγκαλιασμένες σφιχτά, με παρφορη και ανέκφραστη τρυφερότητα. Κλαίει μαζί. Γελούν μαζί. Η Βέρθα σφίγγει μέσα στα χέρια της το αγαπημένο αυτό κεφάλι και ύστερα το απομακρύνει λίγο για να το θαυμάσει καλλίτερα. Και από τα χείλη της που τρέμουν ξεφεύγουν υπόκωφες άνασφώνσεις, γεμάτες από λυμμούς χαράς.

—Παιδί μου! κορούλα μου! Άγαπημένο μου παιδί!

—Ω, πόσο σ' αγαπώ, μαμά! Πόσο είμαι ευτυχισμένη!

—Κορούλα μου, αγαπημένη μου, δεκά-ξη δόκλινρα χρόνια ήσουν ή μόνη μου σκέψη. Πόσο είσαι θυμωρή!

—Ω μαμά, αν ήξερες πόσο θάρρος χρειάστηκε για να μην σου πω πώς ήμουν ή κόρη σου.

—Εξαφνα ακούουν να χτυπούν στην πόρτα. Άπομακρύνονται ή μια από την άλλη απότομα. Δεν πρέπει να τις δη κανείς έτσι άγκαλιασμένες. Η Καμαριέρα άνοίγει την πόρτα.

—Το δείπνον είναι σεβριτισμένο.

—Θα βάλεις δυο σεβρίτσια!

Η Βέρθα το είπε αυτό με άδιαφορία. Μόλις όμως έκλεισε ή πόρτα ή μητέρα και ή κόρη άγκαλιάζονται πάλι. Ναι μπροστά σ' όλους θα παίζουν αυτήν την σκληρή κωμωδία! Όταν όμως μένουν μό-νες, οι διαχύσεις τους θα είναι άκόμη πιο στοργικές από τρυφερές.

—Ελα, λέγει τέλος ή κόμησσα στην Μαρκέλλα. "Ελα στο τραπέζι, κοντά μου, κοντά στην μητέρα σου..."

Προτού όμως άνοιξη την πόρτα, προ-τού ξαναπαίρη μπρός στα μάτια των όπη-ρετών την ψεύτικη μάσκα της άγκαλιάζει την κόρη της για μια άκόμη φορά και την φιλεί στο μέτωπο, στα μάτια, στα μαλλιά.

—Δεν θα χωρισθούμε ποτέ πιά... ό,τι και να συμβή. Ποτέ...

—Ω όχι, μαμά. Ποτέ, ποτέ!

Κατεβαίνουν στην τραπεζαρία. Μπρο-στά στην ξένη όπηρέτρια, ή Μαρκέλλα, και ή Βέρθα μένουν σιωπηλές. Τρώνε έ-λάχιστα. Δεν έπιθυμούν παρά ένα πράγ-μα: Νά ξαναβρεθούν πάλι επάνω στο δωμάτιό τους, μόνες τους, για να ξαναρ-χίσουν τα φιλά τους, τις διαχύσεις τους, τις έξομολογήσεις, μακριά απ' όλα, μα-κριά από όλους, θαμμένες μέσα στην ά-γάπη τους, μέσα στον έγωισμό της ευτυ-χίας τους. Σε λίγο άνεβαίνουν. Και κλει-δώνονται.

—Ελα κοντά μου, πιο κοντά μου άκό-μη.

—Ω μαμά, τι έκανα λοιπόν για να εί-μαι τόσο ευτυχισμένη.

—Όλες μου οι λύπες ξεχάστηκαν μό-λι σ' αντίκρισα, αγαπημένο μου παιδί. Οι άρες περνούν έτσι μέσα σε μια θεία έκσταση. Κατά τις δέκα όμως ή Βέρθα έπανέρχεται εις την πραγματικότητα.

—Έχει διατάξει να έτοιμάσουν ένα δω-μάτιο στο κάτω πάτωμα και την ώδήγη-σε εκεί πολύ άργά, την νύχτα. "Όλοι στην Γκιλοριέτ είχαν ήδη κοιμηθί. Μόνον εκεί-νες άγρυπνούν.

Το παιδί έχει φέρει μαζί του ένα πακέ-το με τα ρούχα που της είχε δώσει ή κα-λή Μαρι-Ζάν. Τά τοποθετεί μέσα σ' ένα συρτάρι. Η Βέρθα την βοηθεί άγκαλιά-ζοντας την κάθε τόσο. "Εξαφνα μέσα από τα ρούχα ή Βέρθα τραβά ένα βιβλίο,

Τό άνοίγει.

—Μπα! Ό Τηλέμαχος!

Η Μαρκέλλα έξηγεί όπως μπορεί καλ-λίτερα.

—Είναι ένα δώρον της Μαρι Ζάν. Μοϋ έπεσε να το κρατήσω για πάντα. Νά μην το άποχωρισθώ ποτέ!

—Δυστυχισμένη θεία! ψιθύρισε ή Βέρ-θα. "Ηξερα την άλήθεια όταν την χτύ-πησε ή παράλυση. Και καρφωμένη στο κρεβάτι της, στην θανάσιμη άκνησία της, με έβλεπε κοντά της κάθε μέρα και δεν μπορούσε να μου πη τίποτα... Τι φρι-χτό μαρτύριο!

—Έξήτασε το βιβλίο.

—Είναι παράξενο, σκεφτόταν. Γιατί αϋ-τό το δώρον, το τόσο άπλό, το τόσο κοι-νό, στο παρτί αυτό που λάτρευε... πού ήξευρε ότι είναι κόρη μου.

Τό ξανάδωσε στην Μαρκέλλα:

—Κράτησε το λοιπόν, της έλεπε. Και ά-φοϋ προέρχεται από εκείνη που σου έ-κωσε την ζωή, σ' αυτό το βιβλίο κάθε βράδυ, θα σου μάθω την γλώσσα του τόπου σου, την γλώσσα της μητέρας σου. "Ηδη την όμιλείς λίγο... Γρήγορα θα την μάθεις άκόμη καλλίτερα. Μά οι δυο καρ-διές μας ποτέ δεν θα μπορούσαν να κα-ταλάβουν τόσο καλά ή μια την άλλη. Δεν έχουν ανάγκη από λέξεις.

—Όταν ή Μαρκέλλα πλάγιασε και ό ύπνος άρχισε να βαραινι τα βλέφαρά της, τότε μόνον ή Βέρθα άποφάσισε να την άφήση.

—Καληνύχτα, κοροούλα μου αγαπημέ-νη!

—Καληνύχτα, μαμά... μαμά μου!

Τά μάτια της έκλεισαν άπαλά, και στα χείλη της πλανιόταν ένα χαμόγελο ευτυ-χίας.

Και ή Βέρθα έπηση την νύχτα αυτή ά-ποκοιμήθηκε ευτυχισμένη...

Ο «ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ»

—Όταν ή Μαρκέλλα άνοιξε τα μάτια της, το πρώτο πράγμα που αντίκρισε ή-ταν ή μητέρα της. "Ενα έκστατικό χαμό-γελο χάραξε τα χείλη της και επανέλαβε όπως την προηγούμενη μέρα:

—Ω μαμά, πόσο σ' αγαπώ!

Η Βέρθα έσφιξε την κόρη της στην άγ-καλιά της και την φίλησε.

—Σήκα παιδί μου της έλεπε και νύσου, Σε περιμένει κάποιος στο σαλόνι.

—Ποιός;

—Ο φίλος σου ό Ρενέ Μαρτέλ. "Ηλθε να σε άποχαιρετήση.

—Ω ναι, έλεπε εξαφνα μελαγχολικά.

—Ο Ρενέ θα φύγη. Τώρα που με βλέπει έν άσφαλεία κοντά σας, πρέπει να πάη να εκπληρώση και το καθήκον του πρό την πατρίδα.

—Εχετε έμπιστοσύνη στο μέλλον, κύ-ριε, του έλεπε χαμηλόφωνα. Νομίζω ότι δεν θα δυσκολευτώ πολύ να σας αγαπή-σω σαν γιοι μου...

—Ω, κυρία, πόσο είστε καλή.

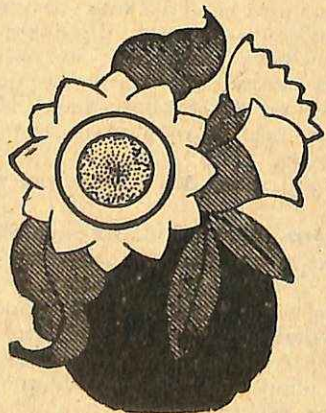
—Μετά τον πόλεμο έλάτε πάλι εδώ.

—Βέβαια! Και θα σας έμολογήσω ότι αν δεν είχα την έλπίδα αυτήν, αν είχα κα-ταλάβει ότι όλα είχαν τελειώσει μεταξύ της Μαρκέλλας και έμου, θα φρόντιζα να σκοτωθώ σε πρώτη ευκαιρία...

—Εμεινε άκόμη λίγο με τις δυο γυναί-κες. Τους έξήγησε ότι θα έφευγε για τό Μεζιέρ με τον Ζαρλό και τον Μπισκού.

Σε λίγο σηκώθηκε να φύγη. Φίλησε την Μαρκέλλα στο μέτωπο, φίλησε το χέρι που του έτεινε ή Βέρθα, και έφυγε σαν να τον κυνηγούσαν.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Τό Γεφύρι

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΒΙΟΛΕ

Δάχετε βέβαια την περιέργεια να μάθετε πώς συμβαίνει κι' είμαι διαρκώς μεθυσμένος—εί-πε εκείνος και πλησίασε τρικλί-ζοντας στο τραπέζι μου.

Τά μεγάλα, ύγρα μάτια του καρφώθη-καν επάνω μου.

—Άλλοτε δεν έβαζα πιστό στο στόμα μου. "Ημουν άλλος άνθρωπος. "Εργαζό-μουν και ζούσα με την γυναίκα μου Λουί-ζα. Είχα αγοράσει ένα σπιτάκι στην έ-ξοχη και κάθε καλοκαίρι μέναμε εκεί.

—Ηταν όμορφο το σπιτάκι εκείνο με τόν κήπο του γεμάτο λουλούδια που τά περι-ποιούνταν ή ίδια ή Λουίζα. Είχα ένα αυ-τοκινητάκι και μ' αυτό κάθε μέρα πη-γαίναμε στην γειτονική μικρή πόλη για να κάνουμε τά ψώνια μας ή για να δια-σκεδάσωμε, περνώντας από ένα παλιό, έτοιμόρροπο γεφύρι, κάτω απ' το όποιο κυλούσε ένας όρμητικός χείμαρρος.

Τό γεφύρι αυτό ήταν εύλινο και φαινό-ταν πώς θα γκρεμιζόταν από στιγμή σε στιγμή. Κι' όμως έμεινε, μολονότι είχαμε συναίσθηση του κινδύνου, περνούσαμε ά-φοβα με τό αυτοκίνητό μας, νοιώθοντας κάθε φορά και μια παράξενη και κάπως τρελή χαρά. "Όταν τό περνούσαμε, ή Λουίζα σφιγγόταν επάνω στο στήθος μου, τρέμοντας. "Ημασαν ευτυχισμένοι γιατί ήμυσταν ένωμένοι. Άγαπίομασαν, Κι' ύστερα...

—Αυτό είναι, κύριε, τό άσυγχώρητο κρίμα μου. Άγάπησα έπειτα μιάν άλλη... Κι' ή άλλη αυτή δεν ήταν όμορφη σαν την Λουίζα. Είχε μεγάλα σκοτεινά μάτια, ένώ τό βλέμμα της Λουίζας ήταν όλο γα-λάζιο φώς. Κι' ούτε είχε τά ωραία χέρια της γυναίκας μου.

—Κι' όμως, ήταν τεχνίτρα στον έρωτα. Την έρωτεύθηκα απ' την πρώτη στιγμή. Κι' ένοιωσα έναν τρελλό πόθο να την κάνω δική μου! Ό πόθος αυτός γρήγορα μού έγινε εφιάλτης. "Αρχισα να φέρωμαι ψυχρά στην Λουίζα. Με τό τίποτα γινό-μουν έξω φρενών. Δεν πηγαίναμε πιά πε-ρίπατο με τό αυτοκίνητο. Κι' όλο γύρευα προφάσεις για να πάω στην άλλη.

—Η Λουίζα, άνύποπτη, τά υπέμενε όλα καρτερικά, χωρίς λέξη και χωρίς να πά-ψη να μου δείχνη τρυφερότητα και στορ-γή. Με κύτταξε όμως κάπου-κάπου με βλέμματα ίκετευτικά, άησυχια, σαν να-θελε να μαντέψη το μυστικό πούκρυβα μέσα στην καρδιά μου.

—Άραγε να μην ήξερε τίπο-τα σ' αλήθεια;

—Μιά μέρα, έπιστρέφοντας από ένα έ-ρωτικό ραντεβού με την άλλη, συνάντη-σα κοντά στην πόρτα του κήπου μου τόν Ροζέ, τόν γιοι τό διανομείας που φαι-νόταν να με περιμένη. Με χαιρέτησε:

—Ξερετε, μοϋ έπε, το εύλινο γεφύρι του χείμαρρου είναι έτοιμόρροπο. Τό πα-ραμικρό τράνταγμα θα τό ρίξη...

—Εγινα κατάχλωμος.

—Τι μ' έγνοιαζε έμένα γι' αυτό τό γε-φύρι; Κι' όμως, ή φρίκη πλημμύρισε την καρδιά μου. Ό Ροζέ με κύτταξε σιωπη-λός με κάποια έκπληξη. "Υστερα έφυγε.

—Μπήκα στο σπίτι μου. Η Λουίζα με όποδέχτηκε τρυφερά, ίσως πιο τρυφερά

από κάθε άλλη φορά. Κι' ούτε με ρώ-τησε από ποϋ έρχόμουν. Είχε στρώσει τό τραπέζι κι' ένα βάζο κόκκινα τριαντά-φυλλα στόλιζε τό κατάσπρο τραπέζομάν-τηλο. Κάθησα χωρίς να βάλω μπουκιά στο στόμα μου. Είπα όμως πώς είχα φο-βερό κεφαλόπονο κι' ή Λουίζα έδειξε με-γάλο ενδιαφέρον κι' άνησυχία.

—Κρεββατώσου, αγάπη μου, θα ήταν ίσως προτιμότερο.

—Μ' έγδυσε και με κουκούλωσε ζεστά. "Υστερα μού χάιδεψε τά μαλλιά σαν μη-τέρα. "Ηταν κατάχλωμη και κάτι και-νούργιο ξεχώριζα στα μάτια της και στην φωνή της. Η δική μου σκέψη δεν ξεκολλούσε απ' τό γεφύρι που θα γκρε-μιζόταν με τό παραμικρό τράνταγμα. Τι βασανιστική σκέψη! Έκανα να την διώ-ξω, τόο κάκου όμως.

—Και με την μεγαλύτερη άδιαφορία, σε λίγο, έλεγα στην Λουίζα:

—"Ακουσε, αγάπη μου: θάπρεπε να πās στον φαρμακοποιό τοϋ χωριού να

—"Αρχισα να τρέχω προς τό μέρος τοϋ γεφυριού φωνάζοντας την Λουίζα.

ζητήσης κανένα φάρμακο για τόν κεφα-λόπονο μου.

—Θυμώμαι πώς εκείνη την στιγμή, ή Λουίζα έβαζε νερό μέσα σ' ένα ποτήρι. Τό χέρι της έτρεμε και τό νερό χύθηκε απόξω. Στράφηκε και με κύτταξε:

—Νά πάω με τό αυτοκίνητο; ρώτησε.

—Ναι, για ναρθης πιο γρήγορα, άπο-κρίθηκε χωρίς να τρέμη ή φωνή μου.

—Η Λουίζα τυλίχτηκε βιαστικά μέσα στο παλτό της, φόρεσε τό καπέλλο της και προτού βγη μού χάιδεψε τό μέτωπο και με φίλησε στα μαλλιά.

—Εγώ έκλεισα τό μάτι, από φόβο μην διαβήση μέσα στο βλέμμα μου την φριχτή σκέψη...

—Όταν ξανάνοιξα, ή Λουίζα είχε φύ-γει κιόλας. Σε λίγο, άκουγα τόν θόρυ-βο τοϋ μοτέρ. Τότε μόνο συναισθάνθηκα τό μέγεθος τοϋ εγκλήματος που διέπρα-τα.

—Πήδηξα απ' τό κρεβάτι και τρέμον-τας άνοιξα τό παράθυρο.

—Λουίζα! Λουίζα! φώναξα με άπελ-πίσια.

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

»Ντύθηκα βιαστικά και τρελλός απ' την άπόγνωση μου, άρχισα να τρέχω προς τό μέρος τοϋ γεφυριού, φωνάζοντας την Λουίζα με τά πιο τρυφερά όνόματα. Σκόνταφα, έπεσα, μάτωσα τό μέτωπο και τά χέρια μου... Κι' όλο μού φαινόταν πώς άκούγα, μέσα στο μούγκρισμα τοϋ χείμαρρου, την βουή της φριχτής κατα-στροφής...

—Τέλος, έφθασα στο γεφύρι. "Ηταν ά-κόμα ανέγγιχτο. Τό αυτοκίνητο είχε πε-ράσει χωρίς να τό γκρεμίση.

Μιά τρελή χαρά ένιωσα να πλημμυ-ρίξη την καρδιά μου! Η Λουίζα είχε γλυτώσει και σε λίγο θα μπορούσε να την άγκαλιάσω και πάλι και να της ψι-θυρίσω πώς ή αγάπη μας ήταν μεγάλη, αιώνια! Θά της έλεγα τά πιο γλυκά έ-ρωτάλογα.

—Πλησίασα τό γεφύρι. Περίμενα. Νά επί τέλους τό αυτοκίνητο που επέστρεφε χωρίς να ξέρω τό γιατί, ένιωσα σύγκορ-μα μιάν άνατριχίλα. Μιάν σκοτεινή προ-αίσθηση έσφιγγε τό λαιμό μου.

—Σε λίγο, έβλεπα πώς μέσα στο αυτο-κίνητο δεν ήταν ή Λουίζα, αλλά ένας άνδρας.

—Ηταν ό γιός τοϋ διανομείας: ό Ρο-ζέ.

—"Η γυναίκα μου; ρώτησα με φωνή γεμάτη άγωνία.

—"Εφυγε, μού άποκρίθηκε.

—"Εφυγε! Τά μάτια μου θόλωσαν και λίγο έλει-ψε να λιποθυμήσω.

—Ναι, μού έλεπε να σας χαιρετήσω έκ-μέρους της και να σας πω ότι σας συγ-χαρεί...

—Με συγχωρεί; τραύλισα. Γιατί με συγχωρεί; Γιατί;

—Δεν ξέρω, κύριε. Λίγο πριν φύγη, δίνοντάς μου τό αυτοκίνητο ή καυμένη ή κυρία έκλαιγε λέγοντας:

—Ποτέ δεν θα τόν πίστευα ίκανό για ένα τέτοιο πράγμα!

—Ίκανό για ένα τέτοιο πράγμα; Μά, άφού είναι έτσι... ρώτησα με φωνή που έ-τρεμε, θά πη πώς εκείνη ήξερε;

—Τι πράγμα, κύριε; Εγώ ξέρω μό-νο πώς σήμερα τό πρωί, ή κυρία μού εί-πε να σας πω πώς τό γεφύρι, με τό πα-ραμικρό τράνταγμα, θα γκρεμιζόταν, έ-νώ αντίθετως είναι, όπως βλέπετε, πολύ γερό! Ίσως...

—Ο Ροζέ εξακολουθούσε να μιλά. Δεν τόν άκούγα όμως πιά. Σάν τρελλός, άρ-χισα να τρέχω, φωνάζοντας:

—Λουίζα! Λουίζα!

—Πολύ άργά όμως. Είδα τό τραίνο να φεύγη μακριά, παίρνοντας μαζί του την αγάπη μου και την ευτυχία μου...

—Πέρασαν τρία χρόνια κι' άκόμα να ξαναδω την Λουίζα.

Σώπασε. "Εγώ σηκώθηκα κι' έφυγα απ' την ταβέρνα.

—Εξώ, μέσα στην όμίχλη, κάτω απ' τό ηλεκτρικό φώς, οι άραίοι ξευχνηδες έ-μοιαζαν με σκιές, με φαντάσματα...

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

—Τό αυτοκίνητο βρισκόταν πιά μακριά,

'Απ' όλα δι' όλους

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ...

ΠΟΛΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ

Στην Αμερική, όπως άλλωστε και παντού του κόσμου, μεγάλος είναι ο ανταγωνισμός μεταξύ αυτοκινήτου και τραίνου. 'Επί πλέον, οι αμερικανικοί σιδηρόδρομοι, έχουν να αντιμετωπίσουν και το αεροπλάνο, που είναι συνήθιστα μέσο συγκοινωνίας εκεί. 'Ετσι, οι αμερικανικές εταιρίες σκέ-

φθηκαν για να ανταπεξέλθουν να αυξήσουν τα θέλητρα του ταξιδιού με το τραίνο, δημιουργώντας κοντά στις θέσεις των οδηγών θαλαμηπόλων κλπ. που υπάρχουν στα τραίνα και την θέση μιας κυρίας—πώς να την πούμε—επί των δεξιώσεων!

Η κυρία αυτή, που πρέπει να νάναι νέα, όμορφη, εύχρηστη ομιλήτρια, έρευνετική, έχει ως έργο να διοργανώνει διάφορες μικροεορτές μέσα στα τραίνα χάριν των επιβατών, να σκαρώνει παρτίδες «μπρίτζ» ή «πόκερ» να δίνει ζωή στις συνομιλίες στο βαγόν-ρεστοράν και στο βαγόν-σαλόνι που καθιερώθηκε τώρα τελευταία στην Αμερική και εν γένει κάνει με κάθε τρόπο ευχάριστο το ταξίδι στους πελάτες των εταιριών. Η σχετική ειδησις δεν προσθέτει μέχρι που άκριτος σταματά... ή διασπαστική δικαιοδοσία των ωραίων αυτών κυριών!

ΑΚΟΜΗ ΤΡΕΧΕΙ!

Ο Γάλλος Γαστών Ριβιέρ, μπορεί να κανονιστεί πως είναι ο γρηγορότερος ποδηλάτης του κόσμου. Είναι σήμερα 75 ετών και όμως εξακολουθεί ακόμη να τρέχει. Φέτος κέρδισε τον αγώνα των «Παλαιών Δοξών» διατρέχοντας 60 χλμ. σε δυο ώρες πε-

ρίπου, δηλ. με την άπιστευτη για την ηλικία του μέση ταχύτητα των 30 χλμ. την ώρα!

Και να σκεφθεί κανείς ότι ο Ριβιέρ, ήταν σε πλήρη αθλητική φόρμα από 50 ετών και ότι απ' τα 1896 ήδη τον έλεγαν...θετα-ράνοι!

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ

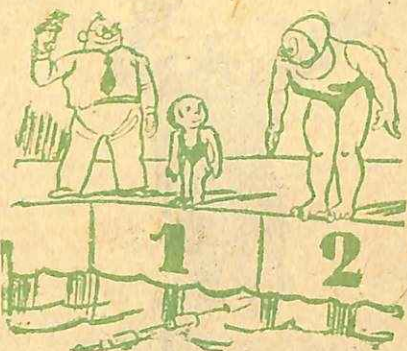
Ως γνωστόν, τα περιστερία είναι τρομεροί... αεροπόροι. Πετούν σε μακρινότατες αποστάσεις. Ένα είδος κοράκιων όμως τα ξεπέρασε. Οι κόρακες αυτοί, που είναι μαύροι μόνον αλλά με κόκκινες αποχρώσεις, προέρχονται από την Πολωνία και την Ρωσία και πηγαίνουν ως την Ισπανία. Έναν τέτοιο κόρακα του είχαν βάλει από την Μόσχα ένα δαχτυλίδι με την σχετική χρονολογία στο πόδι και ο κόρακας αυτός σκοτώθηκε κοντά στο Λαντερνό της Γαλλίας. Είχε δηλαδή διανύσει 2.756 χιλιόμετρα, σπώντας έτσι κάθε ρεκόρ!

ΜΙΚΡΟΥΛΕΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΕΣ

Οι τούες Ολυμπιακές του Βερολίνου δεν πήραν μέρος μόνον μεγάλοι αλλά και μικρούλες. Ίδιες μικρούλες. Και εθελόβουσες οι διαβολέμενες πιτσιρίκες.

Έτσι, στο αγώνισμα γυμναστικής άνωτων δεύτερη ήλθε η μικρή Δανιδούλα δις Ζόρ-

ρενσεν, μια ξανθογάλανη κοινίτσα 13 μόλις ετών. Έπίσης στη βουτιά ύψους πρώτη ήλθε μια άλλη μικρούλα 13 ετών, η Αμερικανίς δις Μάρζορι Γκέστρινγκ. Έχει δηλαδή ξεπεράσει την συμπατριώτισσά της δις Ρίγκιν, που έντοτοις την περνά αλλά 13 και κάτι, χρόνια!

ΠΑΛΑΝΟΔΙΟΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΗΤΗΣ

Οι τούες δρόμους της Ν. Υόρκης και σε μια ωρισμένη ώρα μια φορά την εβδομάδα οι διαβάτες βλέπουν ένα περίεργο θέαμα: είναι ένας κύριος καθ' όλα τα άλλα... όμορφος και ήσυχος που φοράει όμως ένα πανύψηλο καπέλλο στο κεφάλι και μια χονδρή ζώνη στην κοιλιά και κρατά στο χέρι του διαρκώς μπροστά στο στόμα του το οποίο δεν σταματά ούτε λεπτό. Έντοτοις δεν πρόκειται για κανένα δραπετή φρενοκομείου. Ο παραδόξος αυτός άνθρωπος είναι απλούστατα ο πλανόδιος ραδιοφωνητής μιας εταιρίας, που μεταδίδει απ' ευθείας την κίνηση της πόλεως στους συνδρομητές. Το πανύψηλο καπέλλο του κρύβει το μηχανήμα τιμωμής, στην κοιλιά του είναι δεμένοι οι συσσωρευτές και στην φούχτα του που την κρατά μπροστά στο στόμα, είναι κρυμμένο το μικρόφωνο.

ΓΙΑΤΡΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΟΣ

Υπάρχουν ακόμη και τώρα, «έν πληρη είκοσι αιώνα» άνθρωποι που πιστεύουν στα μαγικά ή «θεωτικά» ως μέσα θεραπευτικής διαφόρων ασθενειών, όπως υπάρχουν και θεραπευτές δηλ. κομπογιαννίτες που

έμμεταλλεύονται την ευστοίαν των ανθρώπων αυτών για να θησαυρίζουν. Έτσι, στο Μεξικό, οι Ινδοί της περιφέρειας του Μόντ Αλμπαν, φημίζονται για περίφημοι γιατροί. Οι κάτοικοι δηλ. των μερών εκείνων πιστεύουν ότι ένα ωρισμένο είδος νευροπαθείας θεραπεύεται όταν ο «γιατρός» βάλλει την... ούρα ενός λευκού ποντικού στο στήθος του αρρώστου, κοντά στην καρδιά. Έπίσης πιστεύουν ότι οι αιμορραγίες σταματούν με αίμα βατράχου ή σαύρας, ανακατωμένο με λαρδί, ότι η υδρωπικία θεραπεύεται με σκόνη... ξερών βατράχων και τα δαγκώματα των σκορπιών, με μια πάστα καμωμένη... από σκορπίδι και ένα αλκοολικό ποτό!

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΘΑ ΠΕΝΘΟΥΝ ΑΛΛ' ΕΥΡΩΠΑΙΑ

Ετά τις κοτσίδες, μια ακόμη κινεζική συνήθεια παραδίδεται στην Ιστορία: το λευκό, ως χρώμα πένθους. 'Ως γνωστόν, στην Κίνα, δεν φορούσαν μαύρα οι συγγενείς ενός νεκρού, αλλά λευκά.

Η συνήθεια αυτή ήταν προαιώνια και την διατηρούσαν όλοι με μεγάλο σεβασμό. Πτωχοί και πλούσιοι.

Τώρα, μ' ένα κυβερνητικό διάταγμα οι υπήκοοι του Ουαυανίου Κράτους θα πενθούν

όπως όλος ο κόσμος: φορώντας μαύρα! Η συγκίνησης μεταξύ των Κινέζων είναι μεγάλη. Και θα την καταλάβετε εύκολα, αν βάλετε με το νου σας τί έντύπωση θα μάς έκανε ένας έδω, αν έβγαφαν καμιά διαταγή μας επέβαλλε να πενθούμε φορώντας μπλέ... ή κόκκινα!

ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΠΡΟΖΑΣ

Γιώργος Γαβριηλίδης

Πως μακαρίζω τον Περικλή Γαβριηλίδη! Πλούσια τα έλεη του 'Υψίστου: χρόνια δολόκληρα τον έκανε μοναδικό μας «ζέν-πρεμιέ», ιδεώδη έραστή στο πλευρό μιας Μαρίας Κοτοπούλη ή μιας Κυβέλης... Μά δεν είναι μονάχα αυτό. Τον έκανε κι' αρχηγό μιας πατριαρχικής οικογενείας καλλιτεχνών... Καθένας απ' τους γιουούς του διέπρεψε σε κάτι. Ο πρωτότοκος έγινε ένα απ' τα καλύτερα βιολιά μας, ο Βενιαμίν χορογράφος και χορευτής πρώτης γραμμής... Σήμερα, θ' ασχοληθώ με τον δευτερότοκο, που είχε τις πιο νόστιμες περιπέτειες ως που να κατασταλάξει σ' ένα θεατρικό είδος, αλάνθως αμφιταλαντευόμενος μεταξύ ελαφρού θεάτρου και σοβαρού, σαν μια έρημη ψυχή που βρίσκει μετέωρη... μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας!

Διπλωματούχος της «Επαγγελματικής Σχολής Θεάτρου», ο Γιώργος Γαβριηλίδης έκανε το πιο περίεργο ντεμπούτο που μπορεί να κάνει ήθοποιός, καταρρίψας το πιο πρωτότυπο ρεκόρ: δηλαδή, κατώρθωσε στον πιο μικρό ρόλο που μπορεί να δοθεί σε ήθοποιό... να διαπράξει τα πιο μεγάλα σφάλματα! Διαβάστε την εξιστόρηση και κρίνατε μόνοι σας...

Ο πατήρ Γαβριηλίδης, για να γίνει ξεφτερί στο επάγγελμα ο γιός του που μια μέρα θα τον αναπληρούσε επαξίως, τον πήρε απ' το χεράκι και τον πήγε στον θίασο Κυβέλης που εκείνη την εποχή, έτοιμαζόταν για τουρνέ στην Κύπρο και στην Αίγυπτο. «Κατ' αυτόν τον τρόπο—σκεπτόταν ο Περικλής—απ' τόνα μέρος θα τελειοποιείται ο Γιώργος, θα εξοικειούται με το παλκοσέβικο, θ' αποκτά πρακτικές γνώσεις... κι' απ' τ' άλλο, δεν θα έχω να τον ντύνω, να τον ταΐζω και να τον χαρτζελικώσω...». Σκέψεις καθ' όλα σοφές, που θάκανε κάθε πατέρας αν έβρισκόταν στην θέση του Περικλή. Έξ' άλλου, ο Γιώργος δεν ήταν ούτε κανένας τεμπέλης, ούτε κανένας... εδανό! 'Ωραίο παιδί, με ήγηρο δραματικό «τέμπρ» φωνής, ευχέρεια κινήσεων άπανά στην σκηνή—δεν ήταν καμωμένος για να ζήσει στο περιθώριο του θεάτρου, σαν μερικούς που φυτοζωούν. Είχε «κάτι», κι' αυτό ήταν το ταλέντο. Μά είχε κι' άλλο «κάτι», καθώς θάδητε παρακάτω, στο οποίο δεν ήταν προετοιμασμένος ο πατέρας...

Δέκα μέρες πριν φύγει ο θίασος για το τουρνέ, ο θίασος έπαιζε στα «Διονύσια» την αθέατη «Κυρία με τ' Καμελίας». Ο Γιώργος είχε προσληφθεί δοκιμαστικώς ως... αντιγραφείο και για μικρορολάκια. Ο πρώτος ρόλος λοιπόν υπήρξε ένας υπηρέτης της «Κυρίας με τ' Καμελίας». Τρία λόγια... όχι παραπάνω. Είχε να αναγγείλει πρόσωπα ως εξής: «Ο κύριος Γκαστών Ριέ, ο κύριος Αρμάν Ντυβέρναλ, η κυρία Ντυβέρναλ...». Καί με πολύ κόπο τραβούσε: «η κυρία Γκαστών Ριέ, η κυρία Αρμάν Ντυβέρναλ, ο κύριος Ντυβέρναλ...». Έγινε σωστό... πανδαμόνιον! Ο κόσμος έβαλε τα γέλια, οι ήθοιοι δεν μπορούσαν να παίξουν άπανά στην σκη-

καλού-κακού, μελέτησε με την μεγαλύτερη ευσυνειδησία τον ασημαντό ρόλο... που έπρόκειτο, εκ των υστέρων, να παίξει... τον μεγαλύτερο ρόλο στην σταδιοδρομία του... Σταθηκε ανανήμηντος φορές μπροστά σ' ένα καθρέφτη, επαναλαμβάνοντας τα λόγια του... Κι' έφθασε η αξιοσημείωτος εσπέρα της ανατολής ενός νέου αστέρος... Μέχρις ότου φθάζει η στιγμή να πατήσει το πόδι του στο παλκοσέβικο, ο Γιώργος ήταν ευθύμος, άστειευόταν με τους συναδέλφους του... «Όταν όμως τον έσπρωξε ο «δωγός» στη σκηνή... κλάψε μανάδες! Τι ήταν εκείνο που έβλεπε μπροστά του; Όλη η πλατεία του θεάτρου είχε μεταβληθεί σε άπέραντον ώκεανό, οι θε-

Μια τελευταία φωτογραφία του Γιώργου Γαβριηλίδη.

αται έμοιαζαν με θαλάσσια τέρατα—καρχαρίες, θαλάσσιους ίππους, κράκεν, κ. λ. π.—που τόν κύτταζαν με μάτια άσπραφτερά, έτοιμα να τον κατασπαράξουν! Απάνω στον λήθαργο όπου τον είχε βυθίσει το φοβερό τράκ—αυτό είναι το δεύτερο «κάτι» που προανέφερα—ο Γιώργος άκουσε, σαν όνειρο, την φωνή του υποβολέως... Α-νέκτησε κάποιο θάρρος—σχετικό, βέβαια... Έπρεπε—καθώς σημείωσα παραπάνω—να πη: «ο κύριος Γκαστών Ριέ, ο κύριος Αρμάν Ντυβέρναλ, η κυρία Ντυβέρναλ...». Καί με πολύ κόπο τραβούσε: «η κυρία Γκαστών Ριέ, η κυρία Αρμάν Ντυβέρναλ, ο κύριος Ντυβέρναλ...». Έγινε σωστό... πανδαμόνιον! Ο κόσμος έβαλε τα γέλια, οι ήθοιοι δεν μπορούσαν να παίξουν άπανά στην σκη-

νή, η κωμωδία του Αλεξάνδρα Δουμά υιού κινδύνευε να γίνει φάρσα! Ο Γιώργος ένα καλό έχει: το «γνωθι σ' αυτόν». Πήρε... τα έρεμμένα του και με θουρκωμένα μάτια τσόκασε... απ' την πόρτα της υπηρεσίας! Πόσο έκλαψε το παιδί στο ντεμπούτο του! Πήγε για να συλλέξει δάφνες και μάζεψε... δάκρυα!

Αυτό το τράκ είναι συνυφασμένο με την καλλιτεχνική καριέρα του Γιώργου Γαβριηλίδη. Είναι σύντροφός του, πιστός μάλιστα, που δεν ακολουθεί σε όλες τις «μεταμορφώσεις» του—ας χαρακτηριστώ έτσι την καριέρα του Γαβριηλίδη υιού. Στην αρχή, αυτό το τράκ, φάνηκε να υποχωρή κάπως στον θίασο Αμυρά στο Τριανόν, όπου έπαιζε ο Γιώργος. Δεν θαυμάστε όμως... έπανήλθε δριμύτερο! Καί σιγά-σιγά, ο Γιώργος όχι μόνο το συνήθισε, αλλά το περιμένει και σε κάθε του καινούργιο ρόλο. Το περιμένει... φιλοσοφικά: Τι είναι το τράκ, σάς παρακαλώ; Μια υπερένταση νεύρων που προκαλεί το έρώτημα: «Πώς θάπαίξω; Θά είμαι καλός;». Είναι ο έλεγχος που κάνει ο ήθοποιός στον εαυτό του... μά κι' η δοκιμασία, συγχρόνως, απ' την οποία πρέπει να περάσει νικητής ο καλλιτέχνης... «Κάνα τον διάβολο φίλο να περάσης το ποτάμι». Έτσι κι' ο Γιώργος συντρόφεψε με το τράκ... για να κάνει την δουλειά του!

Ο Γιώργος τα είχε καταφέρει να μη στον θίασο της Μαρίας Κοτοπούλη, την πραγματική αυτή δραματική σχολή, όταν τον πήραν στρατιώτη... Ατυχία! Όταν... άποστρατεύθηκε, τον έρθηκε μια μέρα στον δρόμο ο Δημήτρης Γιαννουκάκης, ένας απ' τους άσους της επίθεωρήσεως.

—Κάτι γυρεύω, είπε ο Γιαννουκά-

κης.

—Τι σύμπτωση: κι' εγώ γυρεύω κάτι, είπε ο Γιώργος. Πες μου το δικό σου το «κάτι», να σου πω το δικό μου.

—Γυρεύω έναν κομπέρ της προκοπής που να μην μασσά τα λόγια του, να έχη άρθρωση καλή, και να μην είναι υπερβολικός ούτε στο παίξιμο ούτε στις αξιώσεις του...

—Κι' εγώ... γυρεύω δουλειά!

—Δεν έρχεσαι να σε βγάλω κομπέρ; Είμαι βέβαιος πως θά τα καταφέρεις καλά...

—Και τι έα πη το σοβαρό θέατρο; —'Ως τώρα, σάμπως έλεγε τίποτα που έβρισκόσσαν χωρίς δουλειά; Έξ' άλλου, η πρόξα έχει ξεπέσει, το ελαφρό θέατρο είναι τώρα στις δόξες του!

Έτσι ο Γιαννουκάκης έπεισε τον Γιώργο να βγει ως κομπέρ... και να επιτύχη πανηγυρικώς μάλιστα! Χωρίς να εγκαταλείψει όμως το τράκ! Όλα κι' όλα. Παρέα δεν είμαστε;

Η έλλειψη τεχνόρου, έκανε τον Μο- κέδο να βγάλει τώρα τον Γιώργο...

(Το τέλος στην σελίδα 44)

Μιά γυναίκα πίσ' από την κουρτίνα

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΝΕΛΛΑΣ ΡΙΜΙΝΙ

-Ώστε θάρρης; ρώτησε η Φραντσέσκα.

Η Βάννα κούνησε το κεφάλι: «Είναι δύσκολο να μ' αφήσουν ναρθω οι θείοι. Ξέρεις τις ιδέες τους...»

Η Βάννα άναστέναξε. Η Φραντσέσκα όμως, δυναμική ύπαρξη, δεν ήταν για άναστεναγμούς. «Έπρεπε να δράση, να καταστρώσει ένα σχέδιο που θα επέτρεπε στην Βάννα να πάει εκείνο το βράδυ στην διασκέδαση που είχαν οργανώσει οι γονείς της Φραντσέσκας έπ' ευκαιρία των άργυρών γάμων τους. Για να κεντρίσει ακόμη περισσότερο την Βάννα, η Φραντσέσκα είπε:

—Σκέψου πώς θα είναι κι' ο Ρέτζιναλντ, ο διάσημος άμερικανός ταχυδακτυλουργός...

Τά μάτια της Βάννας έλαμψαν: «Ο Ρέτζιναλντ; Πόσο θάθελα να παρευρεθώ στην επίδειξή του. Λένε πώς είναι καταπληκτικός...»

—Σωστός μάγος. Άποψε λοιπόν, μόλις άγαν να κοιμηθούν οι θείοι σου...

■ ■

Οι θείοι κοιμούνται. Κλεισμένη μέσα στο δωμάτιό της, η Βάννα ντύνεται βιαστικά. Ένα φόρεμα από τούλλι και σκαρπίνια λαμέ που της δάνεισε η Φραντσέσκα, λίγη πουντερά... και νάτην στον προβάλαμο.

Η έξωπορτα είναι κλειδωμένη, το κλειδί όμως βρίσκεται μέσα σ' ένα κινέζικο βάζο, στο παράθυρο κοντά. Η Βάννα το παίρνει, ανοίγει, ξανακλείνει σιγά-σιγά και βάζει το κλειδί μέσα στο τσαντάκι της. Διασχίζει τον κήπο της βιλλίτσας και βρίσκεται στον δρόμο. Λίγα μέτρα την χωρίζουν από το σπίτι της Φραντσέσκα. Η φίλη της την περιμένει στο παράθυρο κα Ιτρήχει να την ανταμώνει στη σκάλα.

—Άρκει —ψιθυρίζει— να μη μάθουν τίποτα οι γονείς μου. Είναι προτιμότερο να μη σέ δούν, να μη μās μαλώσουν κι' εμένα κι' έμένα. Τώρα θα σέ κρύψω πίσω από μία κουρτίνα, από όπου θα μπορέσης, άθέατη, να παρακολουθήσης τὰ πειράματα του Ρέτζιναλντ.

Ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας η αίθουσα γέμισε κόσμο και φάνηκε ο Ρέτζιναλντ, ένας μοντέρνος μάγος, με βλέμμα διαπεραστικό και λεπτά, άριστοκρατικά χέρια. Άρχισε με νευρικά συνθησμένα κόλπα: βγάζοντας κορδέλλες και περιστέρια από ένα άδειανό καπέλλο, κομματιάζοντας το μπριγιαντένιο δαχτυλίδι της οικοδέσποινας κι' ύστερα παρουσιάζοντας το περασμένο στο μίσχο ενός τριαντάφυλλου. Πέρασε ύστερα στο δεύτερο μέρος του προγράμματός του που περιλάμβανε νοομαντεία.

Ο θαυμασμός των παρισταμένων είχε φθάσει στο κατακόρυφο κι' όμως το πιο θιμορφο πείραμα του Ρέτζιναλντ ακόμη δεν είχε γίνει. Ξαφνικά, το βλέμμα του καρφώθηκε άπάνω στην κουρτίνα, πίσω από την όποια κρυβόταν η Βάννα και φώναξε:

—Μιά γυναίκα κρύβεται πίσω από εκείνη την κουρτίνα, μία κοπέλλα. Μελαχροινή, χαριτωμένη, φορά ένα τούλλινο φό-

ρεμα και λαμέ σκαρπίνια. Παρακαλώ τους κυρίους να διαπιστώσουν αν λέω την αλήθεια.

Δέκα χέρια προθυμοποιήθηκαν να άνοίξουν την σκηνή και φάνηκε η Βάννα, τρέμοντας άπ' την συγκίνησή της. Ήθελε να φύγει, ήταν όμως καρφωμένη στην θέση της.

Κι' ο μάγος συνέχισε:

—Ήρθε κρυφά άπ' τους δικούς της. Έχει το κλειδί του σπιτιού της κρυμμένο μέσα στο τσαντάκι της. Ήρθε για χάρη του Ρέτζιναλντ. Και τώρα ο Ρέτζιναλντ τι θα μπορέσει, άραγε, να κάνει γι' αυτήν; Νά της προφητεύσει πώς θα είναι ευτυχισμένη; Νά βγάλει ένα κεχρίμπάρι άπ' το μικρό κομπολόι της ζωής και να τὸ δώσει στην νέα που τώρα κλαίει στενοχωρημένη, που αύριο όμως, όταν θυμηθῇ τὰ λόγια του Ρέτζιναλντ θα χαμογελά ευτυχισμένη;

Οι παριστάμενοι χειροκρότησαν με ένθουσιασμό και λίγο έλειψε να σηκώσουν τον μάγο και την νέα έν θριάμβω στα χέρια των.

Η Βάννα όμως κρύβει το κατακόκκινο πρόσωπό της στον ώμο της Φραντσέσκας για να μη δῇ πιά τίποτα, για να μη δῇ πρό παντός το αύστηρο βλέμμα της οικοδέσποινας και το ειρωνικό χαμόγελο ενός ξανθοῦ κυρίου...

■ ■

Η διασκέδαση τέλειωσε κι' η Βάννα επέστρεψε στο σπίτι της, συνοδευόμενη ως την έξωπορτα της από έναν άμυλο καλεσμένον. Η μητέρα της Φραντσέσκας της ύποσέθηκε να μην πῇ λέξη στους θείους της. Κι' όμως η νέα είναι άνήσυχη.

Κάνει να άνοιξη το τσαντάκι, όλομόναχη μέσα στον σκοτεινό κήπο, μά είναι ῥῃδη άνοιχτό. Δεν βρίσκει μέσα το κλειδί της έξωπορτας.

Φαντασθήτε την άπόγνωση της Βάννας. Τι να κάνει τώρα εκεί, έξω στα σκοτεινά; Πώς να επιστρέψει στο σπίτι κρυφά άπ' τους θείους; Ψάχνει χάρμα, μὴν έπεσε εκεί το κλειδί: δεν βρίσκεται όμως τίποτα. Βγαίνει στο δρόμο, εξακολουθεῖ να ψάχνει. Ύστερα, σκέπτεται πώς το κλειδί ῥάχτη πέσει μέσα στο σπίτι της Φραντσέσκας.

Σπεύδει προς το σπίτι της φίλης της για να βρῇ το κλειδί. Την σταματά όμως μία άστυνομική περίπολος. Ποιά είναι; Ποῦ πηγαίνει τέτοια ώρα; Οί άπαντες της νέας είναι συγκεχυμένες, τὸ πρόσωπό της αλλοιωμένο άπ' την συγκίνηση. «Τόσκασε άπ' το σπίτι της!» σκέπτονται οί άστυφύλακες και την οδηγούν στο τμήμα.

Ποτέ δεν θα ξεγάση, όσο καιρό κι' αν ζήσει η Βάννα, το μικρό δωμάτιο όπου μπήκε κλαίγοντας και πρό παντός το μικρό γραφεῖο πίσω άπ' το οποίο, σάν φύλαξ ἄγγελος, της φάνηκε ο ξανθός κύριος που την είχε κυττάξει ειρωνικά πρό ὀλίγου μέσα στο σπίτι της Φραντσέσκας,

Η νέα του λέει ανάμεσα στους λυγμούς της:

—Ένασα το κλειδί του σπιτιού κι' οί κύριοι αυτοί δεν έννοούν να με πιστέψουν. Έσείς τὸ ξέρετε πώς τὸ είχα μέσα στο τσαντάκι μου... Τὸ είχε πῇ κι' ο Ρέτζιναλντ...

Ο νεαρός άστυνόμος χτυπᾷ τὸ μέτωπό του:

—Τὸ κλειδί; λέει. Βρήκα ένα στο δρόμο, πρὶν από λίγη ώρα. Μὴν είναι αυτό; Και δείχνει στην Βάννα τὸ κλειδί ακριβώς που είχε χάσει εκείνη.

Οί άστυφύλακες άπομακρύνθηκαν χωρίς λέξη.

Ο ξανθός άστυνόμος σηκώνεται άπ' τὸ γραφεῖο:

—Τώρα, σᾶς συνοδεύω στο σπίτι σας. αν μου επιτρέψετε;

Βγαίνουν μαζί. Η διαδρομή είναι μικρή και σωμαίνου στενοχωρημένο.

Η φθινοπωρινή νύχτα είναι ὕγρη, γλυκειά όμως. Τὸ φεγγάρι γελά ειρωνικά πίσω από κάτι συννεφάκια.

Τὸ χέρι του νέου τρέμει άπάνω στον ὦμο της. Σιγά-σιγά, της γαϊδεύει τὸ πρόσωπο. Η Βάννα δεν προβάλλει αντίσταση. Κι' ἐνῶ εκείνη προσπαθεῖ να βρῇ την κλειδαρότρυπα για να άνοιξη, ὁ νέος σκύβει και την φιλεῖ στο στόμα.

Ύστερα από ένα χρόνο, στο σαλονάκι της Βάννας. Η Φραντσέσκα συνομιλεῖ με την φίλη της.

—Θυμάσαι τὸν Ρέτζιναλντ; ρωτᾷ η Φραντσέσκα. «Ε, λοιπόν, δεν είναι καθόλου μάγος. Εκείνο τὸ βράδυ, μᾶς πρόδωσε ἡ καμαριέρα που την είχα καταστήσει ἐνήμερη τοῦ σχεδίου μου και που άπεκάλυψε στὸν Ρέτζιναλντ την παρουσία σου πίσω άπ' τὸ παραπέτασμα. Καθαρά άπάτη. Έξ ἄλλου, οὔτε Ρέτζιναλντ τὸν λένε, οὔτε Άμερικανός είναι...»

Η Βάννα παίζει σκεπτική με τὸν χρυσὸ κρίκο που φορᾷ στο ἄριστερό χέρι: —Και δεν ξέρεις τὸ ἀληθινὸ του ὀνομα; ρωτᾷ.

—Οχι, άκουσα όμως να λένε πὸς ξανάρχισε τὸ παλιὸ του ἐπάγγελμα τοῦ σαξοφωνίστα και πὸς κατοικεῖ...

Σάν ὅξια σύζυγος άστυνόμος, η Βάννα κατορθώνει μέσα σὲ μία βδομάδα να μάθῃ τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ τῶς ταχυδακτυλουργοῦ. Άμλικά Σαλένι, και να άνακαλύψῃ τὸ καταφύγιό του. Γιατί η Βάννα δεν συμφωνεῖ με την φίλη της ὅτι είναι άπατεώνας. Σκέπτεται πὸς χωρίς αὐτὸν δεν θα πηγαινε στο σπίτι της Φραντσέσκας, δεν θάχανε τὸ κλειδί, δεν θα τὸ ξανάβρισκε και δεν θα ῥταν τώρα μία ευτυχισμένη σύζυγος.

«...που αύριο όμως θα χαμογελά εὐτυχισμένη» είχε πῇ ὁ μάγος. Μήπως σκέπτεται πὸς χωρίς αὐτὸν δεν θα πηγαινε στο σπίτι της Φραντσέσκας, δεν θάχανε τὸ κλειδί, δεν θα τὸ ξανάβρισκε και δεν θα ῥταν τώρα μία ευτυχισμένη σύζυγος.

Γι' αὐτὸ ὕστερα από λίγες μέρες, την παραμονή της πρωτοχρονιάς, ὁ σαξοφωνίστας πῆρε ένα δώρο που δεν τὸ περίμενε: δὺο μοτιλίλλες σαμπάνια με τὸ ἑξῆς σημείωμα:

«Στὸν μάγο Ρέτζιναλντ με πίστη κι' εὐγνωμοσύνη».

NENEΛΛΑ ΡΙΜΙΝΙ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ένα μαργαριτάρι που ἔπαιζε τὸ κρυφτούλι

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

κολούθησα να δῶ αν θα της έκλεβες... κανένα φίλι. "Α! Αυτό τὸ πῶγμα δὲ θα σου τὸ συγχωρούσα! Θά πήγαινα άμέσως να βρῶ την Κόρα Στίλλμαν και θά της έλεγα: «Κόρα, κορούλα μου... ὁ άπιστος άρραβωνιαστικός σου... τὸ και τὸ και τὸ και τὸ!» Ξέρεις πόσο συμπαθῶ την Κόρα. Εὐτυχῶς ὡστόσο και για σένα και για την Κόρα, δεν είδα να να κλέψης... κανένα φίλι.

Ο Μάρτεν Ντάλ πέρασε γελώντας τὸ χέρι του στο μπράτσο τοῦ φίλου του άστυνομικοῦ:

—Πᾶμε λοιπόν ὡς τὸν μπουφέ να πάρουμε από μία κούπα σαμπάνια.

—Σαμπάνια; Δεν την βάζω στο στόμα μου αν δεν συνοδεύεται από τρεῖς τουλάχιστον μπανάνες.

—Προσφέρω λοιπόν και τις απαραίτητες μπανάνες.

Οί δὺο φίλοι φθάσανε ἔτσι ευδιάθετοι στὸν μπουφέ, κάθησαν σὲ ένα τραπέζακι και διάεξαν σαμπάνια και μπανάνες.

—Δέ μου είπες, Σούμερ, ρώτησε ὁ άριστοκράτης προσφέροντάς του ποῦρο... Πῶς σου φάνηκε ἡ ντάμα με την ὁποία χόρευα;

—Χμ... Πῶς ἤθελες να μου φανῇ;... Μπουκιά και συχαίριο!... Κάτι τέτοιες γυναίκες... αν δεν είχα αὐτή την άναθεματισμένη φτώχεια... και προπάντων αν δεν είχα αὐτή την πιδ άναθεματισμένη κοιλιά...

—Και τὰ χαρακτηριστικά Σκωτσέζικου μπουλντόγκ που άποτελοῦν τὴ φάτσα σου...

—Εἰς ὕγειαν λοιπόν τὼν ὀραίων γυναικῶν... μιά και ἐγὼ δεν μπορῶ να κάνω ἄλλο παρὰ να κουτσολίνω εἰς ὕγειαν τῶν... και δαπάναις σου!

—Σὴν ὕγειαν τους... Δεν μου λές όμως. Την γνωρίζεις αὐτή τὴ γυναίκα;

—Πῶς ὄχι. Μᾶς κουβαλήθηκε από την Αὐστραλία ἔδῳ και πέντε μήνες.

—Μόνη;

—Οχι. Με τὸν σύζυγό της.

—Σύζυγός της είναι εκείνος ποῦπαιζε στο τραπέζι τοῦ μπακαρά;

—Ναι. Ὀνομάζεται Ζάκ Πλούμερσον. Σχημάτισε μία κολοσσιαία περιουσία εξαγοντας ντομάτες. Εκείνη ὀνομάζεται Ζουάνα και από τὸ ὕψος της ὅπως και από τὸ ὄνομά της, φαίνεται μεξικανικῆς καταγωγῆς.

Σὲ λίγο ὁ Μάρτεν Ντάλ ἄφηνε τὸν Σούμερ στὸν μπουφέ, για να ριψοκινδύ-

Εἰςαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα

αὐτοτελὴς περιπέτεια τοῦ

MARTEN NTAL

νέψη κάνα-δὺο πεντόλιρα στὸν μπακαρά, όταν, πλησιάζοντας στο πράσινο τραπέζι παρατήρησε κάτι τὸ καταπληκτικὸ.

Ο Ζάκ Πλούμερσον ποντάροντας «ἄσεβάλ» ένα άνοιχτὸ χαρτόνισμα ἔων δέκα λίρῶν τοποθετοῦσε με αξιοθαύμαστη δεξιότητα λίγα χαρτιά στην ὀρθή δέσημ των δὺο τραπουλῶν!

Ο μπανκέρης μοίρασε χαρτί. Τὸ δεξὶ ταμπλῶ ζήτησε χαρτί ὅπως και τὸ ἄριστερό. Ο μπανκέρης ἔδωσε από ένα στὰ δὺο ταμπλῶ και πῆρε και για τὸν αὐτὸ του. Τὸ δεξὶ ταμπλῶ ἔκανε τρία, τὸ ἄριστερο ἄσσο και ἡ μπάνκα μπάνκα! Εἶχε ἄσσο και τράβηξε ἐννιάρι. Στὸ ἐπόμενο μοίρασμα χαρτιοῦ τὸ ένα ταμπλῶ ἔδειξε ὀχτάρι και τὸ ἄλλο ἑφτάρι. Η μπάνκα τράβηξε στο πέντε και ἔκανε δὺο. Στὸ μεθεπόμενο μοίρασμα τὰ δὺο ταμπλῶ εἶχαν «άμπατάξ» τοῦ ἐννιᾶ και ἡ μπάνκα ὀχτῶ. Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Ζάκ Πλούμερσον ποντάρειζε τεράστια ποσά. Στὸ πέμπτο μοίρασμα ποντάρισε από 250 λίρες στο κάθε ταμπλῶ, ξανακέρδισε, μάζεψε τὰ κέρδη του και άπομακρύνθηκε από ὁ πράσινο τραπέζι.

Η μπάνκα είχε ἐξαντληθῇ!

Ο Ζάκ Πλούμερσον βγήκε με την γυναίκα του από την αίθουσα τοῦ μπακαρά. Η ὀρχήστρα εκείνη τὴ στιγμή ἄρχιζε ένα ταγκό. Η ὥρα ά Ζουάνα ἄφηνοντας τὸ μπράτσο τοῦ συζύγου της, πλησίασε με χάρη τὸν Μάρτεν Ντάλ ὁ ὁποῖος περπατοῦσε ἔοπίσω των:

—Μίστερ Ντάλ, αν δεν κάνω λάθος, αὐτὸ είναι τὸ ταγκό που σᾶς ἔχω ὑποσχεθῇ.

—Περίμενα να σταματήσετε κάπου μάνταμ, για να σᾶς τὸ ὑπειθυμίσω.

Και δίνοντας της τὸ μπράτσο του ἄρχισε σὲ λίγο να στροβιλίζεται μαζί της ἔχοντας ὅλη την προσοχή... στα κέρηνα δαχτυλάκια της!

Από τὸν πρῶτο γύρο μάντεψε ὅτι ἡ ὥραία γυναίκα προσπαθοῦσε να ξαναβάλῃ τὰ δαχτυλάκια της στο ἴδιο τοεπάκι τοῦ γιλέκου του. Μὴ ἔχοντας τίποτα μέσα στο τσεπάκι του εκείνο ὁ Μάρτεν Ντάλ ἀπεφάσισε να προσποιηθῇ πὸς δεν καταλάβαινε τίποτα και να την ἀφήσῃ να ψάξῃ. Κυττάζοντας την στα μάτια, την ρώτησε χορεύοντας:

—Θὰ μείνετε ὡς τὸ τέλος τοῦ χοροῦ μάνταμ;

—Δεν πιστεύω. Ο σύζυγός μου θέλει να φύγουμε εὐθὺς μόλις τελειώσῃ αὐτὸ τὸ ταγκό.

—Πολὺ ἐγωιστὴς ὁ σύζυγός σας ἀλλὰ δεν ἔχει ἄδικο.

Αισθανόντας ἥδη τὰ δαχτυλάκια της να ψαῖουν τὸ τσεπάκι τοῦ γιλέκου του, ὁταν ἡ ὀρχήστρα σταμάτησε ἀπότομα και ἀκούσθηκε ἡ βροντερὴ φωνὴ τοῦ ἱσπέκτορ Σούμερ:

—Στὴς θέσεις σας και μὴν κινηθῇ κανείς!

Οί προσκεκλημένοι ἀλληλοκυτάχη-

καν με άπορία ενώ ο Σούμερ συνέχιζε προχωρώντας κατακόκκινος ως το κέντρο:

—Ο «Λωποδύτης—Φάντασμα» βρισκείται και κυκλοφορεί εδώ μέσα! Έκλειψε ένα ανεκτίμητο μαργαριτάρι. Απαγορεύεται η έξοδος!

Και σταματώντας στο κέντρο, εξακολουθούσε να παίζει στα χέρια του ένα έπισκεπτήριο:

—Η πρέσβειρα της Γαλλίας έχασε ένα βαρύτιμο μαργαριτάρι. Στην τουαλέτα της βρέθηκε αυτό το έπισκεπτήριο καρφίτωμένο. Είναι το περίφημο έπισκεπτήριο του «Λωποδύτη—Φάντασμα». Της τ' έκλεψε φαίνεται και της καρφίτωσε το έπισκεπτήριο του, χορεύοντας μαζί του ή την στιγμή που συνωστίζονταν ο κόσμος στον μουφέ!

Η είδηση προκάλεσε αίσθηση και κατάπληξη. Τα χορευτικά ζευγάρια χωρίστηκαν.

Βάζοντας μηχανικά τα δάχτυλά του μέσα στο τσεπάκι του γιλέκου του, ο Μάρτεν Ντάλ έπιασε κάτι σκληρό. Ψάχνοντάς του, κατάλαβε πως έπρόκειτο για μια μικρή άγκράφα με ένα χοντρό πετράδι στο κέντρο!

Είχε στο τσεπάκι του το μαργαριτάρι! Το έβαλε ή μάνταμ Ζουάνα χορεύοντας μαζί του και πρό όλγιου, προσπαθούσε να το τ' ξαναπάρη για να φύγει από το χορό!

Σκέφθηκε λίγες στιγμές και κατέστρωσε το σχέδιό του. Βλέποντας ότι σε μικρή απόσταση από αυτόν το ύπνο του ζευγάρι παρακολουθούσε τις κινήσεις του, προχώρησε προς τον Σούμερ κρύβοντας στα δάχτυλά του την άγκράφα με το μαργαριτάρι και, κολλώνοντας σχεδόν πάνω στον αστυνομικό, του έπτε κρυφά ρίχνοντας το κόσμημα στην τσέπη του:

—Σούμερ, πρέπει να μάς ψάξεις όλους! Τόν ένα μετά τόν άλλο! Άνδρες και γυναίκες!

Με την άκρη του ματιού του ο Μάρτεν Ντάλ παρατήρησε πως ο Ζάκ Πλούμερσον και η Ζουάνα είχαν δη πως πέταξε το κόσμημα στην τσέπη του αστυνομικού. Απομακρύνθηκε τότε από τόν αστυνομικό και πλησίασε το ύπνο του ζευγάρι:

—Είναι τρομερό αυτό μάνταμ Δέν έχουμε ασφάλεια στο Λονδίνο! Ποιός να τ' όπιστευε μέσα σ' ένα τέτοιο χορό; Ένα από αυτά τα βράδια θα μάς κλέψουν και την γέφυρα του «Όλντ Μπρίτζ... ή τόν Λέοντα από τόν ζωολογικό κήπο. Άλλά σάς βλέπω εξαίρετικά συγκινημένη μάνταμ. Σάς έπεσε ή ώραία βεντάγια σας.

Κά σκύβοντας πήρε από χάρμα την βεντάγια της, της την έδωσε και άπομακρύνθηκε.

Η ώραία Ζουάνα κύτταξε τόν Ζάκ Πλούμερσον και άνοιξε την βεντάγια της. Ένα έπισκεπτήριο βρέθηκε μυστηριωδώς καρφίτωμένο ανάμεσα στα δυό φτερά στρουθοκαμήλου.

Ο Ζάκ Πλούμερσον ξεκαρφίτωσε το έπισκεπτήριο, έριξε σ' αυτό μια ματιά και τ' έδωσε στην ώραία Ζουάνα ή όποια διάβασε κατάχλωμη:

«Ο «Λωποδύτης—Φάντασμα» ευχαριστεί άπειρώς».

Τήν ίδια στιγμή, ο Μάρτεν Ντάλ ύψωνε τα χέρια του μπροστά στον Σούμερ:

—Ινσπέκτορ, παρακαλώ θερμώς να αρχίση ή σωματική έρευνα από έμένα.

Ο αστυνομικός τόν κύτταξε άλλόκοτα, κοιτοστάθηκε μια-δυό στιγμές και τέλος άρχισε την έρευνά του με την όποια, φυσικά, δέν βρήκε τόν ανεκτίμητο κόσμημα... άφου αυτό βρισκόταν στην ίδια του την τσέπη.

Ο ΣΟΥΜΕΡ... ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΧΟΣ!

Ο ένας μετά τόν άλλο περνούσαν όλοι μπρός από τόν Σούμερ για την σωματική έρευνα, ενώ ταυτοχρόνως, σε ιδιαίτερη αίθουσα, ψάχνονταν οι γυναίκες από μια γυναίκα που είχε στείλει ή «Σκότλαντ—Γουάρδ» γι' αυτό το σκοπό.

Στ' άναμεταξύ, ο Μάρτεν Ντάλ σκεπτόταν:

«Πρόκειται περί κακοποιών μεγάλης όλκης. Κατάκλεψαν τόν κόσμο στον μπακαρά και κλέψανε τόν μαργαριτάρι της πρεσβείρας τόν όποιο μου ρίξεανε στην τσέπη για να μη βρεθί πάνω τους άν άνακαλυπτόταν σύντομα ή κλοπή. Θά μου τ' ξαναπάρουν λίγα λεπτά της ώρας πριν φύγουν. Άφησαν και ένα έπισκεπτήριο του «Λωποδύτη—Φάντασμα» για να φορτώσουν στην ράχη του την κλοπή. Γνωρίζουν ώστόσο ότι έγώ είμαι ο «Λω-

—Ψηλά τα χέρια! διέταξε ο Μ. Ντάλ.

ποδύτης—Φάντασμα» ή όχι; Τώρα, με την κάρτα που καρφίτωσα στην βεντάγια της ώραίας Ζουάνας τ' πράγματα κοιμδεύονται. Ο Σούμερ, ώστόσο, που κοιμάται και όνειρεύεται όρθός, κινδυνεύει. Είδαν πως έριξε τόν κόσμημα στην τσέπη του. Δέν είναι άπίθανο να τ' όπιστευούν. Άς λάβουμε λοιπόν μέτρα προστασίας της πολύτιμης ζωής του άνόποτου φίλου».

Ύστερα από μια ώρα είχε φύγει και ό τελευταίος τών προσκεκλημένων και ή «Λέσχη τών Γεροντοκορών» βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Κατά τις τρεις τ' πρωί, ό Ινσπέκτορ Σούμερ έφθασε καταφορκισμένος στο σπίτι του. Βγαίνοντας από την «Λέσχη τών Γεροντοκορών» είχε περάσει από την έδρα της «Σκότλαντ—Γουάρδ» για να κάνει την έκθεσή του για τ' διατρέξαντα κατά την διάρκεια του χορού. Ήταν κατάκοπος και εξαίρετικά έκνευρισμένος και συγκινημένος. Ο «Λωποδύτης—Φάντασμα» είχε καταντήσει ό έφιάλης του.

Άνοιξε την πόρτα του βλασφημώντας θεούς και δαίμονες και προχώρησε προς τόν διακόπτη του ηλεκτρικού. Δέν πρό-

φθασε ώστόσο να άπλώση τόν χέρι του ως αυτόν και ένοιωσε δυό άσταλμένα χέρια να τόν άγκαλιάζουν, ενώ ένα τρίτο προσπαθούσε να τόν φιμώσει.

Μια άγρία πάλη έπηκολούθησε μεταξύ του αστυνομικού και τών δυό άγνωστων του κακοποιών. Μέσα στο σκοτάδι δέν μπορούσε βέβαια να δη με τί άντιπάλους είχε να κάνει, παλαίοντας όμως άπεγνωσμένα κατάλαβε πως ύπρχε και γυναίκα στη μέση.

Μολονότι και αυτός ήταν χειροδύναμος και εξαίρετικά ευκίνητος παρά τόν πάχος του, ύπέκυψε στο τέλος. Τώρα βρισκόταν ξαπλωμένος άνάσκελα πάνω στο παρκέ. Ένα χέρι του έσφιγγε τόν λαιμό και ένα γόνατο του πΐεζε τόν στήθος ενώ άλλα χέρια του ψάχνανε τις τσέπες.

Έτσι είχαν τ' πράγματα όταν ξαφνικά άντήχησε ό ξηρός κρότος του διακόπτου και τ' χώλλ πλημύρισε στο φως ενώ έπ'όταν μια γυνωστή φωνή:

—Άκίνητοι!

Τό σφίξιμο χαλάρωσε. Κατάπληκτος τότε ό Σούμερ είδε από πάνω του τόν Ζάκ Πλούμερσον και την ώραία Ζουάνα που τόσο του είχε χτυπήσει στο ματι στον χορό της «Λέσχης τών Γεροντοκορών». Κοντά στον διακόπτη στεκόταν ό Μάρτεν Ντάλ κρατώντας τόν πιστόλι του και στην πόρτα άνοιχτές, βρισκόταν ό Τσάο-Τσέν και ό Νίκολς, ώπλισμένοι και αυτοί σέν άστακοί.

—Ψηλά τα χέρια! διέταξε ό Μάρτεν Ντάλ άγριος.

Οι δυό κακοποιοί σηκώθηκαν πελιδνοί με ύψωμένα τ' νύγια ενώ ό Μάρτεν Ντάλ συνέχιζε καγχάζοντας:

—Ινσπέκτορ, τ' δουλεία σου. Δέσιμο νερό, χειροπέδες στα χέρια και ψάξιμο. Έχουν ρηυάξει τόν κόσμο άπόψε στην Λέσχη. Ώρσία! Να και μια άλλη μεγάλη έπιτυχία σου, εύτυχισμένε αστυνομικέ! Και τώρα... πλησίασε Σούμερ να σε ψάξω!

—Νά με ψάξεις έμένα;

—Και βέβαια! Είσαι ένας κοινός λωποδύτης!

—Εγώ;

—Σύ! Είσαι ό «Λωποδύτης — Φάντασμα»! Άπόδειξη!...

Και χώνοντας τόν χέρι του στην τσέπη του αστυνομικού, έβγαλε μέσα από αυτόν τόν βαρύτιμο κόσμημα.

Τα μάτια του Σούμερ από την έκπληξη πετάχτηκαν έξω από τις κόγχες.

—Τι σημαίνει αυτό;

—Αυτό σημαίνει ότι τ' ταιριαχτό αυτό ζευγάρι σε είδε να κλέβεις τόν κόσμημα και ζηλεύοντας αστυνομικές δόξες, ήλθε να σου πάρη τόν κόσμημα... και να τ' όπιστρέψη στην πρέσβειρα.

Και ό Μάρτεν Ντάλ έβγαλε τ' γέλοια. —Θά έξηγηθής τέλος πάντων ή βάλθηκες να με τρελλάνης άπόψε; βρυχήθηκε ό Σούμερ.

—Μά είναι άπλούστατο, φίλε μου Σούμερ! Ο «Λωποδύτης—Φάντασμα» σου την έφερε μια φορά άκόμη, κατά την συνήθειά του. Φρόντισε όμως, όπως είσαι άνθρωπος με χρυσή καρδιά, να σε άποζημιώση στο τέλος, ειδοποιώντας με για ό,τι έγινε και για ό,τι έμελλε να συμβή... Και νάμαι!... Έλα όμως, και αύριο θά τ' άποδω στίτι μου! Ο Μπλικκινκ άπό τώρα μάς ύπόσχεται... Ένα Σουμέ-ρειο γεύμα!...

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Εύλογημένος ό άλλος

Όταν τ' άπ'ότα άστέρια άναψαν στην χλωμή άφρικανική νύχτα, ή Νέχμα, τυλιγμένη μέσα στο λευκό μπουρνούζι της, ξεγλύστρησε σιγά έξω άπ' την σκηνή. Προχωρούσε άργά, με τόν έλαφρό και νωχελές περπάτημα τών γυναικών της φυλής της.

Μέσα στην σιωπή της νύχτας, μπήκε στον λαβύρινθο τών στενοσόκακων κι' ύστερα, ταχύνοντας τόν θύμα, πέρασε μπροστά στο πηγάδι. Μικρούλα ύπαρξη, φλογερή και φοβισμένη, στα παιδιαστικά χρόνια που έφηβοται ή γυναίκα στα ζεστά κλίματα, ή Νέχμα ένοιωσε άκόμα πιό θαυό τόν σπαραγμό της και τόν χέρι της πΐεσε την καρδιά της σάν νάθελε να καταστείλη τούς δυνατούς παλμούς της. Ξανάβλεπε τόν εαυτό της στο πηγάδι τόν ίδιο πρωί. Εκεί πηγαίνουν οι γυναίκες για να πάρουν νερό, οι κοπέλλες συναντώνται για να κουβεντιάσουν για έρωτα, τ' άκαθάρτα σταματούν κι' οι άκαθάρτοι έφ'όρου είδησεις άπό μακρινές χώρες...

Η Νέχμα προχώρησε σάν ύπνωτισμένη ως τόν σπίτι του Άχμέτ. Ένας δοῦλος την ώδηγησε στον άφέντη. Με τ' χέρια συσπασμένα άπάνω στο στήθος της, ή Νέχμα κύτταξε όλόγυρα την πλούσια έπιπλωμένη αίθουσα, γεμάτη χαλιά, όπλα και γούνες. Και νοσταλγούσε την σκηνή της και τόν ούρανό της όπου λαμποκοπούσαν τ' άστέρια. Ένοιωσε λίγγο. Στράφηκε έτοιμη να φύγη, όταν την σταμάτησε μια φωνή, ζεστή και γλυκειά, που γιγαντώσε τόν σπαραγμό της:

—Ο Άλλος μαζί σου!

—Ο Άχμέτ, με τόν χέρι στην καρδιά, κύτταξε την γυναίκα. Τά φωτεινά μάτια του έκαναν να φαίνεται πιό σκοῦρο τόν μπροντζίνο πρόσωπό του. Μεσολάβησε σιωπή. Ο Άχμέτ περίμενε, χωρίς να παύη να κυττάξη την γυναίκα που ήταν κουκουλωμένη με τόν μπουρνούζι. Σε μια κίνησή της, έλαμψαν τ' άραιάτα μάτια της κάτω άπ' την κουκούλα κι' ό Άχμέτ της έπε με γλυκειά φωνή:

—Ο Άλλος να όδηγήση την όμιλία σου όπως όδηγησε τ' όήματά σου!

Η Νέχμα πλησίασε, σφίγγοντας πιό πολύ τ' χέρια στο στήθος της, κι' έπε με φωνή που έτρεμε:

...Νά μην π'ας αύριο στο Σλίτεν, άφέντη! Νά μην π'ας, άν άγαπάς τ' ζωή σου!

Ο Άχμέτ τινάχτηκε έκπληκτος. Τόν χέρι του άκούμπησε βαρύ στον ώμο της νέας.

—Τί μου είπες; Ποιά είσαι έσύ;

—Τί σε νιάζει για τόν όνομά μου; Φύλαξε την ζωή σου, άν την άγαπάς! Νά μην π'ας αύριο στο Σλίτεν!

Και προχώρησε προς την πόρτα.

Ο Άχμέτ όμως την πρόλαβε και τ' ξανάφερε πίσω.

—Πές μου λοιπόν τί έξέρεις;

—Ισως τίποτα... Σήμερα τόν πρωί δ' έμω, τ' άξημερώματα, γινόταν λόγος για σένα στο Σλίτεν. Μιλούσαν για έκδίκηση... Άκουσε τί σου έλεω, άφέντη, και μη ζητάς να μάθης πιό πολλά!

—Όποτε έρχεσαι άπ' τόν Σλίτεν,...

Μια ρυτίδα αλύκωσε τόν μέτωπό του. Τόν χέρι του εξακολουθούσε να την σφίγγη άπ' τόν ώμο.

—Άφησέ με! ψιθύρισε μ' ένα λυγμό ή νέα.

Ο Άχμέτ δέν μιλούσε. Φαινόταν έκπληκτος και φιλόποτος συγχρόνως. Τόν πρόσωπό του όμως είχε και μιάν άλλη έκφραση. Κάτι σάν προαίσθηση τού μίλησε στην καρδιά. Τόν χέρι του άπλώθηκε έπιτακτικά προς την κουκούλα τού μπουρνούζιου που εξακολουθούσε να κρύβη τόν πρόσωπό της. Η χειρονομία του όμως διεκόπη στη μέση. Και κατέληξε μόνο να χαϊδέψη τ' πηγούνι της νέας. Κάτω άπ' την έλαφρή πίεση τών δακτύλων του, ένοιωσε τόν αίμα να ρέη θιαστικά μέσα στον ζεστό λαιμό της κόρης και να μεταδίδη στις δικιές του φλέβες τόν ίδιο γοργό ρυθμό.

Σκύβοντας τόν κεφάλι προς τόν κεφαλάκι που άκούμπησε τώρα στο στήθος του, ψιθύρισε:

—Γιατί λοιπόν να θέλγης να δώσω πίστη σε σένα;...

Όλα γύρω ήσαν σιωπηλά. Αυτή ή μυστηριώδης σιωπή μεγάλωνε την γοητεία της άφρικανικής νύχτας.

Η φωνή της κόρης διεκόψε τέλος την σιωπή:

—Γιά σένα, άφέντη!

Ένα μικρό χεράκι άφησε να πέση ή κουκούλα με μια δειλή χειρονομία έρωτικής προσφοράς.

—Δέν είναι ντροπή να σου δείξω τόν πρόσωπό μου άφου σου έδειξα την καρδιά μου...

Ο Άχμέτ ένοιωσε πως τ' ήξερε αυτό τόν πρόσωπο που είχε δη μια μέρα στο πηγάδι: της Νέχμας, της πιό όμορφης κόρης τού Σλίτεν. Τόν όμορφο κερχίμαρπνιο προσοπάκι ξεχώριζε με τις όπτερες γραμμές του μέσα στο λευκό πλαίσιο της κουκούλας και τ' άβελουδένια μάτια ήσαν καρφωμένα πάνω στα δικά του με μια γλυκειά, έρωτική έκφραση.

—Νέχμα! Εύλογημένος ό Άλλος που μου θανέρωσε την άγάπη σου στην

ώρα τού κινδύνου!

Τράβηξε κοντά του τ' άμυρα χεράκια που τρεμούλιασαν στο φίλι του. Τ' άμυρα της Νέχμας χαμογελοῦσαν προκλητικά κι' ό Άχμέτ, σκύβοντας τόν περήφανο μέτωπό του, τ' άφίλησε με πάθος. Η νέα έκανε να φύγη.

—Νέχμα! Ικέτευσε ό Άχμέτ.

Τ' άμυρα του άγκάλιασαν την μικρή, φλογερή ύπαρξη, εύκολη λεία τού έρωτος, και τ' άμυρα του ζήτησαν και πάλι, τρέμοντας, τ' άμυρα της.

Στόμα με στόμα, είπαν ό ένας στον άλλο τ' άμυρα έρωτόλογα που δέν άλλάζουν στο γοργοκύλισμα τών αιώνων. Η ύποβλητική σιωπή της νύχτας τούς άπομόνωνσε άπ' την ζωή κι' άπ' τούς ανθρώπους. Και για τόν άβέβαιον αύριον, με τόν κρυφό συναίσθημα τού κινδύνου που τούς παραφύλαγε, άφησαν την Μοίρα να τούς ενώση...

□ □

Τ' άμυρα άστέρια ήδη έσθυναν στην χλωμή νύχτα όταν ή Νέχμα έγκατέλειψε τόν σπίτι τού Άχμέτ. Σταμάτησε άκόμα μια φορά στο κατώφλι ξαναζήτησε τόν άγκάλιασμά του και τ' έρωτόλογα που τ' άφίλιζε.

Και με τόν θείο νόμο που κάνει ίσες όλες τις γυναίκες μπροστά στον έρωτα, σε κάθε χώρα, έρθηκε αυτό μονάχα να πη:

—Ο Άλλος να διατηρήση παντοτεινά για μένα την άγάπη σου!

Κατέβασε την κουκούλα τού μπουρνούζιου ως τ' μάτια της που έλαμπαν άπ' τ' άμυρα σταύρωσε και πάλι σφιχτά τ' χέρια πάνω στο στήθος της και πήρε τ' άστενοσόκακα που φώτιζε ή λάμψη της χαρηνής.

Με χαδιάρικες χειρονομίες έφερε στα κουρασμένα χείλη της τούς μικρούς μωρωμένους χορμάδες σάν να άναζητούσε την χλιαρή γλύκα ενός φίλου.

Μέσα άπ' την καρδιά της είχε σβύσει πιά κάθε καύμος.

Ξαναπέρασε μπροστά στο πηγάδι, άνάμεσα στις φοινιές, πήρε τόν μακρύ, κατάλευκο δρόμο με τόν άθόρυβο και νωχελές περπάτημά της και έβρεθηκε σάν ύπνωτισμένη μπροστά στην σκηνή της.

Σταμάτησε για μια στιγμή τρικλίζοντας στο κατώφλι, σάν νάνιωθε πως ή μοίρα της την παραφύλαγε μέσα στο μισοσκόταδο.

Ένα λευκό μπουρνούζι φάνηκε πίσω της. Ένα μαχαίρι άστράψε στην άκρη λάμψη της χαρηνής.

Η Νέχμα σωριάστηκε στη γη χωρίς άχνα κι' έμεινε άκίνητη με τ' άμυρα άπλωμένα κι' ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της που έκανε σιγά-σιγά τόν χρώμα του...

□ □

Ο Άλλος την είχε είσασκούσει και της είχε χάρισει για όλη της την ζωή την άγάπη. Γιατί, κάτω από κάθε οδρανό, ή τέλεση τού μυστηρίου τού έρωτος είναι τόν πρώτο θύμα προς τ' άλήθη.

ΤΖΟΝ ΑΛΛΑΞ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ο γάμος θα θεωρηθεί πάντοτε από τις γυναίκες ως η τελειότερα πραγματοποιήσιμη της ευτυχίας. Τί ωραιότερο πράγμα υπάρχει από δυο πλάσματα ενωμένα με την σκέψη και με την καρδιά, ενωμένα στις ευτυχισμένες μέρες και στις ώρες τις κακές;

Και όμως σήμερα γυμνώσαμε τον γάμο από την αληθινή ομορφιά του. Τον καταστήσαμε μια απλή πρόφαση για μια περιπέτεια μακροχρόνια ή σύντομη, αναλόγως των περιστάσεων.

Και βλέπουμε έτσι να θυβίζονται στην απελπισία όλες εκείνες που είχαν πλάσει τα ωραιότερα όνειρα για τον γάμο. Άλλοι όμως! Δεν υπάρχουν πια αισθήματα. Πολλοί συγχά οι δυο σύζυγοι δεν νοιώθουν ο ένας τον άλλο και η ασυννενοησία αυτή τους απομακρύνει ολοένα περισσότερο.

Οι γυναίκες απογοητεύονται βαθύτατα κι' οι άνδρες επαναστατούν. Ένθ οι γυναίκες υποτάσσονται και υποχωρούν αν εξακολουθούν ν' αγαπούν ή αγανακτούν και εξερεθίζονται αν απελπίζονται, οι άνδρες γυρεύουν έξω από το σπίτι τους εύκολες διασκέδασεις.

Και σιγά-σιγά χαλαρώνεται και λύνεται έντελώς ο δεσμός που τους έωνε... Όταν ένας γάμος αποτύχει, συνηθίζουμε να γυρεύουμε τις ευθύνες στους συζύγους. Όμως δεν πρέπει να κρίνουμε μόνο αυτούς, και να λέμε ότι η γυναίκα δεν είναι σοβαρή ή ότι ο άνδρας δεν βρήκε στο νέο σπίτι του την ευτυχία που περίμενε.

Πάντοτε ανάμεσα σε δυο συζύγους υπάρχει κάτι το μυστικό, το ανεξερεύνητο. Πολλοί συχνά δύο άνθρωποι παντρεύονται γιατί εύρισκαν κάποια ευχαρίστηση ο ένας στον άλλο, γιατί άρεσε ο ένας τον άλλο. Δεν φροντίζουν να γνωρισθούν βαθύτερα, ψυχικώς...

Μα η πραγματική ένωση είναι ή ένωση των καρδιών, των ιδεών, των αισθημάτων. Χωρίς αυτές η όμοιότητα δεν μπορεί να διαρκέσει. Το πάθος δεν είναι αρκετό...

Αν αυτοί όλοι που παντρεύονται έτσι επιπόλαια, φρόντιζαν να γνωρισθούν πραγματικά, να «νοιώσουν» ο ένας τον άλλο, είναι πλέον ή βέβαιον ότι θα είχαμε πολύ λιγότερους αποτυχημένους γάμους, πολύ λιγότερα διαζύγια...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Σήμερα, αγαπητές αναγνώστριες, πρέπει να κάνουμε κάποια υποχώρηση προς χάριν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

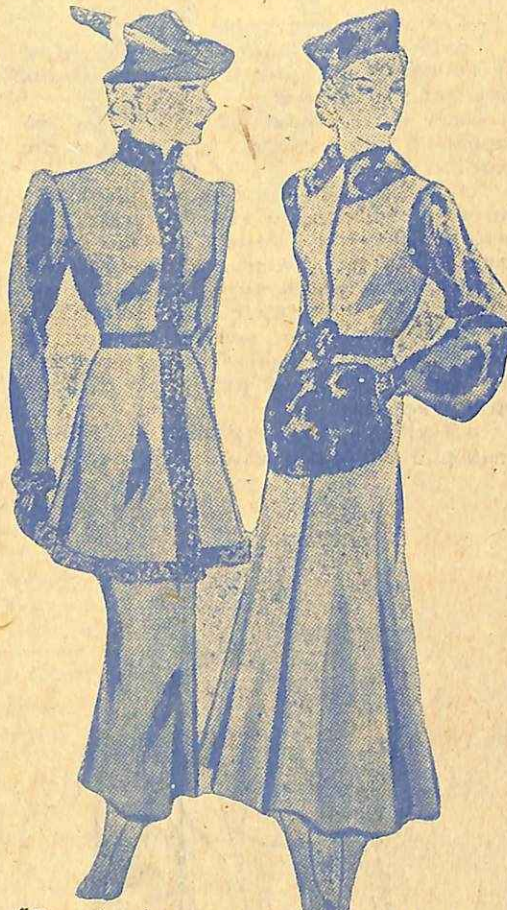
του «άσχημου φύλου». Άρκετά άσχημώσαμε με το τί θα φορέσουμε έμεις. Καιρός είναι να πούμε και λίγες λέξεις για την ανδρική μόδα.

Λοιπόν, το 1937, το σακάκι που θα επιβίωση και τα μονόπτερα και τα σταυρωτά είναι το λεγόμενο «ημισταυρωτό» (ντεμικρουαζέ). Όλες οι καινούργιες συλλογές παρουσιάζουν αθροιστικά μοντέλα τέτοια που επικριτούν ολοένα περισσότερο.

Φυσικά εξακολουθούν να φοριούνται πολύ και τα μονόπτερα που κλείουν με τρία κουμπιά και έχουν κοντά ρεβέρ και αρκετά ανοιχτά, καθώς επίσης και τα σταυρωτά σε πολύ κλασική φόρμα με τέσσερα κουμπιά.

Και με τις δυο αυτές φόρμες συνηθίζεται γιλέκο ανοιχτόχρωμο φανταζι.

Το άμπιγιτέ επανωφόρι φθάνει ως δέκα εκατοστόμετρα περίπου επάνω από το γόνατο. Πολλοί συχνά έχει τσέπες πλάγιες που είναι τόσο πρακτικές. Για σοβαρότερους άνδρες και όχι πολλοί νέους, είναι προτιμότερες οι τσέπες που κλείουν με «πάτ». Συνηθίζονται τα σταυρωτά επανωφόρια που κλείνουν με έξη κουμπιά. Στο πίσω μέρος μπορεί να είναι

ή σχιστά ή να ανοίγουν απλώς με μια κουφόπιεττα.

Όσον αφορά το ανδρικό επανωφόρι σπόρ είναι αρκετά μακρύτερο από το άμπιγιτέ γιατί ξεπερνά το γόνατο 16 εκατοστόμετρα περίπου. Φυσικά, γίνεται συνήθως από ύφασμα φανταζι, κατά προτίμηση καντριγιέ.

Για την εργασία, το απόγευμα, προτιμώνται για κοστούμια τα ριγωτά σεβίτ, ενώ τα επανωφόρια γίνονται σε χρωματισμούς πολύ διακριτικούς.

Η ανδρική μόδα δείχνει μεγάλη πρωτοτυπία στα βραδινά ενδύματα. Εφέτος θα επικρατήσουν φράκα μπλε σκούρα, που στα ηλεκτρικά φαίνονται σαν μαύρα. Συνδυούνται μ' ένα γιλέκο από λευκό πικέ και γραβάτα από το ίδιο ύφασμα. Ο γιακάς είναι ύψηλός και πολύ τσακιστός στις γωνίες.

Τα σμόκιν επίσης σπανίως είναι μαύρα και γίνονται κυρίως σταυρωτά.

Ένας άνδρας δείχνει την κομψότητά του από την έλλογη των διαφόρων λεπτομερειών που συμπληρώνουν την τουαλέτα του. Οι γραβάτες εκλέγονται σε τόνους διακριτικούς, όχι χυητούς, με ρίγες, είτε και άλλα μοτίφ.

Όσο για τα υποκάμισα, φαίνεται ότι το χρώμα που θα επικρατήσει εφέτος και θα επιβίωση και αυτό το άσπρο είναι το ελαφρώς κρέμ, το χρώμα της σαμπάνιας.

Τα ανδρικά υποδήματα έχουν φόρμα τετράγωνη. Εμφανώς οφείλουν να είναι λιγότερο παρτένα, όταν τα φορέσει όμως κανείς φαίνεται ότι είναι κομψά, και αρκετά πρακτικά και αναπνευστικά. Για όσους αρνούνται ν' ακολουθήσουν την μόδα αυτή, υπάρχουν και υποδήματα που είναι ολιγώτερο έντονα τετραγωνικά.

Τα καπέλλα θα επικρατήσουν εφέτος σε πολλούς σκούρους χρωματισμούς, εκτός των σπόρ, και σε φόρμες μάλλον κατεβασιές.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΑΝΤΩ ΚΑΙ ΤΑΓΙΕΡ

Τα μαντώ σπόρ είναι συνήθως ίσια με τάγια υπογραμμισμένη από μια ζώνη. Άρκετά είναι χωρίς γούνα. Τα περισσότερα έχουν τετράγωνους ώμους. Επίσης ο γιακάς είναι ίσιος πίσω και καταλήγει εμπρός σε δυο μικρά γούνινα ρεβέρ.

Τα μανίκια των μαντῶ επανωσαν πια να υψώνονται υπερβολικά στον ώμο ή να τον φαρδαίνουν πολύ. Η γραμμή του ώμου μένει σχεδόν κανονική, ελαφρά υψωμένη διατηρεί ακόμη την τετράγωνη εμφάνιση χωρίς όμως υπερβολές. Τα μανίκια είναι επίσης κανονικά με ένα ελαφρό φάρδος πάντως.

Η γραμμή που σχεδιάζουν τα μαντώ μας παρουσιάζει μια σιλουέττα με στήθος καλοσφισμένο από το φόρεμα, με φούστα ευρύχωρη μάλλον, με κλεισιμο τέλειο και πρακτικό.

Πολλά μαντώ έχουν μανίκια ολόκληρα από γούνα, γιακάδες, παραμέντα και πλαστρόν γούνινα. Σημειώνουμε ακόμη και πολλά μαντώ μακρύ, χωρίς μέση, των οποίων το φάρδος πέφτει ίσια από τους ώμους και προχωρεί αυξανόμενο.

Βλέπουμε πολλά ταγιέρ σε νεανική γραμμή με μπάσκα κοντή και έν φόρμ. Τα μανίκια, ή μπάσκα και η φούστα είναι σε ίσια

Ένα ωραιότατο κοστούμι από ντρά ή χοντρό λαϊνάζ γαριρισμένο με άστρα-κάν και ένα κομψότατο επανωφόρι με νούνινο γιακά «Κλωντίν». Μανίκια και μανσόν από την ίδια γούνα.

σεηίδες

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΟΡΜΟΝΕΣ

Στο προηγούμενο φύλλο σας έγραψα γενικά περί ορμονών καθώς και περί της πραγματικής επενεργείας των στην θρέψη και τόνωση του δέρματος του προσώπου και ότι κατά συνέπεια, ή κατάλληλος χρησιμοποίηση των στα προϊόντα καλλογής αυξάνει τις ωφέλιμες ιδιότητές των.

Είπαμε ότι οι ορμόνες είναι προϊόντα εκκρινόμενα από ωρισμένους αδένες του ανθρωπίνου οργανισμού: των αδένων δε αυτών μια οποιαδήποτε διαταραχή έχει άμεσον αντίκτυπο στη γενική υγεία και το σφρίγος μας.

Δεν είναι απαραίτητον να εξετασθούν από την στήλη αυτή όλες οι ορμόνες. Οι γενικές γραμμές που σας έγραψα γι' αυτές στο προηγούμενο άρθρο είναι υπεραρκετές για να καταλάβετε τον σημαντικό και σπουδαίο ρόλο που παίζουν γενικώς στον κάθε ζωικό οργανισμό. Προσθέτω πάντως ότι οι ορμόνες βρίσκονται και σ' όλα τα ζώα και ότι είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθούν για την θεραπεία των ανθρώπων ορμόνες εκχυλισμένες από όργανα ζώων υγιών που έχουν

γίνει μια καλή γέμιση όπως ο κιμάς.

Τότε παίρνουμε ένα ταψί, το αλείφουμε με λάδι, πασπαλίζουμε με γαλέττα και στρώνουμε τις πατάτες από πάνω βάζουμε τον νηστίσιμο κιμά, πατάτες και ούτω καθ' εξής, τελειώνοντας με μια σάλτσα από αλεύρι και νερό.

Αν δεν νηστεύουμε, αντικαθιστούμε το λάδι με βούτυρο και την σάλτσα αλευριού και νερού με την συνήθη μπεσαμέλ. Έπειτα στέλνουμε στον φούρο, για όσους δεν αγαπούν τα κρεμμύδια ο μπουνακός δεν γίνεται νηστίσιμος, αλλά μόνο με στρώσιμο πατάτας, στρώσιμο μπεσαμέλ κτλ. Φυσικά δε είναι κατά πολύ γευστικώτερος και λεπτότερος.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

—Όταν δρέχη, τα κοριτσάκια μας θα φορέσουν ένα μαντώ από βελούδο αδιάδροχο.

—Στα παιδικά μαντώ και φορέματα πολλά δερμάτινα και βελούδινα κομπιά.

—Οι γιακάδες και τα μανίκια γαρι-ρονται με πολύχρωμες αλυσιδίτσες.

—Τα κοριτσάκια είναι πολύ νόστιμα χτενισμένα όταν έχουν το μέτωπο ελεύθερο, τα μαλλιά τραβηγμένα πίσω και καταλήγοντα σε μπούκλες.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

—Αν βρίζεσθε σ' ένα τραπέζι και σας τυχαίνει ένας παρακαθημένος ενοχλητικός υπομεινέ τον και προσπαθήσατε με κουβέντα να περάσει ή ώρα. Ίσως κατορθώσετε να τον κάμει λιγώτερο βαρετό.

—Άλλοτε δεν επέτρεπετο να σκουπίζετε την μύτη σας στο τραπέζι, αλλά τώρα αυτό κατηγορήθη μην το κάνετε όμως παρά εν εσχάτη ανάγκη και όχι με θόρυβο. Ούτε όμως και αποστρέφοντας το πρόσωπο. Αυτό θεωρείται από τους κώδικας καλής συμπεριφοράς ως αγένεια.

—Μην τρώτε διαστικά, ούτε να επιθεωρήτε τα επιτραπέζια είδη ή τον διπλανόν σας όταν σερβίρεται.

—Αν κατά κακή σύμπτωση και παρά τις φροντίδες της οικοδεσποίνης σας τύχη κάμενο φαγητό μη δείξετε την δυσαρέσκειά σας, αλλά φάτε το χωρίς να αφήσετε να σας διαφύγη λέξη.

—Όταν πλύνετε τα δάκτυλά σας στο μπλ, κάμετέ το με διάκριση βουτώντας μόνο τα άκρα των δακτύλων. Το νερό των μπλ τον γεμίζονα θα είναι ζεστό, όπως επίσης ζεστό θα είναι και τα πιάτα.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Νηστίσιμος μπουνακός.—Σε μια καλά πατάτες θα βάλουμε 100 δρ. κρεμμύδια, 50 δρ. ντομάτα πουρέ, 1/2 ποτήρι λευκό κρασί, 1 χούφτα ψιλή γαλέττα, 1/2 μάτσο μαϊντανό, ανάλογο λάδι, πιπέρι, αλάτι, μοσχοκάρυδο. Καθαρίζουμε και κόβουμε τις πατάτες φέτες στρογγυλές και τις τηγανίζουμε χωρίς να τις ξεράνουμε. Έν τω μεταξύ έχουμε φιλοκόψει τα κρεμμύδια και τα έχουμε τσιγαρίσει σε χωριστό μέρος. Στοιαγίζουμε τότε το λάδι από αυτά και προσθέτουμε την ντομάτα, τα μυρωδικά και τον μαϊντανό φιλοκομμένο και αφήνουμε να βράσουν επί ένα τέταρτο σχεδόν. Έπειτα αποσύρουμε από την φωτιά και οίχουμε μέσα την ανάλογη γαλέττα για να

Εξ άριστων προς τι δεξιά: Απογευματινό κοστούμι. Σακάκι μαύρο, πανταλόνι φανταζι. Μαντήλι του λαιμού από μπλε ποπλίνα με ρίγες κρέμ.—Γραβάτα εμπρόμ μπλε και λευκή.—Γραβάτα μπλε μεταξωτή με σχέδια κόκκινα κι' άσπρα.—Γραβάτα με ταξωτή μαύρη με ρίγες γκρι και κόκκινες.—Κοστούμι γκρι, σε κλασική αγγλική κούτ.—Επανωφόρι σταυρωτό μπλε μερίν σε φόρμα κλασική.

θανατωθή πρόσφατα.

Αι πρόοδοι της επιστήμης είναι μεγάλες, τα τελευταία ιδίως χρόνια, στο σπουδαίο αυτό κεφάλαιο, το πρόβλημα ανθρώπινης ζωής, και δρουν σήμερα στο εμπόριο διάφορα σπασιαλτέ, που περιέχουν ορμόνες για την θεραπεία διαφόρων νοσημάτων. 'Αλλά πάλι σ' αυτές τις έσοχες ορμόνες, υπάρχουν ποσότητες ενκρίσεων, που παρουσιάζουν κι' αυτές μίαν ορμονική ιδιότητα. Είναι τα εκχυλίσματα διαφόρων καλλυντικών κι' εν γένει κοσμητικών όπως π. χ. την χολεστερίνη που την βγάζουν από τας ενκρίσεις του δέρματος (λίγδας) κυρίως των ζώων με προβαία. Έχει μεγάλη επίδραση στην ανάπτυξη των τριχών του κεφαλιού χρησιμοποιείται στα παρυσκευάσματα για την τόνωση και περιποίηση των μαλλιών, των βλεφαρίδων του, μουστακιού, των γενειών κτλ. την λεκιθίνη, εκχύλισμα αυγού, που έχει ειδική επίδραση στην τόνωση και εν γένει την θέψη του δέρματος, την χολή στην οποία δρουν τα χολικά όξινά κι' άλλα παρυσκευάσματα, που χρησιμοποιούνται κατά την παρυσκευή διαφόρων σαμπουνιών, ξεπλυγιάς και σε ειδικά σαπούνια λοσιόνσεως.

Οι αυτά όμως τα εκχυλίσματα, κι' άλλα που ο χώρος δεν μού επιτρέπει ν' αναφέρω, χρειάζονται ως βάση διάφορες άλλες ειδικές σκευασίες, μέσα στις οποίες τοποθετούμενα, αποδίδουν τα γόνιμα αποτελέσματα των και ιδίως το Stéarat lactescent το οποίο με ανάλογη παρυσκευή δίνει ένα προϊόν ρευστό, υπό μορφήν γάλακτος, πολύ δημοφιλές κι' απαλλαγμένο από κάθε θρόμβο.

Το γάλα αυτό μπορεί να τροποποιηθί με κατάλληλες προσθήσεις στις διάφορες κατωτέρω μορφές, χρήσιμες για την κάθε ποιότητα του δέρματος του προσώπου, καθώς και για την θεραπεία διαφόρων αλλοιώσεων του. Γάλα γλυκερίνης, χρήσιμο για τα πολύ ξηρά δέρματα αντικαθιστά τις ως τώρα εν χρήσει κρέμες της ημέρας. Γάλα φρούτων, αντί της γλυκερίνης για us de fruit glyceriné γάλα στυπτικόν χωρίς γλυκερίνη, παρυσκευασμένο ανάλογως της περιπτώσεως και της λιπαρότητας του δέρματος με νερά χαμάμελης, τριανταφυλλίων, λεβάντας ή και με μίγμα όλων αυτών Γάλα άγγουριού με την προσθήκη νοπού, παρμένου με πρέσσα χυμού άγγουριού, για μετρίως λιπαρά κι' ούδέτερον δέρματα. Γάλα σιπίνης της οποίας ή λειοσιλική και μαλακτική ενέργεια είναι έσοχη. Γάλα από μέλι, το οποίο χρησιμοποιείται σε μαρμαμένα και ζαρουκλιασμένα πρόσωπα και διάφορα άλλα γάλακτα για τον βραδυνό καθαρισμό του προσώπου δηλ. το ξεπλυγιάρισμα.

Γι' αυτά θα σάς γράψω εκτενώς στο επόμενο φύλλο, μαζί με μερικές εύκολες συνταγές που μπορούν να παρυσκευασθούν άνοχη και σε φαρμακεία, γιατί από την συνοπτική περιγραφή που σάς έκανα θα καταλάβετε ότι ή σύνθεση και παρυσκευή των καλλυντικών αυτών και δύσκολη είναι κι' αρκετά λεπτή, αναλόγως δέ με την εκάστοτε παρουσιάζουσα περίπτωση και με την ποιότητα του δέρματος.

Θα σάς γράψω έντοτοις μερικόν συνταγών, χωρίς βέβαια ορμόνες, με την χρήση όμως των οποίων θ' αντικαθιστάτε με καλά αποτελέσματα τα ορμονοπαρεπτικά καλλυντικά γάλακτα

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΜΠΑΛΦΟΥΡ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Όταν ο λόρδος Μπάλφουρ έπεσιέφθη την 'Αμερική, οι 'Αμερικανοί, όπως ήταν φυσικό, σκοτώθηκαν να τον περιποιηθούν. Γεύματα, εορτές, λόγοι, προσόψεις και προπαντός επισιέψεις στά διάφορα αξιοθέατα. Σε μια τέτοια επίσκεψη στη Ν. Υόρκη, ένας ένθουσιώδης 'Αμερικανός γερουσιαστής, απόλυτως πεπεισμένος ότι ή χώρα του ήταν ή πιο έξαιρετική από όλα τα άλλα σημεία της Γης, ένοχλούσε διαρκώς τον λόρδο Μπάλφουρ, δείχνοντάς του το ένα και το άλλο, και εκφραζόμενος ο ίδιος με τα πιο ένθουσιώδη λόγια, πριν αφήση τον λόρδο Μπάλφουρ να πη την γνώμη του. Στο τέλος τούδειξε κι' έναν τεράστιο ούρανοξύστη που είχε ακριβώς αποπερατωθή εκείνες τις μέρες.

—Σείς. 'Εξοχώτατε, τού είπε, δεν έχετε τέτοια θαύματα στον τόπο σας.

—Δεν τ' νομίζω, απήντησε ο λόρδος Μπάλφουρ.

—'Εχει σαρανταδύο πατώματα, 'Εξοχώτατε.

—Τ'ο φαντάζομαι.

—'Από την ταράτσα του, 'Εξοχώτατε, έζει την πιο μεγαλοπρεπή θέα του κόσμου.

—'Ασφαλώς θά έχη.

—Μπορεί να δη κανείς σε απόσταση εκατό μιλίων.

—'Αλήθεια; Μπράβο!

—Μάλιστα, 'Εξοχώτατε, κι' αυτό το κτίριο που βλέπετε, έχει δώδεκα άσανσέρ.

—Μπράβο! Είναι δυνατόν;

—Μάλιστα 'Εξοχώτατε. Είναι δέ κτισμένο όλο από μπετόν και σίδηρο, ώστε είναι αδύνατο να καη.

Ο λόρδος Μπάλφουρ στάθηκε λίγο σκεπτικός. 'Ηθελε και δεν ήθελε να τ'ο πη. 'Αλλά τ'ο είπε:

—Τί κρίμα! ψιθύρισε.

ΓΙΟΡΤΑΣΙ

Μέσα μου ή νιότη άς βογγά κι' ή ζωή μου άς πεθαίνει
τί με νοιάζει; Κι' έγώ κάποια μέρα θά σβύσω
Μιά στιγμή μονάχα στην καρδιά μου κι' αν μένει
θα την ζήσω.

Φέρτε μου ωστόσο κρασί για να πιω νό μεθύσω
κι' όλοι οι φίλοι μου έλατε, γελαστοί πικραμένοι.
Θέλω απόψε στερνά να χαρώ, να γλεντήσω
τη ζωή τη καμένη.

“Ο,τι άγίασησά άς έρθει κι' ό,τι έλάτρευε άς φτάσει

τό παλιό ψάλλη τραγουδι
Τ' άγριο πνεύμα να διώξη τό σκληρό τ' αστράπη

κι' άς άνοση ή ψυχή μου λουλούδι
στην καινοβργία μου άγάπη.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Περίεργα από παντού

ΚΑΤΙ ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ...

Θα φαντάζεσθε ίσως ότι τα αυτόματα μηχανήματα πωλήσεως σοκολάτας κλπ. που είναι στημένα σε δημόσια μέρη είναι μοντέρνα εφεύρεση. Κάθε άλλο. Είναι πανάρχαια. Ο συγγραφέας 'Ιέρων περιγράφοντας τις εφευρέσεις του καθηγητού του Κτησιβίου, αναφέρει και για ένα μηχανήμα στο οποίο έφθανε να ρίξη κανείς ένα νόμισμα για να πάρη αυτόματος ποσότητα άγιασμένου νερού. Τό μηχανήμα αυτό ήταν ο πρώτος αυτόματος πωλητής και ήταν τοποθετημένο στάς εισόδους των αιγυπτιακών ναών. Είκοσι αιώνας αργότερα, οι άνθρωποι αντίγραφαν και σ' αυτό τους αρχαίους, όπως τους αντίγραφαν και σε τόσα άλλα πράγματα...

□ □

ΔΥΟ ΩΡΑΙΑ ΡΕΚΟΡ

Κατά τον παγκόσμιο πόλεμο ύπηρεξαν οικογένειες πολυμελείς που έστευαν όλα σχεδόν τα μέλη των στο μέτωπο. Τό ρεκόρ όμως των μαχητών ανδρών τό έχει ασφαλώς ή αξιοσέβαστος Κα Λίμυ Γκόλντλεϊ, από τό Πιτσμπουργκ της 'Αμερικής, ή οποία έστειλε στο μέτωπο 21 έγγονα.

Η κυρία αυτή κατέχει και ένα ακόμη ρεκόρ: και τα 21 αυτά άγόρια της γύρισαν σώα και άκέραια από τον πόλεμο!

□ □

Η ΜΠΟΥΓΑΛΑ ΤΗΣ

Κας ΜΟΝΓΚΟΛΦΙΕΡΟΥ

Οι περισσότερες εφευρέσεις ύπηρεξαν ζητήματα τύχης. Τό ίδιο και τό άερόστατο. Κάποτε ή Κα Μονγκολφιέρου, ή σύζυγος τού εφευρέτου τού άερόστατου με θερμό άέρα, είχε μπουγάδα. 'Επειδή ο καιρός έξω ήταν βροχερός, άπλωσε τα πλυμένα της σ' ένα δωμάτιο δάζοντας από κάτω και ένα καλό μαγκάλι ακριβώς, ύπηρεχε ένα μπλουζάκι που στέγνωσε πρώτο, και σε λίγο φούσκωνε, άπεσπάτο από τό έλαφρό του πιάσιμο και άνέβαινε προς την οροφή, ώθούμενο από τό κύμα τού ζεστού άερος που άνεπύσσεται από την άκτινοβολία της θερμότητας τού μαγκαλιού. Η Κα Μονγκολφιέρου, φώναζε τόν άνδρα της για να της κατεβάση τό άεροβατούν μπλουζάκι. Ο κ. Μονγκολφιέρους μόλις είδε τό πράγμα, σκανδαλίστηκε, βυθίστηκε σε σκέψεις και σε λίγο σχεδίαζε τό πρώτο του άερόστατο με θερμό άέρα.

□ □

ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ... ΠΥΡΚΑΙΣ

Οι πυρκαϊές πήραν και έδωκαν τα δυό τελευταία αυτά χρόνια στά άτμόπλοια. 691 τέτοιες πυρκαϊές έχουν σημειωθή κατά τό χρονικό αυτό διάστημα. Κατόπι από την έπιδημία αυτή, οι σοφοί έβαλαν τα δυνατά τους για να αύξησουν τα μέσα προλήψεως των πυρκαϊών σε πλοία. 'Ετσι, κατέλεξαν στην κατασκευή ενός ειδικού θερμομέτρου, τό όποιο συγκεντρώνει και δείχνει τις θερμοκρασίες που επικρατούν σ' όλο τό σκάφος και άναγγέλλει τόν κίνδυνο μόλις φθάση ή θερμοκρασία σε ένα ώρισμένο, ύποπτο σημείο. Δηλ. μόλις σημειωθή κάπου ένναξη πυρκαϊάς, τό θερμομέτρο έπηρεάζεται από την αύξηση της θερμοκρασίας στο μέρος εκείνο, ο δρόγγυρος άνεβαίνει στο σημείο τού κινδύνου και τό πλήρωμα σπεύδει άμέσως να ποιάσει τό κακό.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Μπορούμε να ιδούμε τ' υπερφυσικό;

Σ' ένα προηγούμενο άρθρο μας, γράψαμε για τό «ήλεκτρικό μάτι» και τα περίεργα πειράματα που έγιναν από διάφορους σοφούς με την βοήθεια των μέντιουμ.

Η επιστήμη, άνήσυχη έρευνήτρια, δεν περιορίζεται τώρα τελευταία μονάχα στο να μελετά και να κωδικοποιή, τρόπον τινά, τα γύρω μας όρατά πράγματα αλλά επεκτείνει τις έρευνές της και στα πέραν τού όρατου και άντιληπτου μας κόσμου πράγματα. 'Ετσι, έχει βαλθή να μάς πείση ότι ο μυστηριώδης αυτός κόσμος, τό ύπερφύσικον, ύπάρχει και να μάς κινή να τ'ο δούμε άν όχι ολόκληρο κι' όπως είναι αλλά κατ' άδείας. Δηλ. προκαλώντας διάφορα μεμονωμένα γεγονότα, διάφορες σπασμωδικές κινήσεις τού κόσμου αυτού, που μάς πείθουν για την ύπαρξή του.

'Ετσι, έρευνήθηκε τό «ήλεκτρικό μάτι» με τό όποιο θα βλέπαμε τί συμβαίνει πίσω από την γνωστή ζωή μας.

Τά μέντιουμ, μάς έχουν ύπερβεί ως τώρα ένα μέρος τού πέπλου που σκεπάει την άλλη ζωή, την μεγάλη και μυστηριώδη ζωή τού ύπερπέραν, και είναι γνωστά σ' όλους: μάς τα κατορθώματα τους. 'Οπως όμως συμβαίνει με κάθε τι τό νέο και δυσνόητο από τό πολύ κοινό, και ή νέα επιστήμη—γιατί περί νέας επιστήμης πρόκειται—έγινε συχνά ατία να δράση ή τσαρλατανία και ή εκμετάλλευση, πράγμα που έξέθετε και δυσφημούσε την άληθινή επιστημονική προσπάθεια.

Ηδη, με την επέμβαση σοφών κύρους, κατοχυρώθηκε και ή νέα αυτή επιστημονική εκδήλωση.

□ □

‘Ας άνακεφαλαιώσουμε τώρα τις διαπιστώσεις που έγιναν με την βοήθεια τού ήλεκτρικού ματιού.

Ένα καλό μέντιουμ—ο αυστριακός Ρούντι Σνάιντερ—συγκρατούμενος γερά από δυό έλεγκτές των πειραμάτων του, είδε, βρισκόμενος σε ύπνωση κατάσταση, μια «άορατη ήλη» να σχηματίζεται σε απόσταση, επάνω σ' ένα τραπέζι, και να διακόπη επανειλημμένως ένα φράγμα ύπερθρον άκτίνων.

Τό πείραμα επανελήφθη, με συνετοχή αυτή την φορά τού ήλεκτρικού ματιού, έν συνδυασμό με μια ειδική φωτογραφική μηχανή.

Τό «ήλεκτρικό μάτι», είδε τό φάσμα, και τό υπνάνημα φωτογράφησε την σκηνή με την βοήθεια μηχανισμού, αλλά ή πλάνα ήταν άδεια, ένφ τό ήλεκτρικό μάτι είχε έπηρεασθή!

Τό πείραμα επανελήφθη 76 φορές, με τό ίδιο μέντιουμ.

Σε 11 από τις 76 αυτές φορές, οι πειραματιζόμενοι επέτυχαν να μετακινήσουν, χωρίς κανείς να τ' άγγίξη, διάφορα άντικείμενα π. χ. ένα μπουκέτο ρίχθηκε μόνο του πάνω από ένα παραβάν. Ένα μαντήλι άφήνεται διπλωμένο και ξαναβρίσκεται άνω κάτω. Τό ήλεκτρικό μάτι παρακολουθεί όχι πιά σπιθαμή προς σπιθαμή, αλλά χιλιόμετρο προς χιλιόμετρο, την μετακίνηση της άόρατης ουσίας, που πλησιάζει τα άντικείμενα ως την στιγμή της μετακινήσεώς των.

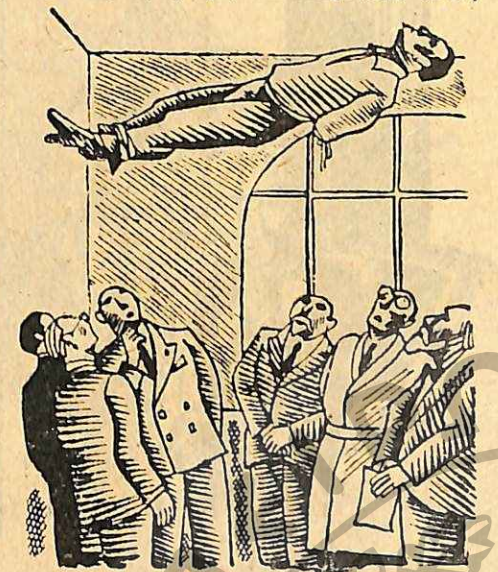
Τό ήλεκτρικό μάτι ήταν συνδεδεμένο με σύρματα σε ειδικά γαλβανόμετρα καταγραφής, κλεισμένα μέσα σε σφραγισμένες γυάλες, που βρισκόνταν σ' ένα άλλο δωμάτιο. Διαπιστώθηκε, λοιπόν από την μελέτη των διαγραμμάτων, ότι ύπηρεχε ένας συντονισμός της άναπνοής τού Ρούντι με τόν κινητικό ρυθμό της μυστηριώδους ύλης. 'Απόδειξη ότι ή τελευταία αυτή έξαρτάται από την ζωτική δύναμη τού μέντιουμ.

'Επίσης διαπιστώθηκε με δυό ήλεκτρικά μάτια ότι τό μέντιουμ μπορεί να παραγάγη αυτή την ύλη, άν διαταχθή και να την μετακινή μπρος και πίσω, κατά βούληση.

Σ' ένα άλλο πείραμα με άλλο μέντιουμ, ο πειραματιστής (δωρ 'Οστού) είδε με τα μάτια του την ψυχική αυτή ουσία και την ένδειξε σε δυό παρισταμένους την ώρα που έσπρωχνε δυνατά ένα τραπέζι άάρους 14 κιλών!

□ □

‘Ολα τα παραπάνω πειράματα, έγιναν στο Παρίσι με μάρτυρας επιστήμονας, διαισθη-

Τό περίφημο μέντιουμ Χόμ άνυψούμενο μόνο του στον άέρα...

μους κατά τό πλείστον, από τους οποίους πολλοί ζουν ακόμη.

Τό μηχανήμα που είχε χρησιμοποιήσει τό μέντιουμ Ρούντι Σνάιντερ, ύπάρχει, επίσης, στο σπίτι τού δωρ 'Οστού, (Λεωφόρος Νιλ, Παρίσι) έτοιμο να ξαναλειτουργήση άν βρισκόταν κανένα καλό μέντιουμ. Οι άπιστοι Θεομάδες, θα κινούν τώρα χαροκτηριστικώς τό κεφάλι. Και έν τούτοις ύπάρχουν ακόμη και οι παρατηρήσεις τού Ουίλλιαμ Κρούκς, τόν περασμένο αιώνα επάνω στον διάσημο Χόμ, που πιά δυσκολονόητες όπως είναι θα προκαλέσουν ακόμη περισσότερο την δυσπιστία.

Ο Κρούκς είναι ένας 'Αγγλος φυσιοδίφης, γνωστός και κλασικός, που έρευνε την λυχνία των άκτίνων Χ. Ο Χόμ ήταν τό ισχυρότερο ίσως μέντιουμ άπ' όσα φάνηκαν ως τώρα.

Τό μέντιουμ αυτό, μέσα στο πιά άπλετο φώς, πράγμα αδύνατο για τα άλλα μέντιουμ,

κατόρθωσε να προκαλή κρότους μέσα στα έπιπλα, να μετακινή ένα τεράστιο πιάνο, να δημιουργή μικρά άόρατα χέρια που θάπεναν τα μάγουλα των παρισταμένων κτλ.

Μπροστά σε δέκα μάρτυρας, και με φώς κατόρθωσε να σηκώσει στον άέρα μια φουσαρόνικα, που άνοιγόκλεινε μόνη της, ένφ τα πλήκτρα της άνεβοκατέβαιναν παίζοντας μια μελωδία!

Μέσα σε ήμίφως κατόρθωσε να παραγάγη τό σχήμα μιάς γυναικός που έπαίξε ένα μουσικό όργανο, ή να κινή ένα άόρατο ζεστό χεράκι να σφίξη τό χέρι τού Κρούκς. Ο τελευταίος αυτός, ύπέβαλε τόν Χόμ, σε αούτηρότατη εξέλεψη. Τά αποτελέσματα ύπηρεξαν πιά καταπληκτικά. Ο Χόμ κατόρθωσε αυτή την φορά να κινή μια φουσαρόνικα, κλεισμένη μέσα σ' ένα κλουβί, να άλωρηθή στον άέρα και να παίξη μόνη της.

‘Ανάλογη ιδιότητα είχε και τό διάσημο μέντιουμ Εύσεβία Παλαδίνου, για τόν όποιο άναφέραμε επίσης άλλοτε. 'Αλλά τά όρα του μυστηριώδους δεν σταματούν εδώ. 'Υπάρχουν ακόμη και οι καταπληκτικοί έκείνοι «άνθρωποι-σαλαμάνδρες», όπως τούς όνόμασαν, που πίνουν φρωτιές στα χέρια των ή άλλα άντικείμενα που καίουν χωρίς να καίγονται.

Η 'Αννυ Χώντερ, π. χ. κράτησε στα 1923, στο Μπουρνμάουθ, μπροστά σε μάρτυρας και για πολλή ώρα ένα άναμένο κάρβουνο χωρίς διόλου να καη. Κατόπι έβαλε τό ίδιο κάρβουνο στα μαλλιά ενός παρισταμένου χωρίς και αυτά να καούν. Όταν όμως τό ίδιο αυτό πρόσωπο θέλησε να πιάση με τα χέρια του τό κάρβουνο που κατά τα φαινόμενα δεν έκαie, τό πέταξε άμέσως κάτω φωνάζοντας από τό καήσιμο!

Τό φαινόμενο αυτό ένφ τό ίδιο με τό παρατηρούμενο μεταξδ ώρισμένων φακίρηδων πιά περπατούν επάνω στην φωτιά, χωρίς να καούν.

‘Εχει δέ διαπιστωθή και τό έξης περίεργό: τό μέντιουμ που πειραματίζεται περπατώντας επάνω στη φωτιά, χάνει πολλά κιλά από τό βάρος του όταν έκτελή τό πείραμα.

□ □

‘Από τα έκπληκτικώτερα επίσης και τό πείραμα της «άνθρωπίνης αιώρησεως» στο κενό. Τό μέντιουμ, δεμένο χειροπόδαρά, όπως δείχνει ή εικόνα μας, άνυψώνεται από τό έδαφος, χωρίς να τό άγγίση κανείς, μόνον με την δύναμη τού πνεύματος και περιφέρεται στο κενόν σάν άερόστατο, μετακινούμενο και στο παραμικρότερο άγγιγμα.

‘Ετσι, ο δωρ Χόουλετ και οι λόρδοι Αίνδσαιη και 'Αντρε, βεβαιούν ότι είδαν τόν Χόμ, τόν όποιον είχαν έαπλώσει δεμένο χειροπόδαρά στο πάτωμα ενός δωματίου, να δ-ψάνεται σιγά-σιγά, στην όριζόντια στάση στην όποία τόν είχαν τοποθετήσει και να άιωρήται στο κενόν, επάνω από τα κεφάλια των καταπληκτών παρισταμένων, σάν να ή-ταν μια φωσκα γεμάτη άέρα!

‘Ολα αυτά είναι άποδείξεις, ότι κάτι υπάρχει έξω από αυτή την ζωή που έόρουμε και βλέπουμε αυτό τό κάτι προσπαθεί τώρα να μάς φανερώση ή επιστήμη.

Ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ

"Ημασταν τότε κουτοί..."

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΛΛΑ ΡΟΣΣΙ

-Δά μέλνωμε πάντα φίλοι;
-Πάντα...

Καί της έπιασε τὸ χέρι, κυτ-
τάζοντάς την κατάματα σάν
νάθελε νὰ τῆς χαρίσῃ μίαν ὕστατη τρυ-
φερότητα πού εἶχε γεννηθῇ μέσα του ἁ-
πότομα σάν ἀποκάλυψη.

-Μήπως θύμωσες, Μπέρτο;
-Ὁχι, Τζινέβρα. Παντρέψαι, βρῆκει
τὸν τρόπο νὰ λύσῃς τὸ πρόβλημα τῆς
ζωῆς. Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σου εἶναι ἕ-
νας σαραντάρης. Ἰδεώδης σύζυγος. Νὰ
θυμώσω; Ὁχι-δὰ. Πολύ καλὰ κάνεις...

-Τὸ λές με τὴν καρδιά σου;
-Ναί. Ἡ φιλία μας ἦταν ἡ χαρὰ, τὸ
δνείρο δυὸ παιδιῶν. Ἡ συμπάθειά μας
ἀποτελούνταν ἀπὸ μιά παρτίδα τένις,
ἀπὸ παρὰ στὰ συνεμά, ἀπὸ χασομέρια
σὲ μεγάλες, ἀτέλειωτες συζητήσεις με θέ-
ματα τίς γνωστότερες στὰρ καὶ τίς γρα-
βάτες τῆς μόδας. Σοὺ παρουσιάστηκε ἡ
ἐμφανὴς νὰ ξεφύγῃς καὶ καλὰ κάνεις νὰ
ἐπωφεληθῇς. Κάθε τόσο, γυρίζεις ἕνα φύλ-
λο τῆς ζωῆς κι' ὅλα ἀλλάζουν: συνήθειες,
σκέψεις ψυχικὲς καταστάσεις, ὁ τρό-
πος πὺ σκέπτεται κανεὶς καὶ βλέπει τὰ
πράγματα.

-Δὲν νοιώθεις οὕτε τὴν παραμικρὴ δυ-
σφορία;

-Οὕτε, Τζινέβρα. Παντρέψου καὶ ζῆσε
εὐτυχισμένη.

-Προτιμότερο ἔτσι, Ἄφοῦ εἶναι ἔτσι,
ἂς βγοῦμε, ἂς πᾶμε γιὰ στερνὴ φορά στὸ
σινεμά. Ἀπὸ αὐριο, ἀρχίζει ἡ καινούρη-
για μου ζωὴ τῆς ἀρραβωνιασμένης.

-Π ἰλιβερό γιὰ σένα!

-Κουτέ! Δὲν εἶναι καθόλου ἰλιβερό.
Εἶναι μιά ἀλλαγὴ, ἀπλούστατα. Πᾶμε;

-Ὁχι. Στὸ ἐξῆς, δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται
πιὰ νὰ ἀναβῶ ἕνα ραντεβὺ μου γιὰ
χατήρι σου. Τόσον καιρὸ τώρα κάποια
ἄλλη περιμένει ἕνα τηλεφώνημά μου, μιά
ώρα πὺ νάχω ἐλεύθερη...

-Ἡ φράση αὐτὴ, εἰπωμένη ὥστόσο ἀ-
πλούστατα, ἔκανε νὰ διαλυθῇ ἡ ἐπιφα-
νειακὴ τους γαλήνη. Ἡ φωνὴ τους, πὺ
ὡς τότε ἦταν ἡρεμὴ κι' ἀτάραχη, ἀντη-
χοῦσε τώρα πὺ βορραὶ μέσα στὸ σαλόνι.
Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Μπέρτο ἐξέκι-
σαν αὐτὴ τὴν γαλήνη, ἡ λογικὴ τους φά-
νηκε νὰ συντρίβεται ἀπάνω στὴν πικρία
ἐνὸς χαμένου πράγματος, θόλωσε τὸ
φῶς κι' οἱ σκιὲς τοῦ δωματίου ἔκαναν
πὺ σιληρὸ τὸν ἀνωμολόγητο σπαραγμό.

-Εκεῖνος προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα
χωρὶς νὰ στραφῇ, γρήγορα, σάν νὰ προ-
αισθανόταν κιόλας ἕνας ξανακάλεσμα,
σάν νάθελε νὰ προστατευθῇ ἀπὸ μιά δι-
κὴ του λιποψυχία.

-Μπέρτο!

-Ἡ Τζινέβρα ἔτρεξε κοντὰ του σάν νὰ
θελε νὰ συμπληρώσῃ κάθε κενὸ, νὰ μα-
ταιώσῃ κάθε φόβο.

-Εμείνε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον,
χωρὶς νὰ ποῦν πιὰ λέξη. Χωρὶς οὕτε καν
νὰ βροῦν ἕνα λόγο πὺ νὰ τοὺς ἐνώσῃ,
πὺ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἕνα ἀπ' τοὺς δυὸ
τοὺς νὰ διαλύσῃ τὴν ἀγωνία πὺ τοὺς
χωρίζε γιὰ πάντα.

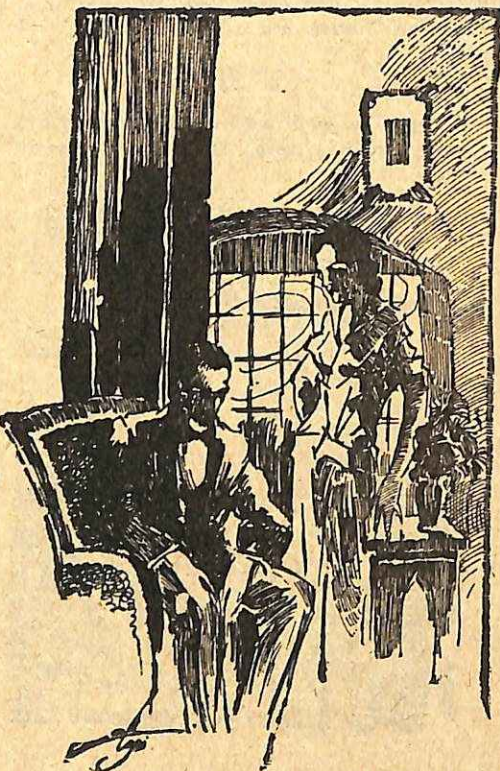
-Ἄστερ ἀπὸ λίγο ἐκεῖνος ψιθύρισε:
-Πές μου τούλαχιστον τὸν ἀγαπᾷς;
-Τὸν ἀγαπᾷ.

-Κι' ἐγώ;
-Πι κι' ἐσύ; Ἄν τὸν ἀγαπᾷς;

-Κι' ἐγὼ πὺ σ' ἀγαπᾷ τόσον καιρὸ;
Μεγάλωσες στὸ πλευρό μου καὶ μέσα
στὴν καρδιά μου γιγαντώθηκε ἡ φιλία,
ἡ συμπάθεια ἐγίνε ἔρωτας χωρὶς νὰ τὸ
καταλάβω, καὶ τώρα, τώρα πὺ σὲ χά-
νω, νοιώθω πὺς μόνη ἐσὺ ὑπάρχεις, νοιώ-
θω πὺς μοῦ κλέβουν τὸ πὺ λατρευτό
μου πράγμα, τόσο πὺ χάνοντας ἐσένα,
μοῦ φαίνεται πὺς χάνω μονομιᾶς κάθε
λόγο νὰ ζῶ, νὰ ἐπιζῶ καὶ νὰ πιστεῦω.

-Εσὺ, Μπέρτο;
-Ναί, ἐγώ...

-Δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ. Τὰ δάκρυα
πὺ συγκρατοῦσε τόση ὥρα, πλημμύρι-

-Πές μου, τούλαχιστον, τὸν ἀγαπᾷς;

σαν τὰ μάτια του μ' ἕναν δυνατὸ λυγμό.
"Εμείναν γιὰ λίγο σιωπηλοί. Κατόπιν
ἐκεῖνη εἶπε:

-Καὶ τώρα, Μπέρτο... τώρα ἀγάπη
μου;

-Τώρα;

Καὶ γιὰ πρώτη φορά, τὰ εἰκοσι χρόνια
του εἶδαν τὴν ζωὴ ὅπως πραγματικὰ εἶ-
ναι: πικρὴ, ὀρεξη, ποδότρα. Τὴν εἶχε
φτιάξει ὁμορφὴ, ἀνάμεσα σὲ χαμόγε-
λα, με τὴν ἐγγονιαστὴ χαρὰ νὰ ζῇ, καὶ
τώρα μονομιᾶς ὅλα τοῦ ἐξέφυγαν:

-Μὰ γιὰτί νὰ μὴ μοῦ μιλήσῃς νωρί-
τερα;

-Πρὶν δὲν τῶξερα. Τώρα εἶναι μάταιο.
Ἀνάμεσά μας ἀπλώνεται πιὰ ἡ σκιά τοῦ
ἄλλου, ἐκεῖνου στὸν ὅποιον εἶπες ἦδη
τὸ «ναί», στὸν ὅποιο ἴσως καὶ νάδωσες
ιόλας τὸ πρῶτο φιλή...

Πέρασαν δέκα χρόνια. Ὁ Μπέρτο στα-
διοδρόμησε λαμπρὰ στὸ ἐμπόριο. Γλέ-

τησε με πολλές γυναῖκες, Καμμιὰ γυναι-
κα δὲν τὸν κατέκτησε ὅμως. Κι' ἡ Τζινέ-
βρα ἐγίνε μιά παλὰ γλυκερὴ ἀνάμνη-
ση. Δὲν τὴν ξανάειδε πιὰ.

-Ἄστερα ἀπ' τὸν γάμο της, ἡ Τζινέ-
βρα ἐγκατέλειπε τὸ Μιλάνο, με τὴν ἀ-
προσδιόριστη μελαγχολία ὅτι δὲν εἶχε
σταθῇ τυχερὴ ν' ἀπολαύσῃ τὸν ἔρωτα.

-Ἐξῆς ὥστόσο ἦρεμα. Ἡ ζωὴ της δὲν
εἶχε καρδιοχτύπια, φλόγες πὺ ἀναβο-
σβύνουν, ἀπελπισμένα φιλιά. Ὁχι. Κάτι
τὸ γαλήνιο, τὸ ἡσυχό, τὸ σχεδὸν ἐκου-
ραστικό. Ἡ σκέψη τοῦ Μπέρτο εἶχε γί-
νει τώρα τὸ αἰσθηματικὸ της καταφύγιο,
ἡ ἠθικὴ της ἀπιστία...

-Τζινέβρα, δὲν με ἀναγνωρίζεις;
-Ναί, Μπέρτο. Θὰ προτιμοῦσα ὅμως
νὰ μὴ σὲ ἀναγνωρίσω...

-Γιατί; Ἀγάπη μου...

Καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι.

-Κι' ἐσύ;

-Εγώ; Ὁ, τίποτα. Πᾶμε νὰ πάρουμε
ἕνα τσάι καὶ νὰ φλυαρήσουμε λιγάκι.

Μπήκαν σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο.

-Εἰσαι πάντα ὁ ἴδιος, Μπέρτο.

-Ἀντίθετα, εἰμαι τόσο ἀλλαγμένος
κατὰ βάθος! Κι' ἐσύ;

-Ἐπέστρεψα στὸ Μιλάνο.

-Εὐτυχισμένη;

-Ἰπὲρ. Τώρα ὅμως... πὺ πέθανε
ὁ σύζυγός μου κι' ἐμείνα ὁλομόναχη...

Δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια της.

-Μὲ συγχωρεῖς... Δὲν τῶξερα...

Καὶ μέσα τοῦ ξαναγεννήθηκε κάτι. Τῆς
ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τὸ χάιδεψε:

-Καὶ δὲν μοῦγραφε τίποτα!

-Πι ἤθελες νὰ σοῦ γράψω; Πὺς ἦμουν
λυπημένη; Ἐξ ἄλλου δὲν εἶχα καθόλου
εἰδήσεις σου. Σὲ φανταζόμουν παντρεμέ-
νο, πὺς με εἶχες ξεχάσει...

Θάθελε νὰ τοῦ πῇ ἀκόμη πὺς πολλά.
Γιατί ὅμως νὰ τοῦ φανερώσῃ πόσο ἀδεια-
νὴ ἦταν ἡ ψυχὴ της, νὰ ἀποκαλύψῃ καὶ
τίς πὺ κρυμμένες γωνιὲς πὺ ἦσαν ἀ-
νεξερευνητὲς κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἴδια;

-Τζινέβρα, εἰμαι πάλι ἐδῶ, ὅπως χθές,
ὅπως τὴν μέρα ποῦφυγα ἀπελπισμένος
γιατί σ' ἔχανα. Καὶ θαρρῶ πὺς εἰμαι ἔα-
νὰ εἰκοσι χρονῶν. Σοῦ ζητῶ καὶ πάλι νὰ
ξαναρχίσῃς τὴν ζωὴ σου μαζί μου...

-Ὁ, ὅχι... Ὁχι, Μπέρτο. Σ' εὐχαρι-
στῶ, πρέπει ὅμως νὰ ἀρνηθῶ. Γιὰ νὰ
δημιουργήσῃς μίαν ἐστία, γιὰ ν' ἀποκτή-
σῃς τὴν ἀγάπη, τὴν εὐτυχία, τίς ἀπολαύ-
σεις τῆς οἰκογενείας, χρειάζεσαι μιά νέα
γυναῖκα δροσερὴ πὺ νὰ μὴ γνωρίζῃ
τὴν χαρὰ καὶ τὴν λύπη, πὺ νὰ εἶναι ὅ-
μως πλούσια ἀπὸ ἐλπίδες κι' ὀπιοσέσεις.

Ἡ οἰκογένεια θέλει γερὰ θεμέλια καὶ
δὲν ξαναφτιάχνεται ἀπάνω σὲ ἐρείπια...

Ἀξίζεις νὰ ἀγαπηθῇς... Ἐγὼ εἰμαι μιά
γυναῖκα πὺ ἐξῆς... πὺ γέρας...

-Γιατί; Ἀφοῦ ἀγαπηθήκαμε τόσο πο-
λύ;

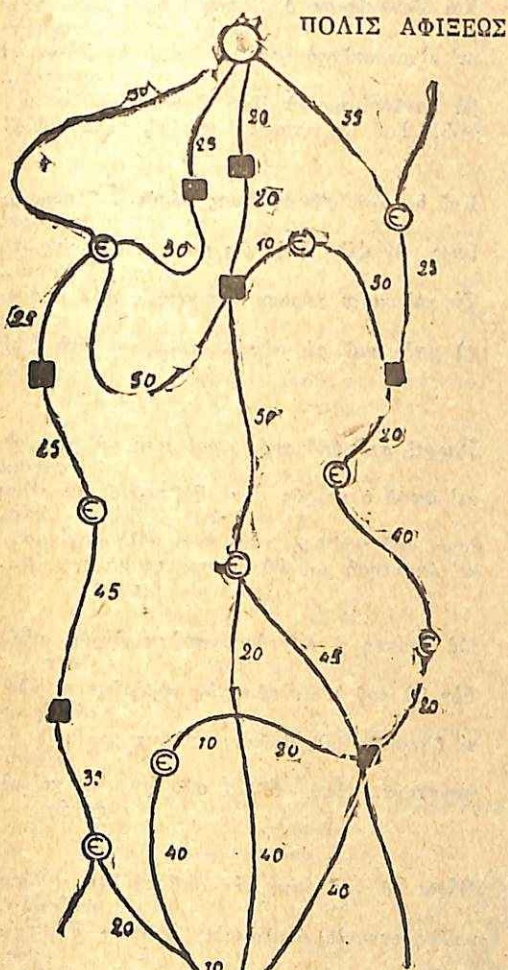
-Ναί, ἀγάπη μου... Ὑπῆρξαμε δυὸ
κουτοί, τότε, δυὸ παιδιὰ πὺ ἐπαίξαν με
τὸν ἔρωτα, καὶ πὺ ἀφῆσαν νὰ τοὺς φύ-
γῃ ἀπὸ τὰ χέρια τους...

ΝΕΛΛΑ ΡΟΣΣΙ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΣΩΦΕΡ

Ἐνας σωφὲρ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τα-
ξιδεύῃ ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς ἀναχωρήσεως (ὁ
μαῦρος κύκλος στὸ κάτω μέρος τοῦ σχεδίου)
στὴν πόλιν τῆς ἀφίξεώς του (ὁ λευκὸς κύ-
κλος στὸ ἄνω μέρος τῆς εἰκόνας) καὶ οἱ ὁ-
ποῖες ἀπέχουν περὶ τὰ 150 χλμ.

ΠΟΛΙΣ
ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΩΣ

Φερόντας ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς ἀναχωρήσε-
ως γιὰ νὰ πᾶ στὴν πόλιν τῆς ἀφίξεώς του
ὁ σωφὲρ ἔχει τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἀκολουθήσῃ
διαφόρους δρόμους. Μὰ πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν
τοῦ ὅτι κατὰ τὴν διαδρομὴν θὰ χρειασ-
θῇ βενζίνη καὶ λάδι, διότι στὸ ντεπόζιτο τοῦ
αὐτοκινήτου ὑπάρχουν μόνον 5 λίτρες βενζί-
νης, πὺ ἐπαρκεῖ γιὰ 50 χλμ., καὶ 1 λίτρο λα-
δίου, πὺ ἐπαρκεῖ γιὰ 100 χλμ.

Ἐπάνω στοὺς δρόμους πὺς μορφεῖ νὰ ἀ-
κολουθήσῃ ὁ σωφὲρ ὑπάρχουν πρᾶγμα βεν-
ζίνης (μικροὶ κύκλοι πὺς περιλαμβάνουν ἕνα
Ε), καθὼς καὶ ἀποθήκες λαδίου (μᾶζα τε-
τραγωνίδια). Σημειωτέον ὅτι τὰ πρᾶγμα
βενζίνης δὲν χορηγοῦν παρὰ 5 λίτρες βεν-
ζίνης. Οἱ δὲ ἀποθήκες λαδίου ἀπὸ 1 λίτρο
λάδι. Τὰ ντεπόζιτα ὅμως τοῦ αὐτοκινήτου
μπορεῖ νὰ περιλάβουν περισσότερα.

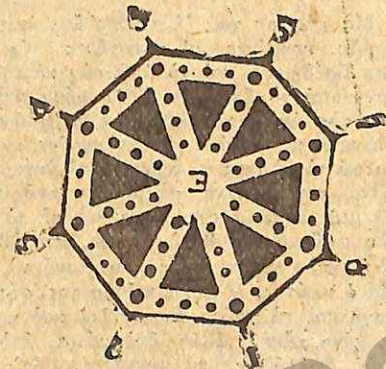
Ποῖο δρόμος πρέπει νὰ ἀκολου-
θῇ ὁ σωφὲρ ὥστε νὰ ἀφίξῃ
κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτερινῆς ἐφοδίας,

Οἱ ἀριθμοὶ πὺς βρίσκονται σημειωμένοι
πλάι στοὺς δρόμους, καθορίζουν τὰ χιλιόμε-
τρα τὸν ἀποστάσεων ἀπὸ ἐνὸς πρᾶγματος (ἡ
ἀποθήκη) στὸ ἄλλο, ἡ ἀπὸ ἐνὸς πρᾶγματος
μέχρι τῆς ἐνὸς ἐνὸς δρόμου με ἄλλον.
Ὁ σωφὲρ δὲν δικαιούται νὰ περάσῃ δυὸ
φορὲς ἀπὸ τὸ ἴδιο πρᾶγμα (ἡ ἀποθήκη),
οὔτε νὰ «ὀψῇ» (νὰ περάσῃ ἐπάνω ἀπὸ)
τὸν δρόμον ἀπὸ τὸν ὁποῖο πέρασε μιά φορὰ.
(Πρὸς ἐνέκλιαν σας, σὰς ἀποκαλύπτουμε
ὅτι στὰν ὁ αὐτοκίνητος φθάσῃ στὸ τέ-
μα, δὲν τοῦ μένει καθόλου βενζίνη, μὰ θὰ
ἔχη μιά λίτρα λαδίου).

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές).

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΙΔΟΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Συμπληρώσατε τίς τελείες πὺ εἶναι ἀκτι-
νωτὰ γύρω στὸ Ε τοῦ κέντρου, βρίσκοντας
ὁκτώ λέξεις πενταψήφιες πὺ νὰ ἀρχίζουν
ἀπὸ Ε.

Γιὰ νὰ σὰς εὐκολύνωμε, ἀναφέρουμε:
Ε-1. Ἡ παρηγοριά τὸν ἀτυχόν.
Ε-2. Ἀθηναῖα ἑφημερίδα.
Ε-3. Τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀπατεώσους.
Ε-4. Τοπικὸ ἐπίγραμμα, ἐμφαίνει τὴν ἀ-
πόστασιν.
Ε-5. Γυναικεῖον ὄνομα ἀπὸ τὴν Παλαιὰν
Δαθῆκην.
Ε-6. Ἀριθμὸς.
Ε-7. Κάτι πὺς περιγράφει τὴν γλώσσα ὅ-
ταν ἐνοθῇ με τὰ δόντια.
Ε-8. Μιά χριστιανικὴ ἀρετὴ.

Πρέπει ὅμως νὰ συμπληρώσωμε καὶ τὸν
κύκλον με πενταψήφιες λέξεις, τὸν ὅποιον
ἐν ἄρχικῇ καὶ τὰ τελικὰ εἶναι τὰ τελικὰ
γράμματα τὸν λέξεων πὺς βρίσκονται στὰς
ἀντιπαραστάσεις.

1-2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
2-3. Γεωργικὸν προϊόν.
3-4. Νῆσος τὸν Κινδύνα.
4-5. Θεός.
5-6. Κράτος.
6-7. Ὀνομασία τὸν Βαλκανίων.
7-8. Ὀνομα.
8-1. Οὐράνιον φαινόμενον.
Ἡμερωτέον ὅτι τὸ τελικὸν τῆς λέξεως
2 ἀποτελεῖ τὸ ἀρχικὸν τῆς λέξεως 2-3
οὕτω καθέστις.

τοῦ ὁ νυκτοφύλαξ ἐνὸς ἐργοστασίου μπῆκε
στὸ δωμάτιο τοῦ διευθυντοῦ, καὶ εἶδε με
τρόμο τὸν προϊστάμενόν του περμένο πάνω
στὸ γραφεῖο του, χωρὶς νὰ δῇ σημεῖα ζω-
ῆς. Ἐνα περιστροφὸν βρισκόταν στὰ δεξιὰ
του, πάνω στὸ χαλί. Πλησιάζοντας, ὁ νυκτο-
φύλαξ ἐξακρίβωσε ὅτι ὁ διευθυντὴς ἦταν
νεκρός.

Ἐπάνω στὸ γραφεῖο βρισκόταν ἕνα φύλ-
λο χαρτίου με αὐτὲς τίς λέξεις: «Ὁ βαπτι-
στικὸς μου με ἔ...»

Καμμιὰ ἄλλη ἀνωμαλία δὲν παρατήρησε
τὸ στουπόχαρτο ἦταν στὴ θέση του, τὸ ἡμε-
ρολόγιο με τὴν ἡμερομηνία τῆς ἡμέρας, ὁ
κονδυλοφόρος ἐπάνω στὸ μελανοδοχεῖο. Οἱ
γυροειδὲς στιβαγμένοι ὁ ἕνας πάνω στὸν
ἄλλον, καὶ ἡ σταχτοθήκη ἔδει.

Ὁ νυκτοφύλαξ σιέφθηκε ἁμέσως πὺς ὁ
βαπτιστικὸς εἶχε σκουρῇ τὸν διευθυντὴ.
Σεῖς τί νομίζετε; Πρόκειται περὶ αὐτοκτο-
νίας ἡ περὶ ἐγκλήματος τὸ ὅποιον ἐξετέλεσε
ὁ βαπτιστικὸς ἡ κανεὶς ἄλλος;

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές).

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Δυὸ ἱππῶται ἀγαποῦσαν τὴν ἴδια γυναῖκα,
κι' αὐτὴ, πὺς τοὺς συμπαθοῦσε ἐξ ἴσου, δὲν
ἔξερε ποῖον νὰ διαλέξῃ.

Μιά μέρα τοὺς εἶπε:

«Ἀνεβήτε στ' ἀλογὰ σας, τρέξτε ὡς τὸν
πύργο μου καὶ ἐπιστρέψτε. Θὰ πάρω ἐκεῖνον
τοῦ ὁποῖου τὸ ἄλογο θὰ ἔλθῃ... τελευταῖο!»

Οἱ ἱππῶται παραξενεύτηκαν, μὰ δὲν θέλη-
σαν ὥστόσο, νὰ παρακούσουν. Πῆραν τὰ ἄ-
λογά τους, ἔτρεξαν ὡς τὸν πύργο, καὶ ἐπεί
σταμάτησαν. Κανένας δὲν ἤθελε νὰ ἐπιστρέ-
ψῃ πρῶτος καὶ ν' ἀφίξῃ ἔτσι τὸν ἀντίπαλό
του νὰ θριαμβεύσῃ.

Πέρασαν μιά μέρα, δυὸ, τρεῖς, καὶ οἱ ἱπ-
πῶται ἀκόμα περιμένον.

Τέλος περὶ ἀπὸ κείνο τὸ μέρος ἕνας δερ-
βίσης, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔρωτᾷ τί κάνουν ἐκεῖ.
Ὅταν ἔμαθε τί συνέβαινε, τοὺς εἶπε κατὰ
πὺς τοὺς ἔκαμε νὰ καθίσουν ἁμέσως στ' ἄ-
λογα καὶ νὰ τρέξουν σάν τρελλοί.

Μπορεῖτε νὰ δεῖτε τί τοὺς εἶπε;

(Ἡ λύσις στὸ προσεχές).

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ
ΜΑΣ

Ἰδοὺ ποῖα τε-
ιράγωνα πρέπει νὰ
μαυρίσετε γιὰ νὰ
ἐμφανισθῇ μιά γά-
τα:

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ὁ Πέτρος ἔχει ἡλικία 16, καὶ ὁ Γεώργιος
28 ἐτῶν.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

(Συνέχεια απ' την σελίδα 31)

τενόρο στο «Μοντιάλ». Ψάρι ή φάλ-
τσος δεν είναι... άρα ο Γιώργος τὰ
κατάφερε καὶ πάλι καλά. Μὰ ἔλα
πού ἄρχισε νὰ νοσταλγῇ τὰ παλιά
του, τὴν πρόξα, τὸν μικρὸ ρολάκο τῆς
«Κυρίας με τὰς Καμελίας»...

Καὶ τις προάλλες, μοῦ ἐκμυστη-
ρεύσαν, στὴν «Μονμάρτη»:

—Τί νὰ σοῦ πῶ; Τὸ ἔλαφρὸ θέατρο
ἄρχισε νὰ μὴν πηγαίνει καλά. Ὁ κι-
νηματογράφος εἶναι ὁ πῶ ἀθέμιτός
του συναγωνισμός. Βλέπομε κάτι θαυ-
θεαματικές ρεβὺ τῆς «Γουρνερ Μπρός»
πού μᾶς δείχνον νάνους... μπροστὰ σὲ
γίγαντας! Μιὰ ὑπερέττα ὑπάρχει
στὸν κόσμο: ἡ Βιεννέζικη. Τὸ ἴδιο ὁ-
μως δὲν συμβαίνει με τὴν πρόξα. Ἡ
πρόξα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ «τρύκ»,
πλούσια μπαλέττα, καταπληκτικὰ σκη-
νικά... Ἀρκεῖ ἡ τέχνη τοῦ ἡθοιοῦ
ἐναρμονισμένη με τὴν γόνιμη φαν-
τασία ἐνὸς νέου καὶ δημιουργικοῦ
σκηνοθέτου... Φαίνεται πὼς θ' ἀνατεί-
λῃ καὶ πάλι ὁ «Χρυσὸς Αἰὼν» τῆς
πρόξας με τὸ καινούργιο θέατρο τῆς
Μαρίκας Κοτοπούλη...

Τίποτε ἄλλο δὲν μοῦ εἶπε ὁ Γιώργος
Γαβριηλίδης. Μὰ καὶ τὰ λόγια ἦσαν
περιττά. Ἡ νοσταλγία πού φανέρωνε
τὸ βλέμμα του ἦταν ἄρκετὴ γιὰ νὰ
καταλάβω...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΙΣΙΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ
ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

με τὴν τελευταίαν ἀπλουστάτην μέθοδον, τὴν Brillantine CHARMINE

HARMINE A'. Διὰ τὰ μαῦρα, καστανὰ καὶ ξανθὰ μαλλιά.

Ἰναξωγοῦναι τὸ χρῶμα τῶν μαλλίων σας χωρὶς νὰ εἶναι βαφὴ καὶ

ντὸς 10 τὸ πολὺ ἡμερῶν ἔχετε τὸ φυσικὸν χρῶμα τῆς κόμης σας.

Μαῦρα, Καστανὰ ἢ ξανθὰ.

Καταργεῖ πλέον τὰ ἄσπρα μαλλιά καὶ δίδει χωρὶς νὰ θλάτῃ

καθόλου τὴν ὠραιότεραν στιλπνότητα. Ἐξαλείφει τὴν πιτυρίδα καὶ

σταματᾷ τὴν τριχόπτωσην.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗ ΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος

Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 10

ΤΗΛΕΦ. 24742.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ὁ Ιατρός Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΑΔΗΣ, ἰδρυτὴς
τοῦ αἰσθητικοῦ κέντρου ELYSEE τῶν Παρι-
σίων, τ. διευθυντὴς τῆς Κλινικῆς ST.
CLOUDE τῶν Παρισίων, δέχεται τὰς

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

ὅλας τὰς δυσμορφίας, ἐγκαύματα, οὐλὰς,
στίγματα, ἀγγειώματα κ.λπ.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

χωρὶς ἤλεκτρολύσιν ἄνευ στίγματος, ἄνευ
πόνου. Βεραντέρουν 12α, Τηλ. 31.434.

ΑΙΤΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓ-
ΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειρουργός - Ὀτορινολαρυγγολόγος

Δέχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικίαν
Μέγαρον Μαλάμου, Ἑμμ. Μπενάκη
καὶ Μαυροκοδάτου 6, ἀπὸ 4—6 μ.μ.
Τηλ. 29 - 562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΕΝΤΕΡΩΝ

Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσι. Ἐ-
ξέτασις καὶ δι' ἀκτίνων PON-
KTEN. Ἀκαδημίας καὶ Ἱππο-
κράτους 19 6

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΛΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας γιὰ ζητήματα υγιει-
νῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμ-
βουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολό-
γου Ιατροῦ τῆς πόλεως μας κ. Γεωργ.
Μιχ. Λαδᾶ (Σύλωνος 40).

Ὅσες ἀπὸ τῆς ἀναγνώστριάς μας θέ-
λουν ἐκτενέστερα ἀπάντηση ἂς γράψουν
τοῦ ἰδίου ἐσωκλείοντας καὶ τὴν ἀμοιβὴν
εἰς ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν (δρ. 50).

Μικροῦλα Π. Π. Π. Εὐχαριστήρια
πολὺ γιὰ τὰ καλά ἀποτελέσματα πού εἶχατε
γιὰ τὸ στήθος σας, ἀκολουθώντας τῆς συμ-
βουλῆς τοῦ δερματολόγου κ. Λαδᾶ. Ἄλλως
τε αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπός, τῶν ἐκλαϊκευμέ-
νων ἄρθρων του: ἡ γνώσις διαφόρων μέσων
τὰ ὁποῖα ἐφαρμόζονται μόνες σας θὰ διατη-
ρῇτε τὴν ὁμορφίαν καὶ γενικῶς τὴν σωματι-
κὴν σας ἁρμονίαν. Ἀντυχῶς καταπότια δὲν
ὑπάρχουν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ κατάστασίς σας ἔ-
χει βελτιωθῇ σημαντικᾶ, κάνετε τὴν ἐξῆς
συνταγὴν, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ παίρνετε ἕνα
χάπι τὸ μεσημέρι καὶ ἕνα τὸ βράδυ πρὸ τοῦ
φαγητοῦ.

Extrait mou N, Vomique	0,01
Phosphate de chaux	0,10
Arseniate de soude	0,01
Extrait de galega	0,20
pour un pillule No 60.	

Μετὰ τὴν λήψην των μᾶς ξαναγράψετε.
Τυχρὴ. Ὁ κ. Λαδᾶς ὅλες τῆς ἀπαν-
τήσεως του, τῆς δίνει ἀπ' τὴν στήλην μου. Ὡστε
δὲν ἄλλαξε γιὰτὸ ἢ στήλην τοῦ κ. Λαδᾶ. Τῆς
ἀπαντήσεως τοῦ κ. κ. Λαδᾶ θὰ τῆς δοῖτε
πάντοτε στὴν ἰδική μου στήλη. Σᾶς εὐχαρι-

στῶ γιὰ τὰ τόσα καλά σας λόγια. Δὲν ἀμ-
φιβάλλω ὅτι θὰ φροντίζετε γιὰ τὴν διάδο-
σιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Γιὰ τὸ πρόσωπό
σας ν' ἀποφεύγετε τὰ ζεστά νερά. Νὰ πλύ-
νεσθε με δροσερὸ νερό, μόνον στὸν χιονιὰ
με ἐλάχιστα χλιαρό. Κάθε μέρα μετὰ τὸ
πρωῖνὸ πλύσιμο, μ' ἕνα σαμπῶνι δουτηγμέ-
νο στὴν κάτωθι λοσιὸν, νὰ περνᾶτε τὸ πρό-
σωπο ὁλόκληρο, ἰδιαίτερος δὲ τὰ πῶ λυπα-
ρὰ μέρη.

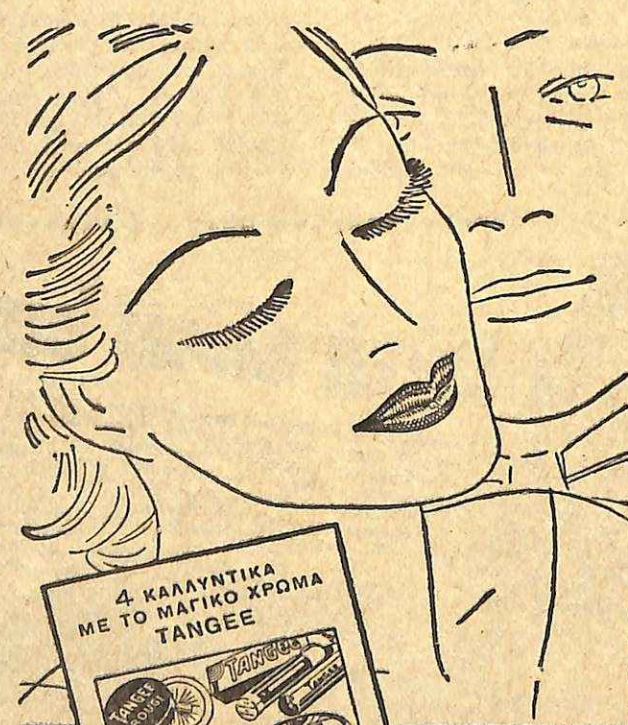
Alcool camphre	30 gr.
Teint de benjoin	15 >
Eau de Cologns	60 >

Τὴν λοσιὸν αὕτη θ' ἀρχίσετε νὰ τὴν μετα-
χειρίζεσθε στὴν ἀρχὴ ἀραιωμένη δηλ. ἕνα τέ-
ταρτο τοῦ ρακοπότηρου περισσότερο φάρμα-
κο, ὁπότε στὸν μῆνα θὰ τὴν μεταχειρίζεσθε
αὐτοῦσια. Ἡ πούδρα καλὴ. Γιὰ τὰ ματοστοί-
νους καλὴ ἡ περιποίηση πού κάνετε πλὴν
ὁμως γιὰ τὸ γύρισμα χρειάζεται ἐιδικὴ λα-
βίδα, ἡ ὁποία στὶς ἄκρες ἔχει λάστιχο. Εἶναι
φθηνότατη καὶ πωλεῖται στὰ μυσοπωλεῖα.
Τὸ γάλα με λεμόνι νὰ τὸ πᾶψετε Κρέμες νὰ
μὴ μεταχειρίζεσθε. Μετὰ 45 μέρες ξαναγρά-
ψτε μου, γιὰ νὰ σᾶς δώσω καὶ καλλυντικὸ.

ΛΟΡΑ

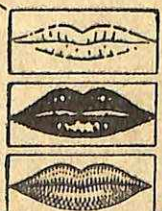
ΣΙΝΔΟΝΟΠΑΝΑ σαμβακερὰ δρ. 19, ἢ
μίλινα δρ. 34, διπλὼν κρεβατιῶν δρ. 38,
ἡμίλινα δρ. 49, σεργίς φαγητοῦ ἡμίλινα δρ.
235, ἐγγλέζικα δρ. 475, μαχαιροπήρουνα ἀ-
νοξόδοτα καὶ φθινά.

Γραφεῖα Ἀντιπροσωπειῶν:
Ἐν Ἀθῆναις Μητροπόλεως 22 1ον πᾶ-
τωμα (Σύνταγμα).
Ἐν Πειραιεὶ Ἀγ. Κωνσταντίνου 16.

Ἐξ' μυστικόν τοῦ
"ΦΥΣΙΚΟΥ" θελήτρου

● Αἱ πραγματικὰ κομψὲς γυναῖκες γνωρίζουν ὅτι ὅπως τὸ στὺλ εἶναι καὶ ἡ ὁμορφία πρέπει νὰ εἶναι φυσική. Ὅτι τὰ χεῖλη δὲν πρέπει νὰ «φωνάζουν» πὼς εἶναι βαμμένα. Νὰ γιατί τὸ κραγιὸν ΤΑΝΤΖΗ εἶναι τόσο περιζήτητο - δὲν εἶναι βαφὴ! Συγχωνεύεται ἁρμονικὰ με τὸ φυσικὸν σας χρῶμα... σᾶς καθιστᾷ θελκτικώτερες. Γιὰ ὅσες προτιμοῦν ἐντονώτερο χρῶμα, ἰδίως γιὰ τὸ βράδυ, ὑπάρχει εἰδικὸ κραγιὸν ΤΑΝΤΖΗ.

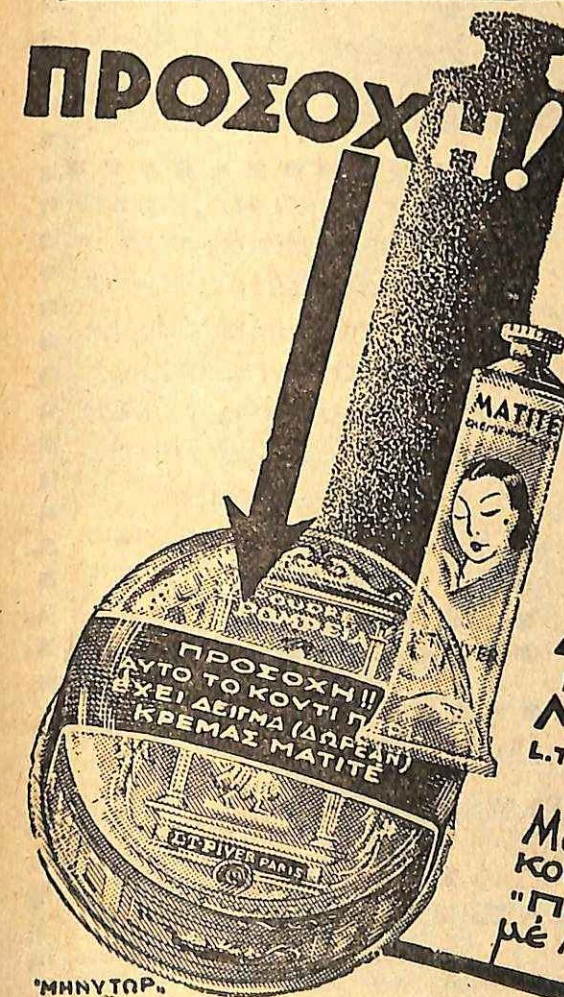
ΛΟΤΙΑΧΤΑ. Χεῖλη δίχως κρα-
γιὸν φαίνονται ξεθωριασμένα.
ΒΑΜΜΕΝΑ. Χεῖλη πασαλειμμένα
με βαφὴ φαίνονται ἀφύσικα.
ΤΑΝΓΕΕ. Τονώνει τὸ φυσικὸν ῥό-
δινο χρῶμα τῶν χειλέων σας.

4 ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
ΜΕ ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΧΡΩΜΑ
TANGEE

Τὸ καλλίτερο
Κραγιὸν
τοῦ Κόσμου
TANGEE
Καταργεῖ τὸ "βαμμένο" ὕψος

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ

ΟΜΗΡΟΥ 38 • ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 28.104

ΔΩΡΕΑΝ!
Ἡ ΚΡΕΜΑ
MATITE
L.T.RIVER-PARIS

Μέσα δὲ καὶ
κουτί πούδρας
"ΠΟΜΠΕΪΔΑ"
μὲ μπλε ταινίον

Η ΚΛΩΣΤΗ ΚΙΘΑΡΑ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ...

ΤΑΠΗΤΕΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Της παγκοσμίου φήμης ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΔΗ ΟΡΙΕΝΤΑΛ ΚΑΡΠΕΤ ΜΑΝΙΦΑΚΤΣΟΥΡΕΡΣ ΛΤΔ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ. Τηλέφ. 21-913

Μέγαρον Ξενοδ. «ΝΕΟΝ ΑΓΓΛΙΑΣ»

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ διατί έχετε συμφέρον ν' αγορά-
σητε τούς Τάπητάς σας από τὸ Κατάστημά μας.

—ΔΙΟΤΙ τὰ ὕλικά μας εἶνε ἐκλεκτῆς ποιότητος.

—ΔΙΟΤΙ ἔχομεν μεγάλην ποικιλίαν σχεδίων, χρω-
ματισμῶν καὶ διαστάσεων.

—ΔΙΟΤΙ ἀνανεώνεται διαρκῶς ἡ συλλογὴ μας μὲ
νέαν παραγωγὴν.

—ΔΙΟΤΙ δύνασθε ν' ἀγοράσητε μὲ ἐμπιστοσύνην.

—ΔΙΟΤΙ αἱ τιμαὶ μας εἶνε ἀσυναγώνιστοι καὶ ὠρι-
σμέναι.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΝ

Καλλιτέρα
ἀπὸ ὅρα ἰά-
ῶν γυναικῶν!

REX ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

μένει πάντα ὑγιής, καὶ φρέσκια σὰν τὴν ἀνοιξιά-
τικὴ δροσιά ὅταν πίνει τὸ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Εἶναι μοναδικὸ διὰ τὴν ἀ κίνδυνον ἐλάττωσι τοῦ πά-
χους καὶ διατηρεῖ τὸ σῶμα λεπτὸ καὶ εὐκίνητο.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕἰΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ·

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΥΛΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15Γ
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ Κ)ΦΟΥ "ΑΤΤΙΚΟΝ..

ΑΙ ΚΑΛΤΣΑΙ "ELBEO," ΕΙΝΑΙ
ΘΑΥΜΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΑΝΤΟΧΗΣ
ΚΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΟΣ. ΠΑΝΤΟ-
ΤΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡ-
ΝΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ.
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ Α-
ΠΟΘΗΚΗ ΜΟΝΟΝ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ
ΠΩΛΗΣΕΩΣ.
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 ΑΘΗΝΑΙ.

ΤΑ ΣΤΕΡΕΟΤΕΡΑ
ΚΑΛΤΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ
ΜΑΡΚΑΣ
ELBEO

ΑΔΑΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος»
δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευ-
θυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν ση-
μεῖωσιν: «Διὰ τὸν Ἰατρόν», οἰανδήποτε
ιατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὁμῶς νὰ εἶναι σαφέστα-
τος, νὰ περιγράψῃ δηλαδὴ λεπτομερῶς
τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ
ἀναγνώσται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαιτέρως
δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν, ἄς γράφουν ἀπ'
εἰθερίας στὸν ἱατρὸν μας κ. Λουκᾶν Δη-
μητριάδην 14 ὁδὸς Ἀγ. Δημητρίου (πά-
ροδος Εὐριπίδου).

Ὁ ἱατρὸς τῆς «Ἑβδομάδος» δέχεται
τοὺς ἐχόντας ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν
τοῦ ἀναγνώστης μας καθ' ἑκάστην, πλὴν
Κυριακῆς, 6-7 μ.μ. Εἶναι ὁμῶς ἀ-
παραιτήτων νὰ τοῦ δηλώσῃ τὸ ὄνομα ὑπὸ
τὸ ὁποῖον μᾶς ἐγράψαν.

Πολύτεκνον. Ἐφ' ὅσον ὁ γιατρός
σας ἔκαμε τὴν διάγνωσιν ποὺ μοῦ γράφετε
καλὸν εἶναι τώρα ποὺ ὁ καιρὸς εἶναι ἀστα-
τος καὶ ὑγρὸς νὰ ἀποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε
τὴν ὑγρασία. Κάθε φορὰ δὲ ποὺ δὲν θὰ ἔχε-

τε τὴν ἐπομένη μέρα δουλεῖτε καλὸν εἶναι νὰ
παίρνετε μερικὲς κοψίδες δεντοῦζες καὶ με-
τὰ νὰ κάνετε μιὰ ἐλαφρὰ ἐπάλειψιν μὲ ἰώδιο.
Ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ βγαίνετε τὴν ἄλλην ἡ-
μέρα ἔξω. Τὸ σημεῖο νὰ τὸ προσέξετε ἰδι-
αιτέρως γιὰτὶ τότε ἀντὶ καλὸ θὰ σᾶς κάμῃ
καλὸ. Καλὸν ἐπίσης εἶναι νὰ πάρετε ἕνα ἀ-
ποχρεματικό: Σιροκὸν Χρόπι. Ἄν
καπνίζετε νὰ σταματήσετε ἀμέσως τὸ κάπνι-
σμα γιὰτὶ κάμνει μεγάλο κακὸ τὸ κάπνισμα
στὴν περιπτώσιν σας καὶ τέλος, ἐφόσον ἔχε-
τε γιατρὸ δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον ἂν σᾶς ἔκα-
νε μερικὲς ἐνέσεις χλωριούχου ὁδοεστίνου.
Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς τρομάξῃ αὐτὸ ποὺ σᾶς
συνιστῶ καὶ νὰ φαντασθῇτε ὅτι εἰσθε φθι-
σικός. Κάμετε ὅλα αὐτὰ καὶ ξαναγράψτε μοῦ
πάλι.

Μικροῦλαν. Ἡ κατάστασίς σας ὅπως
τοῦλάχιστον μοῦ τὴν περιγράφετε δὲν νομί-
ζω ὅτι εἶναι παθολογική. Ἐφ' ὅσον ἄλλω-
στε καὶ μόνῃ σας λέτε ὅτι προϋπῆρξε. Ὁ-
στε μπορῶ νὰ πιστεύω ὅτι εἶναι ἡ πρωτὴ
κατάστασις ἡ ὁποία κατόπιν τῆς μεταβολῆς
ποὺ ἐγένε ἐνετάθῃ, δηλαδὴ αὐξήσε ἡ ποσό-
της. Κρατήστε πάντα σχετικὴ καθαριότητα
καθύνοντας πλῆρεις μὲ λίγο χαμῆλο καὶ ἂν
ἴδῃτε ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐξακολουθεῖ τότε νὰ κα-
ταψύγετε σ' ἕνα ἱατρὸ, γιὰτὶ χρειάζεται εἰ-

δικὴ θεραπεία.

Ζητιὰ νὰ μιᾶς ἀγάπης. Ἀσφαλὲς
θὰ εἰσθε πολὺ ρομαντικὴ αὐτὸ ἄλλωστε δεῖ-
χνει καὶ τὸ ψευδώνυμό σας· θὰ ἔπρεπε ὁμῶς
νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ ἐποχὴ μας εἶναι
ἄλλη ἐποχὴ. Ἐξ ἄλλου, ὅλα ὅσα μοῦ γράφε-
τε μαρτυροῦν χαρακτηριστὰ νευρικό. Ἐκεῖνο
ποὺ δὲ μοῦ ἐξηγῆτε καλὰ εἶναι τὸ ζήτημα
τῶν σπυριῶν. Ὅπως μοῦ τὰ περιγράφετε
εἶναι ἀδύνατον νὰ βγάλῃ κανεὶς συμπέρασμα.
Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ καλλίτερον θάταν
νὰ κάνατε ἕνα ταξιδάκι καὶ νὰ σᾶς ἐβλέπε
ἕνας εἰδικὸς δερματολόγος γιὰ νὰ βγάλῃ
πραγματικὸ συμπέρασμα. Ἐν τῷ μεταξὺ ρω-
τήστε τὸν γιατρὸ σας τί ὀνομασία δίδει σ'
αὐτὰ τὰ σπυρία μήπως εἶναι ἡ λεγομένη ἀ-
κμὴ τοῦ προσώπου δηλ. σπυρία τῆς νεότη-
τος; Ἄν εἶναι αὐτὰ τότε ἀποφεύγετε τὶς
διάφορες κρέμες, καὶ μεταχειρίζεσθε γιὰ μὲν
τὴ μέρα τὴν Νέξ Φυλλίς, καὶ γιὰ τὸ βρά-
δυ, πρὸ τοῦ ὕπνου τὴν κρέμα Φυλλίς. Ἄν
δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ τότε καλὸν εἶναι νὰ γρά-
ψετε στὸν κ. Παπαδόπουλο Νοσοκομεῖον
Συγγρού, ἐμβάλλοντάς του τὸ ἐντίτιμο καὶ
αὐτὸς ἀμέσως θὰ σᾶς τὸ στείλῃ. Ἐπίσης τὸ
πρῶτὸ νηστινὴ παίρνετε ἕνα κουτάκι τοῦ
καφέ μαγιά τῆς μπύρας. Μετὰ λίγον καιρὸ
ξαναγράφετε. Γιὰ τὰς ἐξάψεις πάρετε Βα-
λεριὰνα (40 σταγόνες τὴν ἡμέρα), 20 τὸ

...μελαχειρίζετε **NIVEA**

Εὐτυχὲς τὸ δέρμα τὸ ὁποῖον προστατεύεται διαρκῶς μὲ κρέμα NIVEA
Ἡ κακοκαιρία δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ τὸ θλάσῃ.
Τὸ δέρμα μὲ τὴν NIVEA δὲν γυαλίζει.
Ἡ NIVEA εἰσχωρεῖ βαθειὰ εἰς τοὺς πόρους καὶ οὕτω τὸ δέρμα,
παρ' ὅλην τὴν κακοκαιρίαν, βροχάς, ἀέρα, κρῦο καὶ χιόνι,
διατηρεῖται μαλακὸν καὶ λεῖον.
Παίζει σπουδαῖον ρόλον ἡ κανονικὴ χρησιμοποίησις τῆς κρέμας
NIVEA, διὰ τοῦτο τρίβετε κάθε θράδυ, πρὶν νὰ κοιμηθῇτε, τὸ
πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας μὲ κρέμα NIVEA καλὰ, ὥστε νὰ εἰσχω-
ρήσῃ βαθειὰ εἰς τοὺς πόρους τοῦ δέρματος.

Ἡ κρέμα **NIVEA**

εἶναι πολὺ εὐθηνή

Τὸ μικρὸν κυτίον 8.50 δρχ.
Τὸ μετρίον 15 "
Τὸ μεγάλον 30 "

Κυρία,

Θὰ δείξετε ὅλην τὴν χάριν τοῦ σώμα-
τός σας ὅταν θὰ παραγγείλετε τὸν κορσέ σας ἢ
τὴν ζώνην σας καὶ τὸν στηθόδεσμόν σας εἰς τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΥΛΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 Γ

Παραπλευρῶς τοῦ Κινηματογράφου «Ἀττικόν»

Θαυμάζουμε τὰ ὠραία Μαλλιά!

Ἄλλα μόνον ὅταν εἶναι περιποιημένα. Ἡ σω-
στὴ περιποίησις εἶναι ἀπλή: μιὰ φορὰ τὴν
ἑβδομάδα λούσιμο μὲ τὸ Σαμπουάν ΤΕΤ-
ΝΟΥΑΡ(Tête-Noire) Κάθε φάκελλος περιέχει
καὶ τὸ εἰδικὸ «ΣΕΒΕΚΛΑ» ποὺ δίνει στὰ μαλ-
λιά φυσικὴ γυαλίστα, ὑγεία καὶ τὰ διατηρεῖ
πάντοτε φρέσκα. Δύο εἰδὼν σαμπουάν ΤΕΤ-
ΝΟΥΑΡ ὑπάρχουν: τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ
γιὰ ξανθὰ μαλλιά, τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ
γιὰ τὰ σκούρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE

2 εἰδὼν: Shampooan
καὶ Shampooos

ΔΡΧΜ 12,50

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΤΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

πρωί και 20 το βράδυ).

Πίνκερτον Φ. Κομοτινή. Αυτοχώς δεν μπορώ να γίνω μάντις, γιατί από κάτω αυτό μου ζητάτε! Δεν κατάλαβα τίποτα. Ξαναγράψτε μου.

Ενδιαφερόμενον. Οι ενέσεις αυτές γίνονται για να προκαλούν πυρετό. Όσο για τις περιπτώσεις τις οποίες πρέπει να γίνεται πυρετοθεραπεία είναι τόσες πολλές ώστε είναι αδύνατο να πάρω μία από τὸ αὐτὶ καὶ νὰ σὰς τὴν γράψω.

Μέλλουσιν Καρυάτιδα. Δεν εἶσθε οὔτε ἡ πρώτη οὔτε καὶ ἡ τελευταία ποὺ μοῦ κάμετε αὐτὴν τὴν ἐρώτηση. Ἀπαντῶ λοιπὸν καὶ σὲ σὰς: δὲν ὑπάρχει κανένα φάρμακο γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Μ' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ σὰς ἀπογοητεύσω γιατί σεῖς ἔχετε ἀκόμη περιθώριο γιὰ νὰ ἀποκτήσετε λίγο ἀνάστημα, ὅσο σὰς χρειάζεται γιὰ νὰ εἰσθε κανονική. Ἡ δίαιτα δὲν παίζει κανένα ρόλο στὴν προκειμένη περίπτωση, οὔτε ἡ γυμναστική, πάντως ἡ τελευταία αὐτὴ εἶναι ἕνα ἀρκετὰ ὠραῖο καὶ ὠφέλιμο ἀπὸ πάσης ἀπόψεως σπόρο. Ἡ μόνιμη συμβουλή ποὺ ἔχω νὰ σὰς δώσω εἶναι νὰ μὴν ἀπογοητευθῆτε γιατί ἔχετε ἀκόμη περιθώριο δύο ἐτῶν.

Παθολόγος Ιατρός
Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

«Ο,τι νεότερον εἰς μάλλινα οφάσματα Εὐρωπαϊκά.

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ

5 Πλατ. Καπνικαρέας

Ὁ Γιώργος λέγει πάντα ὅτι αὐτὸ ποὺ τὸν πρωτοεράβηξε σὲ μένα καὶ μὲ κάμνει ἀκόμη τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας, εἶναι ἡ φυσικὴ ὠραιότης τῆς ἐπιδερμίδος μου. «Τόσα νέα κορίτσια» λέγει, ἔχουν ἡ τὴν ἐπιδερμίδα γυαλιστὴ ἡ χονδρὴς κηλίδες ποὺ δρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι ποῦδρα, ἀλλὰ εἰς ἐμὲ δίδει τὴν ὄψιν τοῦ ἀπολύτως φυσικοῦ διότι εἶναι «ἀεροποιημένη». Τόσον λεπτὴ καὶ τόσον ἐλαφρά, ποὺ πραγματικῶς στέκει στὸν ἀέρα.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ ποῦδρα Τοκαλὸν ἐξαπλοῦται τόσον ἐνισαία καὶ κανονικὰ καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἕνα λεπτὸν πᾶλλον ὠραιότητος, σχεδὸν ἀδιόρατον. Προκαλεῖ μίαν ὠραιότητα ὅπου φαίνεται πραγματικῶς φυσικὴ, καὶ διάφορος ἀπ' τὰς παλῆς βαρεῖες καὶ μοδερνές, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φιασιδώματος. Ἡ τελευταία ἀνακάλυψις τῆς «ἀεροποιημένης» ποῦδρας θὰ ἀνατρέψῃ ὅλας σὰς τὰς ἰδέας ὅσον ἀφορᾷ τὴν ποῦδρα. Δοκιμάσατε σήμερον.

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ -

ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Ἐάν θέλετε νὰ περιορίσετε κάθε περιττόν καὶ νὰ διατηρήσετε τὰς γραμμάς σας, δοκιμάσετε τὰ τελευταῖα μοδέλλα τῶν ΖΩΝΩΝ - ΚΟΡΣΕΔΩΝ - ΣΟΥΤΙΕΝ Κ.Λ.Π. τοῦ περιφήμου οἴκου ΜΠΑΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ἐφαρμόζουν σάν γάντι ἐντελῶς ἀδιόρατα καὶ χωρὶς μπανέλλες. Μὴ δοκιμὴ δὰ σὰς πείσῃ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

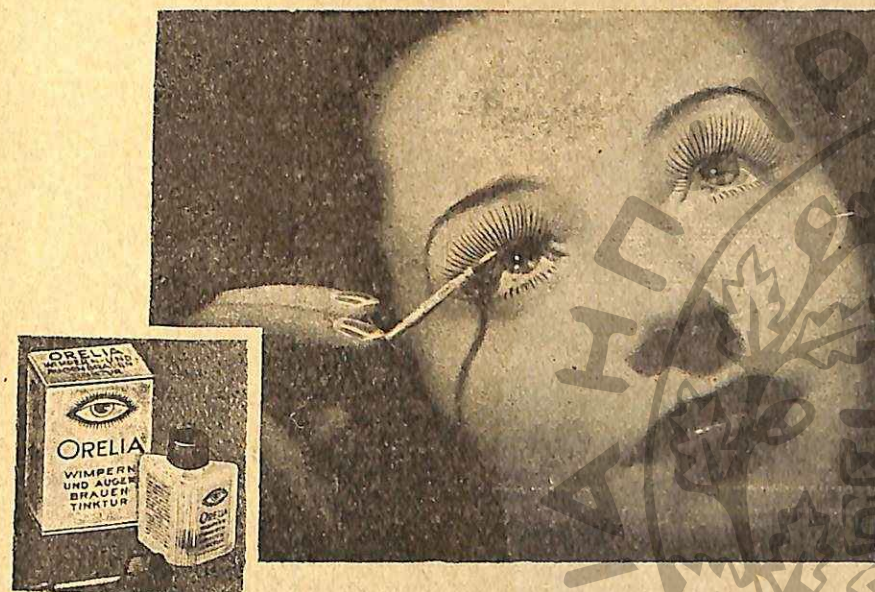
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

Μὲ τὸ BRASSO ὅλα γίνονται
σάν καθρέπτες.

Τὸ BRASSO εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΑ
ΜΑΤΟΚΛΑΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Ἐλαφρὰ ἐπαλείψις μὲ τὴν ORELIA καθὲρ πρωὶ καὶ βράδυ καὶ θὰ ἔχετε συντόμως μεγάλα, πυκνά, ἐκφραστικά καὶ τελείως καμπύλα ματόκλαδα. Ἐάν βάψετε τὰ ματόκλαδά σας μεταχειρίζεσθε τὴν ὑγρὰν βαφὴν ORELIA ἢ τὴν ORELIA-KOMPACT τὰ ὁποῖα στεγνώνουν ἀμέσως, καὶ ἀντέχουν εἰς τὰ λουτρά, τὸν ὕπνον ἀκόμη καὶ εἰς τὰ δάκρυα.

Διὰ τὸ βάψιμο τῶν βλεφαρίδων με ταχειρίζεσθε τὴν εἰδικὴν βαφὴν βλεφαρίδων ORELIA. Τὰ προϊόντα ORELIA πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Μυροπωλεῖα. Ἀντιπρόσωπος I. Συμεώνογλου Ἑμ. Μπενάκη 8.

ORELIA

SÈVE CILIAIRE - FARD LIQUIDE

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΤΩΝ
ΚΑΛΤΣΩΝ ΣΑΣ

Τὰ καταστήματα Printemps καὶ Aneaux τῶν Παρισίων, τὸ Rinascente τοῦ Μιλάνου μὲ τὰ 16 ὑποκαταστήματά του εἰς ὅλην τὴν Ἰταλίαν καὶ γενικῶς τὰ μεγαλειότερα καταστήματα τοῦ κόσμου, χρησιμοποιοῦν διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν καλτσῶν τῶν πελατίδων τῶν τὰς ἡλεκτροκινήτους μηχανὰς

VITOS

Εἰς τὰς Ἀθήνας μόνον τὸ κατάστημα

ΑΔΕΛΦΩΝ ΦΕΤΣΗ

Σταδίου 43 ἐναντὶ Δικαστηρίων διαθέτει καὶ ἀντιπροσωπεύει τὰς μηχανὰς VITOS καὶ πεπειραμένον προσωπικόν.

Ἐπιδιόρθωσις τελεία, ὁσοῦδ' ὅποτε πόντους καὶ ἂν ἔχη ἡ κάλτσα καὶ ὅσο λεπτὴ καὶ ἂν εἴναι.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΑΧΕΙΑ

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

Κυρία μου,

ΕΙΣ τὰς συγκεντρώσεις
ΕΙΣ τὸ θέατρον
ΕΙΣ τὸν κινηματογράφο
ΕΙΣ τὰ διάφορα σπόρ
ΕΙΣ τὸν περίπατο
ΕΙΣ τὸ γραφεῖο
ΕΙΣ τὸ σπίτι

Παντοῦ καὶ

ΠΑΝΤΟΤΕ δὰ ξεχωρίζει καὶ δὰ θαυμάζεται

Η

PERMANANT

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ Τμήματα διὰ Μιζ ἂν πλὶ ὄντουλασιὸν Μαρσέλ
Μανικιοῦρ Βαφὰς μαλλιῶν καὶ Λούσιμο.

Εἰς τὰ τελειότατα ἐργαστήριά μας ἐκτελοῦμεν ἐκτὸς τῆς
δι' ἡλεκτρισμοῦ PERMANANT καὶ ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ μετὰ
περίφημον ἀγγλικὸν Φάρμακον ASSURANCE.

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΤΗΛ. 23-341